

СЕБАСТИАН ФИЦЕК ТЕРАПИЯТА

Превод от немски: Ваня Пенева, 2008

chitanka.info

Всичко, каквото видя или чуя при изпълнението на своята професия или извън нея и което не бива да се разправя, аз ще го пазя в тайна и ще го смятам за нещо свещено.

Из Хипократовата
клетва

Покажи ми приятелите си и ще ти кажа какъв си.

Поговорка

ПРОЛОГ

След половин час той знаеше, че никога вече няма да види дъщеря си. Точно преди половин час тя отвори вратата, обърна се за малко към него, после влезе в кабинета при стария доктор. Йозефине, неговата малка дванайсетгодишна дъщеря, нямаше да излезе оттам. Той беше сигурен в това. Никога вече няма да му се усмихва сияещо, когато я слага да спи. Никога вече няма да натиска копчето на пъстрата ѝ нощна лампичка, щом тя затвори очи. Никога вече няма да се събужда от ужасяващите ѝ викове посред нощ.

Тази увереност го улучи с внезапната сила на пътнотранспортно произшествие.

Когато се изправи, тялото му поиска да си остане в клатещия се пластмасов стол. Нямаше да се учуди, ако коленете му се бяха подгънали. Ако просто бе тупнал на изтъркания паркет в чакалнята и бе останал да лежи там. Точно между дебелията домакиня с пърхот по раменете и масичката със стари списания. Но милостта на припадъка му бе отказана. Остана в пълно съзнание.

Пациентите се приемат не според часа на идването им, а според спешността на случая.

Табелата върху бялата, тапицирана с кожа врата към кабинета на алерголога се разми пред очите му.

Доктор Гролке беше приятел на семейството и лекар номер двайсет и две. Виктор Ларенц си бе направил списък и зачертаваше име след име. Предишните двайсет и един доктори не откриха нищо. Абсолютно нищо.

Първият, лекар от спешна помощ, бе повикан в семейната вила в Шваненвердер на втория ден на Коледа. На същата дата точно преди единайсет месеца. Отначало всички вярваха, че Йозефине си е развалила стомаха от празничното фондю. През нощта повърна

няколко пъти, после получи и разстройство. Съпругата му Изабел се обади на частната спешна помощ и Виктор отнесе Йози, облечена във фина батистена нощничка, в дневната.

И днес, когато мислеше за онзи ден, усещаше тънките й ръчички. Едната, увита около шията му, сякаш търсеше помощ, другата, здраво стиснала любимото плюшено животинче — синята котка Непомук. Под строгите погледи на присъстващите роднини лекарят преслуша тесния гръден кош на момиченцето, направи електролитна инфузия и подписа хомеопатично средство.

— Лека стомашно-чревна инфекция. В момента върлува из града. Няма причини за безпокойство. Всичко ще се оправи. — Това бяха думите, с които лекарят от спешната помощ се сбогува.

Всичко ще се оправи. Каква лъжа.

Виктор стоеше точно пред кабинета на доктор Гролке. Понечи да отвори тежката врата, но не можа дори да натисне бравата. Първо си помисли, че напряжението от последните часове е изцедило силите му. После осъзна, че вратата е заключена. Някой беше спуснал резето отвътре.

Какво става тук?

Той се обърна рязко и изпита чувството, че гледа обстановката като в калейдоскоп. Всичко, което виждаше, стигаше до мозъка му в друго време и в стрелкащи се картини: ирландските пейзажи по стените на кабинета, прашният фикус в нишата на прозореца, дамата с пърхот на стола. Ларенц раздруса бравата за последен път и се повлече през чакалнята към коридора. Той все още беше безнадеждно препълнен. Сякаш доктор Гролке беше единственият лекар в Берлин.

Виктор се запъти бавно към регистратурата. Един тийнейджър с ужасяващо акне тъкмо искаше да получи рецепта, но Ларенц го изблъска грубо настрана и веднага се развика на сестрата. Познаваше Мария от предишните си посещения. Преди половин час, когато бе влязъл в приемната с Йози, тя още не беше дошла. Сега се радваше, че заместничката й е в почивка или е отишла другаде. Мария беше само на двайсет години и изглеждаше като вратар на женски футболен отбор, но и тя имаше малка дъщеря. Тя щеше да му помогне.

— Трябва непременно да вляза при нея — изрече той по-високо, отколкото възнамеряваше.

— О, добър ден, господин доктор Ларенц, радвам се да ви видя отново. — Мария го позна веднага.

Психиатърът отдавна не беше идвал в кабинета, но остро изсеченото му лице нерядко се виждаше по телевизията и в списанията. Беше чест гост в няколко токшоута — не на последно място заради красивия си външен вид и заради уменията да разяснява сложни душевни проблеми така, че да станат достъпни и за лаици. Днес обаче говореше със загадки.

— Трябва веднага да вляза при дъщеря си!

Момчето, което бе блъснал настрана, инстинктивно усети, че нещо не е наред, и благоразумно се отдръпна. Мария също загуби увереност и напразно се постара да не губи стереотипната, дълго упражнявана усмивка.

— За съжаление не разбирам за какво говорите, д-р Ларенц — каза тя и нервно посегна към лявата си вежда. Обикновено там имаше пиърсинг и тя го подръпваше винаги, когато беше нервна. Ала шефът ѝ, доктор Гролке, беше консервативна личност и тя трябваше да изважда сребърния щифт винаги, когато сядаше в приемната.

— Нима Йозефине има час за днес?

Ларенц отвори уста за унищожителен отговор, но бързо я затвори. Разбира се, че дъщеря му имаше час за днес. Изабел го бе уговорила по телефона. А той докара Йози с колата си. Както винаги.

— Какво е алерголог, татенце? — попита тя, докато пътуваха. — Той ли предсказва времето?

— Не, мишленце. Това е метеорологът.

Ларенц я наблюдаваше в огледалото и копнееше да помилва русата ѝ коса. Йози изглеждаше толкова крехка. Като ангел, изрисуван върху японска копринена хартия.

— Алергологът се грижи за хората, които не бива да влизат в досег с определени вещества, защото се разболяват.

— Като мен ли?

— Може би — отговори бащата и си помисли: дано. Това поне би било диагноза. Начало. Междувременно необяснимите симптоми на болестта бяха станали основна тема за разговор на цялото семейство. От половин година Йози не ходеше на училище. Гърчовете започваха

толкова неочаквано и бяха толкова нередовни, че не смееха да я оставят в класната стая с другите деца. Изабел премина на работа на половин ден и организира частното обучение на Йози. А Виктор изцяло затвори кабинета си на „Фридрихщрасе“^[1], за да е целодневно до дъщеря си. Или, по-скоро, да я води по лекари. Ала въпреки медицинския маратон, пробяган през последните седмици, всички експерти, с които се бяха консултирали досега, вдигаха рамене. Никой не намери обяснение за периодично повтарящите се температурни гърчове на Йози, за постоянните инфекциозни болести или за нощното кървене от носа. Понякога симптомите намаляваха, за известно време дори изчезваха и семейството се изпълваше с надежда. Но след кратка почивка всичко започваше отначало, обикновено с още по-страшни пристъпи. Досега интернистите, хематолозите и невролозите бяха успели единствено да изключат болести като рак, СПИН, хепатит или друга подобна инфекция. Направиха на Йозефине даже тест за малария. Резултатът беше отрицателен.

— Доктор Ларенц?

Повикът на Мария рязко го върна в действителността и той установи, че през цялото време е зяпал сестрата с отворена уста.

— Какво направихте с нея? — Възвърна си гласа и го повишаваше с всяка дума.

— Какво искате да кажете?

— Говоря за Йози. Какво направихте с нея?

Ларенц вече ревеше и разговорите между чакащите пациенти внезапно заглъхнаха. По лицето на Мария пролича, че няма никаква представа как да се справи със ситуацията. Като сестра на доктор Гролке тя, естествено, беше свикнала с необичайното поведение на пациентите. Все пак това не беше частна практика, а и „Уландщрасе“ отдавна вече не се числеше към изисканите адреси на Берлин. Чакалните всеки ден се пълнеха с проститутки и наркомани от близката „Литценбургерщрасе“. И никой не се чудеше, когато някой измършавял наркоман започнеше да крещи на сестрата, защото не искаше да му лекуват екземите, а се нуждаеше от лекарство за облекчаване на болките при отказа от наркотици.

Днешният случай обаче беше съвсем друг. Защото доктор Виктор Ларенц не беше облечен в мръсен анцуг и надупчена тениска. Не носеше вехти маратонки и по лицето му нямаше нито една гнойна

пъпка. Точно обратното. Сякаш понятието „сдържано елегантен“ беше измислено специално за него: стройна фигура, изправен гръб, широки рамене, високо чело и волева брадичка. Макар да беше роден и израснал в Берлин, повечето го смятаха за северняк. Липсваха му само прошарените слепоочия и класическият нос. Даже къдравата коса с цвят на тиково дърво, която в последно време бе пуснал малко по-дълга, и кривият нос — болезнен спомен от злополука с ветроходна лодка — не нарушаваха общото впечатление за изисканост. Виктор Ларенц беше на четирийсет и три години. Мъж, чиято възраст беше трудно да прецениш. Лесно беше да се предположи, че той притежава ленени носни кърпички с избродирани инициали и никога не носи дребни пари в джобовете си. Очебийно бледата кожа се дължеше на напрегната работа. Тъкмо това направи ситуацията толкова трудна за Мария. Защото от дипломиран психиатър, облечен в ушит по мярка костюм за две хиляди и двеста евро, не се очаква да крещи на публично място. Никой не си представя, че ще го види да жестикулира диво и да реве неразбираеми думи с дрезгав глас. Точно затова Мария не знаеше какво би трябвало да направи.

— Виктор?

Ларенц се обърна рязко към дълбокия глас. Доктор Гролке беше чул шума и бе прекъснал прегледа на поредния пациент. Мършавият стар лекар с пясъчна коса и дълбоко хлътнали очи изглеждаше много загрижен.

— Какво става тук?

— Къде е Йози? — изкрещя вместо отговор Виктор и доктор Гролке неволно отстъпи крачка назад, уплашен от приятеля си. Познаваше семейството вече десет години, но никога не беше виждал Ларенц в това състояние.

— Виктор? Не искаш ли да влезем в кабинета ми и да...

Ларенц очевидно не го чу, защото се бе надигнал на пръсти, за да погледне над рамото му. Щом видя, че вратата на кабинета е открената, той се втурна натам. Изрита вратата, тя полетя назад и се удари с трясък в количката с инструменти и медикаменти. На кушетката лежеше жената с пърхота. Горната част на тялото ѝ беше разголена. Внезапното нахлуване я стресна толкова силно, че забрави дори да се покрие.

— Какво ти става, Виктор? — извика след него доктор Гролке, но Ларенц вече бе изскочил от кабинета в коридора.

— Йози?

Той се втурна към дъното на коридора, като блъскаше всяка врата, покрай която минаваше. Ревът му стана панически.

— Йози, къде си?

Старият алерголог го следваше възможно най-бързо, но Виктор изобщо не му обръщаше внимание. Страхът бе парализирал ума му.

— Какво има тук? — изкрещя той, когато последната врата вляво от чакалнята отказа да се отвори.

— Препарати за почистване, Виктор, нищо друго. Това е килерът ни.

— Отваряй! — Побеснял, Виктор раздруса бравата.

— Виктор, чуй ме, моля те...

— *Отваряй!*

Доктор Гролке го сграбчи за раменете с неочаквана сила и го задържа.

— Успокой се, Виктор! И ме чуй, ако обичаш. Дъщеря ти не може да е вътре. Чистачката заключи рано сутринта и си отиде. Ще дойде чак утре.

Дишайки тежко, Виктор прие думите със слуха си, без да вникне в съдържанието им.

— Хайде да разсъждаваме логично. — Доктор Гролке разхлаби хватката и леко потупа приятеля си по рамото. — Кога видя за последен път дъщеря си?

— Преди половин час. Тук, в чакалнята — чу се да казва Виктор. — Влезе при теб.

Загрижен, старият лекар поклати глава и се обърна към Мария, която се бе приближила колебливо.

— Не съм виждала Йозефине — каза момичето. — Не е записана за днес.

Глупости! — изкрещя в ума си Ларенц и притисна пулсиращите си слепоочия.

— Изабел винаги уговаря часовете по телефона. Мария няма как да е видяла дъщеря ми, защото на регистратурата седеше заместничка. По-точно заместник. Някакъв мъж. Каза да седнем. Йози беше толкова

слаба. Толкова уморена. Настаних я в чакалнята и излязох да ѝ донеса чаша вода. А когато се върнах, тя беше...

— Ние нямаме заместник — прекъсна го доктор Гролке. — При нас работят само жени.

Виктор се взря неразбиращо в лицето му и се опита да проумее какво бе чул току-що.

— Днес не съм преглеждал Йози. Не е била в кабинета ми.

Думите на лекаря се опитваха да се преборят с пронизващ, убийствен за нервите шум, който дойде някъде отдалеч и непрекъснато се засилваше.

— Какво искате от мен? — извика отчаяно той. — Разбира се, че влезе в кабинета. Нали я повикахте! Аз бях наблизил и чух как мъжът на регистратурата извика името ѝ. Бях ѝ обещал, че днес ще влезе в кабинета сама. Защото тя ме помоли. Знаете ли, че наскоро навърши дванайсет години? От известно време затваря вратата на банята. Затова, когато се върнах в чакалнята, си помислих, че е влязла в кабинета.

Виктор отвори уста и изведнъж забеляза, че не бе изрекъл нито една от тези думи. Умът му работеше, но очевидно вече не беше в състояние да говори. Огледа се безпомощно и изпита чувството, че вижда света като през лупа на времето. И тогава всичко му стана ясно. Само за един кратък миг разбра какво се бе случило. Блесна страшната истина, мимолетна като сън в секундата на събуждането, и след миг изчезна. За частица от секундата той разбра всичко. Болестта на Йози. На какво се дължаха ужасните ѝ страдания през изминалите месеци. Внезапно осъзна какво се бе случило. Какво ѝ бяха причинили. Разбра, че сега щяха да преследват и него, и се задави. Щяха да го намерят. Рано или късно. Това беше сигурно. Но в следващия миг ужасяващото прозрение му се изплъзна. Изчезна невъзвратимо като една отделна водна капка във водосточната тръба.

Виктор се удари с две ръце по слепоочията. Пронизващият, грозен, мъчителен шум беше дошъл съвсем близо до него и стана непоносим. Звучеше като скимтене на подложена на мъчения твар и в този звук не бе останало нищо човешко. Заглъхна едва след много време, когато най-после затвори устата си.

---

[1] Една от най-известните и най-скъпите улици на Берлин. — Бел.прев. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Днес, няколко години по-късно

Виктор Ларенц нито за миг не беше помислял, че един ден ще смени перспективата. Някога строгата единична стая в клиниката за психосоматични травми във Вединг беше на разположение на най-трудните му пациенти. Днес самият той лежеше на хидравличното болнично легло и ръцете и краката му бяха стегнати със сиви, не особено еластични ленти.

Досега никой не беше дошъл да го види. Нито приятели, нито бивши колеги, нито роднини. Единственото разнообразие, освен възможността да се взира в пожълтения грапав тапет, двете мазни кафяви завеси и петната от влага по тавана, беше доктор Мартин Рот, младият главен лекар, който минаваше на визитация два пъти дневно. Никой не бе подал молба за посещение при управителя на психиатричната клиника. Даже Изабел. Виктор научи това от доктор Рот, но не се разсърди на жена си. *След всичко, което се беше случило.*

— Колко време мина, откакто спряхте медикаментите ми?

Главният лекар тъкмо проверяваше системата с електролитен разтвор на готварска сол, която висеше на триръка метална поставка в горния край на леглото.

— Около три седмици, доктор Ларенц.

Виктор изпитваше дълбоко уважение към младия лекар, който продължаваше да го нарича с титлата му. По време на разговорите, които бяха водили през последните дни, доктор Рот се отнасяше към него с искрена почителност.

— А откако съм контактен?

— От девет дни.

— Аха. — Виктор направи кратка пауза. — И кога ще ме изпишете?

Доктор Рот, естествено, се усмихна на шегата. И двамата знаеха, че никога няма да го изпишат. Или поне не от сравнима институция със

същата степен на сигурност.

Виктор погледна ръцете си и леко раздвижи каишките. Очевидно поучени от горчивия опит, санитарите бяха свалили колана и връзките на обувките му още в самото начало. В банята нямаше огледало. Два пъти на ден го водеха в тоалетната под охрана, но нямаше начин да провери дали изглежда толкова жалък, колкото се чувстваше. По-рано всички хвалеха външността му. Подчертаваха широките рамене, гъстата коса и тренираното тяло, съвършено за мъж на неговата възраст. Днес от това тяло не беше останало почти нищо.

— Кажете ми честно, доктор Рот, какво изпитвате, като ме гледате да лежа в този вид?

Главният лекар продължи да избягва директен контакт с погледи. Посегна към дъската, окачена в долния край на леглото. По лицето му личеше, че премисля какво да изрази. Съчувствие? Загриженост?

— Страх. — Накрая реши да каже истината.

— Страх ви е, че може да ви се случи нещо подобно?

— Егоистично ли го намирате?

— Не. Вие сте честен и това ми харесва. Освен това е близко до ума. Все пак ние с вас имаме доста общи неща.

Доктор Рот само кимна.

Колкото различно беше настоящото положение на двамата мъже, толкова си съвпадаха някои етапи в живота им. И двамата бяха израснали като сами деца на заможни семейства в най-изисканите квартали на Берлин. Ларенц беше син на стара адвокатска фамилия от Ванзее, специализирана в публичното право, доктор Рот — обграждана с грижи издънка на две хирургически семейства от Вестенд. И двамата бяха следвали медицина в свободния университет в Далем — с акцент върху психиатрията. И двамата бяха наследили от родителите си семейната вила и значително богатство, което им даваше възможност да живеят, без да работят. Въпреки това беше случайност или съдба, че се събраха тъкмо на това място.

— Е, добре — продължи Виктор. — Разбирам, че правите паралел между нас. Как бихте реагирали в моето положение?

— Искате да кажете, ако бях открил кой е причинил всичко това на дъщеря ми?

Доктор Рот бе написал бележките си за деня на болничния лист и за първи път погледна Виктор право в очите.

— Да.

— Честно казано, не знам дали щях да оцелея. Като си помисля какво сте преживели...

Виктор се изсмя нервно.

— Не съм оцелял. Аз съм мъртъв. Умрях по най-жестокия начин, който можете да си представите.

— Може би искате да ми разкажете какво точно се случи?

Доктор Рот приседна на ръба на леглото.

— За какво? — Виктор зададе въпроса, макар, разбира се, да знаеше отговора. През последните дни лекарят често му отправяше това предложение.

— Добре ще е да чуя всичко. Цялата история. Как сте открили какво се е случило с дъщеря ви. Каква е причината за болестта на Йозефине. Ще проследим събитията. От самото начало.

— Но аз вече ви разказах по-голямата част.

— Да. Обаче аз се интересувам от подробностите. Искам да чуя всичко още веднъж. Съвсем точно. От вас. Особено как се стигна до края.

До катастрофата.

Виктор издиша дълбоко и отново впери поглед в петната от влага по тавана.

— Знаете ли, през всичките години след изчезването на Йози мислех, че няма нищо по-жестоко от неизвестността. Цели четири години без никаква следа, без признак на живот. Понякога си представях как телефонът ще извъни и ще ни съобщят къде са намерили трупа й. Бях абсолютно убеден, че няма нищо по-страшно от това висящо състояние между предположение и увереност. Оказа се, че съм се лъгал. Че има нещо още по-ужасно. И знаете ли кое е то?

Доктор Рот го погледна въпросително.

— Истината. — Виктор почти шепнеше. — Истината! Мисля, че веднъж вече я срещнах в кабинета на доктор Гролке. Малко след като Йози бе изчезнала. И тя беше толкова страшна, че отказах да я приема. После отново я срещнах. И този път не можах да я прогоня, защото ме преследваше — в най-истинския смисъл на думата. Изведнъж истината застана пред мен и закрепя в лицето ми.

— Какво означават тези думи?

— Това, което казвам. Застанах срещу човека, който носеше отговорност за цялата ми беда, и не можах да понеса истината. Е, вие знаете най-добре какво съм направил на острова. И докъде в крайна сметка стигнах.

— Островът — повтори настойчиво доктор Рот. — Паркум се казваше, нали? Защо изобщо отидохте там?

— Като психиатър би трябвало да знаете, че въпросът ви е погрешен. — Виктор се усмихна. — Въпреки това ще се опитам да ви дам отговор. Години след изчезването на Йози списание „Бунте“ за пореден път ме помоли за ексклузивно интервю. Първо отказах. Изабел също беше против. Но после си помислих, че въпросите, които ми бяха изпратили по факса и електронната поща, ще ми помогнат да подредя мислите си. Да се успокоя. Разбирате ли?

— Значи отидохте там, за да работите над интервюто?

— Да.

— Сам?

— Жена ми не искаше и не можеше да дойде. Имаше уговорена делова среща в Ню Йорк. Много важна. Честно казано, зарадвах се, че ще остана сам. Надявах се, че Паркум е достатъчно далече от досегашния ми живот. Че най-сетне ще мога да погледна от разстояние.

— Това ви е било необходимо, за да си вземете сбегом с дъщеря си.

Виктор кимна, макар че последното изречение на доктор Рот не бе формулирано като въпрос.

— Нещо такова. Затова взех кучето, отидох на Северно море и от Силт се прехвърлих на Паркум. Нямах представа каква поредица от събития се задвижва с това пътуване.

— Разкажете ми повече за пребиваването си там. Какво точно се случи на Паркум? Кога за първи път забелязахте, че всичко е свързано?

Необяснимата болест на Йозефине. Изчезването ѝ. Интервюто.

— Е, добре.

Виктор раздвижи главата си и чу как тилните му прешлени изщракаха. Заради оковите в момента това беше единственото упражнение за отпускане, което можеше да изпълнява. Пое дълбоко въздух и затвори очи. Както винаги, минаха само няколко мига, преди

мислите да го отведат в миналото. На остров Паркум. В къщата, покрита със сиви шистови плочи. На мястото, където четири години след трагедията искаше да внесе малко ред в живота си. Където се надяваше да намери необходимата дистанция, за да сложи ново начало. И където вместо това загуби всичко.

ВТОРА ГЛАВА

Паркум, пет дни преди истината

Б: Как се чувствахте непосредствено след трагедията?

Л: Бях мъртъв. Дишах, пиех, от време на време и ядах, а се случваше и да спя два часа, без да се събудя. Но вече не съществувах. Умрях в деня, когато Йозефине изчезна.

Виктор се взря в трепкащия курсор зад последния знак. Вече седем дни беше на острова. От една седмица седеше от сутрин до вечер зад старата махагонова маса и се опитваше да отговори на първия въпрос от интервюто. Едва тази сутрин най-сетне успя да напише на лаптопа си пет свързани изречения.

Мъртъв. За съжаление нямаше по-точна дума, за да опише състоянието, в което беше изпаднал в дните и седмиците непосредствено след това.

След това.

Виктор затвори очи.

Вече не можеше да си спомни първите часове точно след шока. Не знаеше нито с кого е говорил, нито къде е бил. Когато хаосът разруши семейството му. По онова време Изабел носеше най-големия товар. Тя претърси гардероба, за да каже на полицаите как е била облечена Йози. Тя извади снимка от семейния албум, за да я използват в търсенето. Тя уведоми роднините, докато той блуждаеше безцелно по улиците на Берлин. Известният психиатър, уж истински професионалист, претърпя жалък провал в най-важния момент от живота си. И през следващите години Изабел се прояви по-силна от него. Само след три месеца пое отново работата си като

бизнесконсултант, докато Виктор продаде практиката си и оттогава не беше лекувал нито един пациент.

Внезапно лаптопът издаде пронизителен, предупреждаващ звук и Виктор се сети, че пак трябваше да включи акумулатора в мрежата. Когато в деня на пристигането си премести писалището в стаята с камината пред панорамния прозорец към морето, установи, че там няма контакт. Но поне, докато работеше, можеше по всяко време да се наслаждава на зашеметяващата гледка към зимното Северно море. Обаче на всеки шест часа се налагаше да носи компютъра при зарядното, поставено на малка масичка пред камината. Съхрани набързо написаното, за да не го изгуби завинаги.

Като Йози.

Погледна през прозореца, но веднага му обърна гръб, защото откри в морето отражението на собствената си объркана душа. Надигацият се вятър, който свиреше над покрива на къщата и гонеше вълните, говореше еднозначен език. Беше краят на ноември и зимата бързаше да дойде на острова с приятелите си — снега и студа.

Като смъртта, помисли си Виктор, стана и отнесе лаптопа до масичката пред камината, където беше оставил зарядното.

Малката двуетажна вила беше построена в началото на двайсетте години на миналия век и след като родителите на Виктор починаха, не беше правен ремонт. За щастие Халберщет, кметът на острова, се грижеше за електричеството и за генератора пред къщата и вътре беше поне светло и топло. Но дългите години, откакто никой от семейството не беше идвал тук, бяха оставили следите си навсякъде в старата дървена къща. И външните, и вътрешните стени се нуждаеха спешно от боядисване. Паркетът от местна дървесина трябваше да бъде изциклен, а в антрето и частично заменен. Дограмата на прозорците с двойни стъкла, изложена на суровия климат, пропускаше твърде много студ и влага. Обзавеждането сигурно е било луксозно и знак за богатството на семейство Ларенц — през осемдесетте години. Днес обаче лампите от Тифани, кожените дивани и кресла и библиотеката от тиково дърво изглеждаха стари и износени. Никой не се беше грижил за тях. Откога не бяха виждали поне кърпа за прах?

Четири години, един месец и два дни.

Не беше нужно да поглежда стария календар с откъсващи се страници на стената в кухнята. Знаеше. Толкова време беше минало,

откакто кракът му за последен път бе стъпил на Паркум. Таванът на стаята не беше боядисван много отдавна. Да не говорим за почернелия от сажди перваз на камината. Но тогава в ред беше нещо друго.

Животът му.

Защото Йози идваше тук с него, макар че през онези последни октомврийски дни болестта вече беше изцедила всичките ѝ сили.

Виктор седна на кожения диван, свърза лаптопа със зарядното и се опита да не мисли за уикенда преди съдбовния ден. Напразно.

Четири години.

Четирийсет и осем месеца без нито един знак, че Йози е жива. Въпреки няколкото широкомащабни претърсвания и призивите към населението чрез медиите. Даже двучасовото телевизионно предаване не бе донесло нито едно разумно доказателство. Въпреки това Изабел отказваше да обявят единствената си дъщеря за мъртва. По тази причина възразяваше и срещу интервюто.

— Няма какво да приключваш — каза му тя малко преди да замине.

Стояха на настланата с чакъл входна алея към къщата, Виктор вече беше наслагал багажа в черното волво комби. Три куфара. Един за дрехите, другите два пълни с документите, които беше събирал след изчезването на дъщеря си. Изрезки от вестници, протоколи и, естествено, докладите на Кай Стратман, частния детектив, когото беше наел.

— Няма какво да осмисляш и да приключваш, Виктор — повтори упорито Изабел. — Нищичко. Защото дъщеря ни е жива.

Съвсем логично тя го остави да замине сам за Паркум и вероятно в момента заседаваше в някой от нийоркските небостъргачи на Парк авеню. Това беше нейният начин да отклонява вниманието си. С работа.

Когато една пламтяща цепеница се пръсна със силно съскане в отворената камина, Виктор подскочи. Синдбад, който през цялото време спеше под писалището, също се стресна и обвинително се прозя към пламъците. Кучето, порода голдън ретривър, бе намерило Изабел на паркинга пред плажа на Ванзее. Точно преди две години.

— Какво ти става? Да не си решила да замениш Йози с този уличен пес? — бе изкрещял Виктор на жена си, когато тя се върна с животното вкъщи. Крещеше така силно, че икономката им побърза да

изчезне в стаята за гладене. — И как, според теб, ще наречем тази гадина? Сигурно Йозеф?

Както винаги, Изабел не се поддаде на провокациите му. Поведението ѝ отново беше достойно за старото ханзейско^[1] банкерско семейство, от което произхождаше. Само стоманеносивите ѝ очи издадоха какво мислеше в този момент: „Ако тогава беше внимавал повече, сега Йози щеше да е при нас и да си играе с кучето“.

Виктор прочете мисълта ѝ, без тя да е произнесла дори един звук. А по ирония на съдбата кучето избра именно него за свой господар.

Той стана, за да си налее още чай в кухнята, и Синдбад се повлече след него с надежда да получи втори обяд.

— Забрави, приятелю. — Виктор тъкмо щеше да го плесне по задницата, когато забеляза как кучето наостри уши.

— Какво ти е? — попита той, наведе се към него и в същия миг го чу. Стържене на метал. Дрънчене, което събуди в паметта му отдавнашен спомен. В първия миг не можа да го определи. *Какво беше това?*

Виктор се промъкна безшумно до вратата.

Ето го пак. Същият шум. Като монета, която някой стърже върху камък. Още веднъж.

Виктор спря да диша. И тогава разбра. Като малко момче често беше чувал този шум, когато баща му се връщаше от разходка с платноходката. Стърженето и дрънченето идваха от ключ, който се удряше в глинен съд. Шумът се появяваше, когато баща му бе забравил ключовете за къщата и измъкваше резервните изпод голямата саксия с цветя на входа.

Кой търсеше ключовете?

Виктор се скова. Пред вратата стоеше човек, който знаеше къде родителите му криеха резервните ключове от къщата. И този човек искаше да влезе. При него.

Прекуси антрето с лудо биещо сърце и сложи око на шпионката. Външната врата беше от тежко дъбово дърво.

Не видя нищо. Тъкмо когато щеше да дръпне избелелите жалузи, за да погледне през малкия прозорец вдясно от входната врата, размисли и отново доближи око до шпионката. Само след секунда се

отдръпна рязко, обзет от ужас. Пулсът му се ускори още повече. Наистина ли беше видял нещо?

Тънките косъмчета по ръцете му настръхнаха. Чуваше как собствената му кръв бучи в ушите. И беше съвсем сигурен.

Никакво съмнение. За частица от секундата бе видял човешко око, притиснато към шпионката отвън, с надеждата да различи нещо във вътрешността на къщата. Око, което му беше познато, но не беше в състояние да каже на кого принадлежи.

Овладей се, Виктор!

Той пое дълбоко въздух и отвори вратата с трясък.

— Какво искате...? — Виктор спря насред изречението, което искаше да запрати като мълния срещу непознатата личност, осмелила се да стъпи на прага му, и да я уплаши до смърт. Но там нямаше никой. Нито на дървената веранда, нито по пътеката към отдалечената на около шест метра градинска портичка, нито на черния път, който водеше към рибарското селище. Виктор слезе по петте стъпала до градината, за да погледне под верандата. Когато беше малко момче, винаги се криеше там от децата на съседите. Но дори в сумрака на бавно залязващото слънце видя съвсем ясно, че освен купчинки увехнали листа, довеяни от вятъра, под верандата не се е скрил никой, дошъл да смути спокойствието му.

Виктор потрепери и разтърка ръце. После изтича нагоре по стъпалата. Вятърът бе затръшнал светлокафявата дъбова врата и той положи доста усилия, докато я отвори срещу силното течение. Найсетне се справи, но изведнъж замръзна насред движението.

Шумът. Пак го чуваше. Звучеше не толкова металически, позвънко, но пак беше тук. И този път не идваше отвън, а от дневната.

Който и да беше човекът, опитващ се да привлече вниманието върху себе си, вече не стоеше пред вратата, а бе влязъл в къщата.

---

[1] Ханза — съюз на свободни германски градове между XII-XVII в. — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Виктор се промъкна безшумно по коридора, водещ към стаята с камината, като през цялото време търсеше подходящо оръжие за защита.

От Синдбад не можеше да се очаква помощ. Ретривърът обичаше всички хора и вместо да прогони натрапника, щеше да го покани да си играят. А в момента кучето беше толкова мързеливо, че изобщо не обърна внимание на странния шум и се върна в дневната, докато господарят му търсеше причината навън.

— Кой е там?

Никакъв отговор.

Виктор си напомни, че последното престъпление на острова е било извършено през хиляда деветстотин шейсет и четвърта година, а и, както показваха документите, не е било нищо повече от безобидно сбиване в кръчмата. За съжаление този факт не успя да го успокои.

— Ехо? Има ли някой?

Затаил дъх, той прекоси отново антрето и се промъкна към стаята с камината. Макар да се стараеше да не вдига шум, старият паркет скърцаше при всяко преместване на тежестта. Кожените подметки на унгарските му обувки също скърцаха нетърпимо.

Защо всъщност се промъквам като крадец и в същото време викам „Кой е?“ — запита се изненадано той. Тъкмо когато протегна ръка към бравата на вратата, някой я отвори отвътре. Виктор се парализира и забрави дори да изкрещи.

Щом я видя, не знаеше дали да изпита облекчение или гняв. Облекчение, че натрапникът се оказа красива, крехка жена, а не едър, недоद्याлан побойник. Гняв, че е посмяла да влезе в къщата му посред бял ден, без да му поиска разрешение.

— Как влязохте? — попита високо той.

Русата жена, застанала на прага, между стаята с камината и коридора, не изглеждаше нито смутена, нито уплашена.

— Вратата към плажа беше отворена. Почуках отвън и влязох. Съжалявам, ако съм ви попречила.

— Да ми попречите?

Виктор се събуди бързо от парализиращото състояние на страх и изфуча гневно:

— О, не, не ми попречихте, само ме уплашихте до смърт!

— Много съжа...

— Не лъжете — прекъсна я рязко той, мина покрай нея и влезе в дневната. — Откакто пристигнах, не съм отварял задната врата.

Вярно е, че не съм и проверявал дали е отворена, но това не е твоя работа, помисли си Виктор, застана пред писалището и измери с поглед неканената гостенка. Нещо в нея му се стори познато, макар да беше сигурен, че никой не го е запознавал лично с тази жена. Около метър и шейсет и пет, с дълга до раменете руса коса, сплетена на плитка, невероятно мършава. Въпреки това не изглеждаше грозно слаба — предотвратяваха го красиво извитите хълбоци и добре оформените гърди, които се очертаваха под дрехите. С изисканата бледа кожа и снежнобелите зъби приличаше по-скоро на фотомодел. Макар че не беше достатъчно висока за модел. В противен случай Виктор би предположил, че се е заблудила на острова и ей сега ще го попита за пътя към плажа, където ще участва в телевизионна реклама.

— Не лъжа, доктор Ларенц. През целия си живот не съм излъгала нито веднъж и не възнамерявам да започна с лъжите в къщата ви.

Виктор зарови пръсти в косата си и се опита да подреди мислите си. Ситуацията беше абсурдна. Нима наистина му се случваше някаква жена да влезе с взлом в дома му, да го уплаши до смърт и в заключение да поведе дискусия по въпроса за лъжата?

— Чуйте, която и да сте: настойчиво изисквам незабавно да напуснете дома ми. Искам да кажа...

Виктор измери непознатата с внимателен поглед.

— Коя сте вие изобщо?

Направи му впечатление, че не може да определи възрастта ѝ. Изглеждаше съвсем млада, безупречните ѝ черти не допускаха повече от двацет и пет годишна възраст. Ала беше облечена като зряла жена.

Носеше черно кашмирено палто до коленете, под него яркорозов костюм тип шанел. Черните ръкавици от гласе, дизайнерската чанта и преди всичко парфюмът загатваха за жена на възрастта на Изабел. Подбраните изрази, които използваше, също говореха в полза на жена, преминала трийсетте.

Сигурно е глуха, каза си ядно Виктор. Защото изобщо не реагира на думите му, а остана безмълвна на прага, впила поглед в него.

— Окей. Няма значение. Както вече казах, вие ме уплашихте до смърт, затова ви моля този път да използвате предната врата и никога повече да не се връщате в къщата ми. Аз работя и не желая да ме смущават.

Жената се раздвижи изведнъж и направи две бързи крачки към него. Виктор потрепери.

— Нима наистина не искате да знаете за какво съм дошла, доктор Ларенц? Нима наистина ще ме отпратите, без да знаете причината за идването ми?

— Да.

— Не искате ли да узнаете какво е накарало жена като мен да ви потърси на този забравен от бога остров?

— Не.

Или все пак?

Виктор забеляза как дълбоко в него се надигна отдавна нечуван глас. Любопитство.

— Значи ви е все едно откъде знам, че сте тук?

— Да.

— Не ме убедихте, доктор Ларенц. Повярвайте ми — онова, което смятам да ви кажа, ще ви заинтересува.

— Да ви вярвам? Как да вярвам на човек, който влиза в къщата ми като престъпник?

— Не. Искам да ме изслушате. Моят случай е...

— Вашият случай не ме интересува — прекъсна я грубо Виктор.
— Ако знаете какво се е случило с мен, би трябвало да се сетите, че е наглост да идвате тук.

— Нямам представа какво ви се е случило, доктор Ларенц.

— Какво казахте? — Виктор не знаеше на какво да се чуди повече. На факта, че водеше безсмислен спор с абсолютно непозната

жена, или на това, че думите ѝ прозвучаха съвсем искрено. — Не сте ли чели вестници през последните четири години?

— Не — отговори просто тя.

Объркването му нарастваше с всяка секунда. Същевременно нарастваше и интересът му към необикновената ѝ красота.

— Е, както и да е. Вече не практикувам. Преди две години продадох практиката си...

— ... на професор Ван Друизен, знам. Бях при него. Той ме изпрати при вас.

— Какво е направил? — Виктор се слича. Странното съобщение окончателно събуди интереса му.

— Е, май не се изразих съвсем правилно, че той ме изпраща. Професор Ван Друизен каза само, че би било по-добре да се заемете лично с моя случай. Честно казано, това е и моето желание.

Виктор поклати глава. Наистина ли старият му ментор бе дал адреса на острова на някаква пациентка? Не можеше да повярва. Ван Друизен отдавна знаеше, че той не е в състояние да практикува. Камо ли пък тук, на остров Паркум. Но това щеше да се изясни по-късно. Сега трябваше да намери начин да се отърве от тази личност, за да си върне спокойствието.

— Още веднъж настойчиво ви моля да си идете. Само си губите времето.

Никаква реакция.

Виктор усети как началният му страх бързо се превръща в изтощение. Подозираше, че се е случило тъкмо това, от което най-много се бе страхувал: и тук нямаше да се справи. Да намери себе си. И на Паркум духовете не го оставяха на мира. Нито на мъртвите, нито на живите.

— Доктор Ларенц, знам, че в никакъв случай не желаете да ви смущават, докато сте тук. Някой си Патрик Халберцрѝом ме докара на острова тази сутрин и ме уведоми, че сте тук още преди да съм слязла от рибарския скутер.

— Името му е Халберцет — поправи я Виктор. — Той е кмет на острова.

— Да, да, най-важният човек тук. След вас. Каза ми го много ясно. Затова смятам да последвам съвета му и да си изнеса красивия

задник колкото се може по-скоро от Паркум, както каза той. Но първо трябва да говоря с вас.

— Той ви е казал да се... изнесете?

— Да. Но аз ще го направя само ако ми дадете пет минути от времето си, а после ми кажете да се махам.

— Какво?

— Да си отида, защото няма да ме лекувате.

— Нямам време да се занимавам с вас — каза той, но гласът му не прозвуча особено убедително. — Моля ви, вървете си.

— Добре, ще си отида. Обещавам ви. Но първо ще ви разкажа една история. Моята история. Повярвайте, няма да ви отнема повече от пет минути. И вие няма да съжалявате за нито една от тях.

Виктор се поколеба. Междувременно любопитството беше надвило всички други емоции. Спокойствието му и без това беше нарушено, липсваха му сили да продължи спора с непознатата.

— Аз не хапя, доктор Ларенц — усмихна се дамата.

Корабният паркет в стаята изскърца под токчетата ѝ, когато направи още една крачка към него. Отново усети аромата на скъпия ѝ парфюм. Опиум.

— Само пет минути?

— Обещавам ви!

Виктор вдигна рамене. След като бе нахлула в дома му, вече нямаше значение колко минути ще остане. Ако сега я изхвърлеше, сигурно щеше да се разхожда цял ден пред прозорците му и нямаше да му позволи да се съсредоточи.

— Е, добре. — Той погледна демонстративно часовника. — Пет минути.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Виктор отиде до камината и вдигна старата кана за чай от майсенски порцелан, поставена върху метална скара. Щом видя, че тя го наблюдава внимателно, се стегна и си заповяда да не забравя добрите си маниери.

— Желаете ли чаша чай? Тъкмо бях тръгнал да направя нов.

Жената се усмихна и поклати глава.

— Не, благодаря. Не искам да ми го отпишете от времето.

— Тогава поне си свалете палтото и седнете.

Виктор събра старите вестници от креслото, част от старата кожена гарнитура, която някога баща му бе поставил така, че да има поглед едновременно към огъня в камината и към прозореца, обърнат към морето. Чудесно място да се разположиш удобно с книга в ръка.

Виктор се върна на мястото си зад писалището и впери поглед в красивата непозната, която седна на креслото, без да свали кашмиреното си палто.

За един кратък миг настана мълчание. И двамата чуха как една голяма вълна се разби в брега и веднага след това се оттегли със съскане.

Виктор отново погледна часовника.

— Е, добре, госпожо... как се казвате всъщност?

— Името ми е Ана Шпигел. По професия съм писателка.

— Трябва ли да ви познавам?

— Само ако сте между шест и тринайсет години и обичате да четете детски книжки. Имате ли деца?

— Да. Тоест... — Болката беше кратка и силна. Като отговора му. Видя, че погледът ѝ потърси семейни снимки по перваза на камината, и бързо зададе контравъпрос, за да не се наложи да дава обяснения.

От години не е чела вестници.

— Говорите литературен немски без следа от диалект. Къде сте живели?

— Родена съм в Берлин. Истинска берлинчанка. Ала книгите ми имаха успех предимно в чужбина, най-вече в Япония. Междувременно и там вече не се четат.

— Защо?

— Защото от години не съм написала нито една нова книга.

Виктор изобщо не забеляза как разговорът им премина към типичната игра на въпроси и отговори. Някога по тази схема протичаха повечето срещи с пациентите му.

— Откога не сте публикували нищо ново?

— От около пет години. Последното ми произведение беше книга за пораснали деца. Бях убедена, че ще е най-добрата. Усецах го с всеки ред, който излизаше изпод перото ми. Но така и не можах да напиша повече от две глави.

— Защо?

— Защото здравословното ми състояние се влоши драстично. Съвсем внезапно. И ме взеха в болница.

— По каква причина?

— За съжаление лекарите в парковата клиника и до днес не знаят от какво съм боледувала.

— Били сте в *парковата клиника*? В Далем? — Виктор я погледна учудено. Не беше очаквал разговорът да вземе такъв обрат. Първо, сега знаеше, че тя е много заможна авторка, защото само богати пациенти можеха да си позволят скъпото пребиваване в парковата клиника. От друга страна, тази жена очевидно имаше сериозни проблеми, защото реномираната частна клиника не приемаше хора с обичайните за висшето общество проблеми от рода на алкохолизъм и зависимост от дрога, а лекуваше само най-тежки психични увреждания. Самият той, преди да рухне, многократно беше викан там като външен експерт и можеше да потвърди високото ниво на заведението. Там работеха някои от най-добрите специалисти в страната и се прилагаха най-модерни лечебни методи. Спокойно можеше да каже, че берлинската частна клиника проправя пътя на другите психиатрични клиники. Но досега не беше срещнал нито един пациент, напуснал клиниката в толкова будно душевно състояние като Ана Шпигел, която седеше насреща му в малката му вила на остров Паркум.

— Колко време прекарахте там?

— Четирийсет и седем месеца.

Сега вече Виктор окончателно загуби ума и дума. Толкова дълго? Тя или лъжеше, та се късаше, или наистина е била сериозно болна. А може би и двете.

— Държаха ме почти четири години затворена в едно помещение и ме тъпчеха с хапчета, от които не знаех нито къде съм, нито коя съм.

— Каква беше диагнозата?

— Вашата специална област, доктор Ларенц. Затова дойдох при вас. Страдам от шизофрения.

Виктор се облегна назад и се вслуша внимателно в гласа ѝ. Наистина беше експерт в областта на шизофренията. Или поне допреди четири години.

— Как се стигна до влизането ви в болницата?

— Обадох се на професор Малциус.

— Сама сте помолили ръководителя на клиниката да ви приеме?

— Да, естествено. Парковата клиника се ползва с много добро име. Не познавах друг лекар, който би могъл да ми помогне. За вас научих само преди няколко дни.

— От кого научихте името ми?

— От един млад лекар в клиниката. Именно той се бе погрижил да ми спрат лекарствата, за да мога отново да мисля ясно. Той беше човекът, който ми каза, че вие сте най-добрият за моя случай.

— Какво ви даваха?

— Всичко възможно. Трускал, флуспи. Най-често флупентиксол.

Класически невролептици. Подходящи за всеки случай на лечение, помисли си Виктор.

— Нищо ли не ви помогна?

— Не. От деня на влизането ми в клиниката симптомите постоянно се влошаваха. Когато най-сетне спряха медикаментите, бяха нужни седмици, за да се изправя на крака. Вероятно за вас това е достатъчно доказателство, че за моя особен случай на шизофрения медикаментозната терапия е противопоказна.

— И какво прави вашата шизофрения толкова особена, госпожо Шпигел?

— Аз съм писателка.

— Да, вече ми казахте.

— Ще се опитам да ви дам убедителен пример. — За първи път Ана не гледаше директно към него, а се взираше в някаква въображаема точка зад гърба му. В някогашния си кабинет на „Фридрихщрасе“ Виктор се бе отказал от кушетката на Фройд и разговаряше с пациентите си лице в лице. Затова често беше наблюдавал този тип поведение. Пациентите избягваха погледа му, защото се намираха под голямо напрежение и се стараеха да опишат с най-голяма точност важно за тях преживяване. Или защото лъжеха.

— Първият ми опит като писателка беше къс разказ. Написах го на тринайсет години за един ученически конкурс, обявен от сената на Берлин. Темата беше „Смисълът на живота“, а моята история разказваше за няколко подрастващи, които извършват научен експеримент. Тъкмо бях предала ръкописа, когато се случи. Още на следващия ден.

— Какво?

— Най-добрата ми приятелка отпразнува четиринайсетия си рожден ден в празничния салон на хотел „Четири сезона“ в Грюневалд. По някое време отидох до тоалетната и минах през лобито на хотела. И тогава се появи тя. Стоеше точно до рецепцията.

— Коя „тя“?

— Юлия.

— Коя е Юлия?

— Тя. Юлия. Едно от момичетата в моята история. Главната участничка в откритието.

— Искате да кажете, че сте видели жена, която ви е напомнила за героинята от ученическото ви съчинение?

— Не. — Ана поклати глава. — Не жена, *която ми напомни* за нея, а самата нея.

— По какво я познахте?

— Защото тя каза дума по дума онова, което бях сложила в устата ѝ в първата сцена.

— Какво по-точно?

Ана понижи глас и отново погледна Виктор право в очите.

— Юлия се наведе през масата и каза на служителя на рецепцията: „Я ми кажи, малкият, ще ми дадеш ли някоя хубава стая, ако съм мила с теб?“.

Виктор издържа изпитателния ѝ поглед.

— Не помислихте ли, че това може да е само случайност?

— Да. Дълго размишлявах над случилото се. Много дълго. Обаче ми беше трудно да повярвам в случайността, защото само след минута Юлия направи точно онова, което бях написала в разказа си.

— И какво беше то?

— Пъхна пистолет в устата си и издиха мозъка от черепа си.

Виктор я погледна ужасено.

— Това е...

— Шега? За съжаление, не. Жената на рецепцията беше едва началото на кошмара, в който живея вече двайсет години. Понякога е по-слаб, друг път по-силен. Разберете, доктор Ларенц — аз съм писателка и това е моето проклятие.

Виктор инстинктивно задвижи устни заедно с нея, защото вече знаеше какви ще са следващите ѝ думи.

— Всички фигури, които описвам в книгите си, стават реални. Виждам ги, наблюдавам ги, понякога дори говоря с тях. Измислям ги и в следващия момент те влизат в живота ми. Това е моята болест, доктор Ларенц. Там е проблемът ми. Това е особеното в моята привидна шизофрения.

Ана се наведе напред.

— Затова дойдох при вас. Е...?

Виктор я погледна втренчено и в първия момент не каза нищо. Твърде много мисли минаваха едновременно през главата му. Твърде много емоции се бореха една срещу друга.

— Е, доктор Ларенц?

— Какво?

— Заинтересувах ли ви? Ще ме лекувате ли, след като съм вече тук?

Виктор погледна часовника си. Петте минути бяха изтекли.

ПЕТА ГЛАВА

Когато след време си спомняше за тази първа среща, Виктор беше сигурен: ако беше слушал малко по-внимателно и бе разтълкувал знаците правилно, щеше да прозре много по-рано, че нещо не е наред. Че изобщо не е наред. Вероятно тогава катастрофата щеше да се разрази много по-бързо. Нищо повече.

Във всеки случай Ана бе постигнала целта си. Проникна в къщата му и успя да го изненада. В много отношения. Историята ѝ наистина го заинтересува. Беше толкова необикновена, че за пет минути забрави и себе си, и собствените си проблеми. Но макар да се наслади на това почти безгрижно състояние, не желаше да я лекува. След кратка, но енергична дискусия тя се съгласи с видима неохота да напусне острова със следващото корабче на следващата сутрин и отново да се консултира с професор Ван Друизен.

— Имам си причини — отговори кратко той, когато тя го попита защо не ѝ позволява да остане. — И една от тях е, че ми липсват четири години практика.

— Не е възможно да сте забравили занаята си.

— Не е въпрос на знания...

— Значи *не искате*?

Да — помисли си Виктор, но нещо го възпря да разкаже на тази жена за Йози. Ако Ана наистина бе прекарала толкова време в клиника и не знаеше нищо за неговата трагедия, не беше нужно тъкмо той да е първият, който да ѝ разкаже.

— Мисля, че би било престъпна небрежност в сложен случай като вашия да се започне без солидна подготовка, камо ли пък от човек, загубил практически опит.

— Подготовка ли? О, недейте така. Това е вашата специална област. Ако ме бяха пратили при вас на „Фридрихщрасе“, какъв щеше да бъде първият ви въпрос?

Виктор се усмихна на тромавия ѝ опит да го надхитри.

— Щях да ви попитам кога за първи път през живота си сте халюцинирали, но...

— Много преди описания случай в хотела — прекъсна го тя. — Само че в хотел „Четири сезона“ шизофреничният пристъп беше твърде... — Млъкна за малко, търсейки думи. — Твърде реалистичен. Съвсем ясен. Никога преди това не бях имала толкова сетивно и живо възприятие като това. Видях жената, чух изстрела, видях как мозъкът ѝ се пръсна по рецепцията. За първи път ставаше въпрос за фигура от измислена от самата мен история. Но, естествено, и при мен, както при повечето шизофреници, имаше някои насочващи признаци.

— Какви?

Виктор реши да ѝ отпусне още пет минути, преди да си отиде окончателно.

Завинаги.

— Откъде да започна? Мисля, че историята на болестта ми се простира до най-ранното ми детство.

Той я изчака да продължи сама, като отпиваше по малко от междуременно изстиналия и горчив чай.

— Баща ми беше професионален войник. Или „джи ай“, както ги наричат. Остана в Берлин с армиите на съюзниците. Когато се родих, работеше като радиоговорител в АФН — Американ Форсиз Нетуърк. Беше една от местните знаменитости, донжуан първа категория. Накрая една от многобройните му руси приятелки, които прелъстявал в задната стаичка на офицерското казино, забременяла. Казваше се Лаура. Коренячка берлинчанка. Моята майка.

— Аха. Защо говорите за баща си в минало време?

— Умря при трагична злополука, когато бях на осем години. Впрочем, професор Малциус го нарече първото травматично преживяване в живота ми.

— Каква злополука?

— Оперираха го от апандисит в американската военна болница, обаче забравили да му сложат стягащи чорапи и получил смъртоносна тромбоза.

— Съжалявам. — Виктор продължаваше да се вбесява от нещастията, които причиняваха неспособните, небрежни лекари на пациентите и близките им. — Как приехте вестта за смъртта на баща си?

— Не много добре. Живеехме в една от редиците къщи в Щеглиц — почти в центъра на американския сектор. Зад къщата живееше Тери, моето малко улично куче. Един ден дойде при нас и остана. Татко не го понасяше, затова през повечето време го държах вързано и не го пусках в къщата. Когато мама ми каза, че татко е умрял, излязох при кучето и започнах да го удрям. Взех една от бейзболните бухалки на татко — най-тежката, с желязна кука. Въжето беше късо и Тери не можеше да ми избяга. Първо се пречупиха крачетата му и той се свлече на земята. Но аз продължих да го удрям. Малко осемгодишно момиче със силата и гнева на обезумял възрастен. След време, може би след десетия удар, гръбнакът на Тери се счупи и той престана да мърда. Пищеше ужасяващо от болки, но аз продължих да го удрям, докато от муцуната му бликна кръв. Накрая от моето куче остана само буца месо, от която бях изтръгнала с бой всяка искрица живот.

Виктор се опита да не изглежда отвратен и попита спокойно:

— Защо го направихте?

— Защото Тери беше съществото, което най-много обичах на този свят. След баща ми. В детската си лудост сигурно съм мислила: щом са ми взели най-скъпото, значи номер две в моя живот също няма право да съществува. Беснеех от гняв, че Тери е още жив, а баща ми го няма.

— Страшно преживяване.

— Да, прав сте. Но все още не знаете защо.

— Какво имате предвид?

— Все още не знаете цялата история. Най-страшното в нея не е смъртта на баща ми. Не е и това, че пребих до смърт едно малко, невинно куче.

— А какво?

— Най-страшното е, че това куче никога не е съществувало. Тери никога не го е имало. Имахме котка, взета от улицата, но не и куче. Малкото, смазано от бой телце на Тери продължава да ме преследва в сънищата ми и до днес, но аз междувременно знам съвсем точно, че това преживяване е изскочило от болната ми фантазия.

— Кога го разбрахте?

— О, мина доста време. Говорех за него в рамките на първите ми сеанси с психотерапевт. Тогава бях на осемнайсет или на деветнайсет години. Преди това не смеех да се доверя на никого. Кое момиче би

посмяло да разкаже на приятелката си, че е измъчвало кученцето си... да не говорим, че това е болна фантазия?

По дяволите, помисли си Виктор, докато несъзнателно поглаждаше гърба на Синдбад, който тихо дремеше в краката му и изобщо не се интересуваше от необикновения разговор. Бедното момиче е страдало от чувство за вина повече от десет години. Май е най-нещастната жертва на шизофренията, която ми е попадала до днес.

Повечето шизофренични видения имат едничката задача да внушат на болния, че е безполезен, зъл и недостоеен да живее. Нерядко шизофрениците чуват в главите си гласове, които ги подканват да посегнат на живота си. И нерядко бедните души се подчиняват на въображаемите си мъчители. Виктор погледна часовника си и се учуди на късния час. Надали щеше да му остане малко време да поработи върху интервюто.

— Е, добре, госпожо Шпигел.

Той се изправи демонстративно, за да покаже, че разговорът е окончателно приключен. Направи крачка към Ана и с учудване установи, че му се зави свят.

— Както многократно ви обясних, не мога да ви лекувам — продължи той, надявайки се, че по пътя навън няма да се олюлява.

Ана го изгледа с каменно лице и също стана.

— Естествено — отговори тя с учудваща бодрост. — Въпреки това се радвам, че ме изслушахте, и ще последвам съвета ви.

Нещо в начина, по който тя се придвижи към входната врата, събуди в паметта му далечен спомен. За съжаление светкавицата изчезна също така бързо, както беше проблеснала.

— Не ви ли е добре, докторе?

Ана очевидно бе забелязала лекото смущение в равновесието и това го ядоса.

— Не, не, всичко е наред.

Странно. Виктор имаше чувството, че току-що е слязъл на сушата след дълго пътуване по море.

— Къде всъщност сте отседнали? — попита той, за да насочи вниманието към друга тема.

Двамата излязоха в коридора и той отвори вратата към верандата.

— В „Анкерхоф“.

Виктор кимна. Къде другаде? Извън сезона само там имаше стаи за гости. Собственичката Труди, чийто мъж бе загинал преди три години с рибарската си лодка, беше добрата душа на острова.

— Наистина ли сте добре? — попита настойчиво Ана.

— Да, да. Случва ми се понякога, когато се изправлям твърде бързо — излъга я, надявайки се, че замайването не е предвестник на лоша настинка.

— Е, добре — кимна тя. — Тогава ще отида веднага в хотела. Трябва да си събера багажа, за да съм готова за утрешното корабче.

Виктор кимна доволно. Точно тези думи очакваше да чуе. Колкото по-бързо се махнеше тя от острова, толкова по-бързо той щеше да възстанови спокойствието си. Искаше само да го оставят на мира.

Още веднъж ѝ подаде ръка и двамата се сбогуваха.

След време човек става по-умен. Ако още при първия разговор се беше вслушал малко по-внимателно в думите ѝ, със сигурност щеше да открие скритите под тях предупредителни сигнали. Но в онзи първи ден не подозираше нищо и пусна Ана да си отиде. Дори не излезе да я изпрати. Очевидно тя бе очаквала точно това, защото веднага щом ключалката щракна, изобщо не си направи труда да скрие истинските си намерения, а закрачи целенасочено на север.

В обратна посока на „Анкерхоф“.

ШЕСТА ГЛАВА

Ана тъкмо си беше отишла, когато отново го стресна силно чукане на входната врата. Този път беше Халберщет, кметът на острова.

— Благодаря ви, че сте се погрижили за генератора — поздрави го Виктор и стисна ръката му. — Когато пристигнах, беше приятно топло.

— Радвам се, господин докторе — отговори кратко Халберщет и издърпа ръката си забележително бързо.

— Какво има? Какво ви накара да изминете този дълъг път в това неспокойно време? Мислех, че пощата ще пристигне едва вдругиден.

— Да, прав сте. — Халберщет стискаше в лявата си ръка парче дърво, донесено от морето, с което почистваше пясъка от подметките на черните си гумени ботуши. — Не съм дошъл за това.

— Не е толкова важно. — Ларенц посочи към вратата. — Желаете ли да влезете? Мисля, че скоро ще завали.

— Не, благодаря, няма да ви отнема много време. Имам само един въпрос.

— Да?

— Тази жена, която допреди малко беше у вас... коя е?

Виктор се учуди на прямотата му. Халберщет беше винаги учтив и сдържан и уважаваше личната сфера на островните жители.

— Не че ме засяга. Но на ваше място бих бил по-предпазлив. — Халберщет спря за малко, за да изплюе емфието в устата си над парапета на верандата върху пясъчната алея. — Дяволски предпазлив!

Виктор присви очи, сякаш слънцето грееше право в лицето му, и измери кмета с изпитателен поглед. Нито тонът, нито съдържанието на думите му харесаха.

— Мога ли да попитам за какво намекувате?

— Абсолютно нищо не намекувам. Казвам го съвсем открито. Тази жена не е чиста. Нещо с нея не е наред.

Виктор беше добре запознат с подозрителността на здравите хора към психично болните, но се учуди на бързината, с която Халберщет бе установил, че Ана не е здрава.

Аз също не съм здрав. Вече не.

— Не се притеснявайте за дамата... — започна уверено той.

— Изобщо не се притеснявам за нея. Страх ме е да не се случи нещо с вас.

С един удар всичко свърши. Кратката пауза, предизвикана от нахлуването на Ана и ужасяващата ѝ история, приключи. *Йози*. Милиони различни импулси събуждаха в мозъка на Виктор спомени за дъщеря му. Абсолютно несъзнателно. И един от тях беше заплашителният глас на кмета.

— Какво по-точно имате предвид?

— Каквото ви казвам. Според мен вие сте в опасност. Живея на острова от четирийсет и две години и през това време съм видял да идват и да си отиват много хора. Някои бяха добре дошли. Добри хора, за които си пожелавах да останат по-дълго. Като вас, докторе. А за други знаех от първия миг, че ще ми създадат ядове. Не мога да го обясня. Сигурно имам нещо като шесто чувство. Във всеки случай, щом видях онази жена в селото, веднага ми стана ясно, че не е читава.

— Обяснете по-подробно. Какво ви е казала, че да ви разтревожи до такава степен?

— Нищо не ми е казала. Изобщо не сме разговаряли. Видях я отдалече и тръгнах след нея. Изчаках я да си иде и дойдох при вас.

Странно, помисли си Виктор, преди малко Ана ми разказа нещо съвсем друго. Но защо ѝ е било да ме лъже, че е разговаряла с Халберщет?

— А пък Хинек ми каза, че преди два часа влязла в магазина му и се държала дяволски странно.

— Какво значи странно? — попита Виктор.

— Питала за оръжие.

— Какво казахте?

— Да, правилно ме чухте. Първо поискала харпун или ракетен пистолет. Накрая купила касапски нож и десетина метра рибарска корда. Не мога да не се запитам — що за жена е това?

— Нямам представа — отвърна с отсъстващ вид Виктор. Наистина не знаеше. Тази жена беше психически болна и се намираще

на тих и спокоен остров. За какво ѝ беше оръжие?

— Е, казах ви, каквото трябваше. — Халберщет нахлупи качулката на мушамата си. — Трябва да вървя. Извинете, че ви попречих.

— Няма нищо.

Кметът слезе с тежка стъпка от верандата и на малката портичка се обърна още веднъж към Ларенц.

— Още нещо, докторе. През цялото време исках да ви го кажа. Много съжалявам.

Виктор кимна безмълвно. След четири години вече никой не обясняваше защо му изразява съчувствие. Беше ясно кого има предвид Халберщет.

— Надявам се, че престоят тук ще ви се отрази добре. Затова дойдох.

— Какво искате да кажете?

— Зарадвах се, като разбрах, че пристигате. Видях как слязохте на сушата. Надявам се да ви дойдат други мисли. Да се поправите и външно. Но...

— Какво но?

— Сега сте по-блед, отколкото преди седмица. Има ли причина?

Да. Един кошмар. И той се нарича „Моят живот“. А твоите предупреждения не ми помагат с нищо, помисли си Виктор. Ала вместо да изрече мислите си гласно, той поклати успокояващо глава и предизвика поредното замайване.

Халберщет затвори градинската портичка отвън и го погледна строго.

— Все едно. Може да съм се излъгал. Сигурно не е чак толкова лошо. Но въпреки това: ако тази жена дойде пак, спомнете си какво ви казах.

Виктор кимна безмълвно.

— Говоря сериозно, докторе. През следващите дни се грижете малко повече за себе си. Имам лошо предчувствие.

— Ще внимавам. Благодаря ви.

Виктор заключи входната врата и проследи с поглед Халберщет през малкото прозорче, докато кметът изчезна зад завоя.

Какво става тук? — запита се той. — *Какво означава всичко това?*

Щяха да минат още цели четири дни, докато научи отговора. За съжаление тогава щеше да бъде много късно.

СЕДМА ГЛАВА

Паркум, четири дни преди истината

Б: Още ли храните надежда?

Вторият въпрос от интервюто беше най-страшният. След неспокойна нощ и небрежно приготвена закуска той седна пред лаптопа още в десет сутринта. Но днес имаше приемливо обяснение защо и след половин час екранът остана празен. Вече нямаше съмнение, че се разболява от грип. Вчерашното замайване бе почти изчезнало, затова пък при събуждането усети леки затруднения в преглъщането, започна и хрема. Въпреки това беше твърдо решен да навакса загубеното време от вчера.

Надежда?

Доця му се да отговори с контравъпрос:

Надежда за какво? Че Йози е още жива или че ще намерят тялото ѝ?

Силен порив на вятъра раздруса стъклата на прозорците. Виктор си спомни смътно прогнозата за времето — предупреждаваха за буря. Днес следобед оповестените вчера остатъци от урагана „Антон“ щели да стигнат до острова. Още отсега над морето се издигаше заплашителна сива стена от дъждовни облаци, силният вятър тласкаше първите порои към брега. През нощта температурата беше паднала значително и огънят в камината вече гореше не само защото беше приятна гледка за окото, а и защото топлината му беше нужна като допълнение към отоплението от генератора. Рибарите и капитаните също бяха приели сериозно съобщенията на бреговата метеорологична

служба — Виктор погледна през своя прозорец и не видя в морето нито един плавателен съд. Вълните ставаха все по-високи.

По-добре отново да се обърне към екрана.

Надежда

Виктор стисна ръце в юмруци, после отново отпусна пръстите, без да се докосне до клавишите. Когато за първи път прочете този въпрос, в мозъка му се отприщи въображаема дига и първата мисъл, която се оформи съвсем бавно, беше за последните дни на баща му. Густав Ларенц почина на седемдесет и четири години от рак на лимфните жлези. Лекарите успяваха да притъпят постоянните болки само с помощта на редовни инжекции морфин. Ала в крайния стадий на болестта и най-силните лекарства не бяха в състояние да го облекчат. „Като под камбана, изпълнена с мъгла“ — така бащата описваше на сина си глухо биещата в главата му мигрена, чийто агресивен потенциал намаляваше до поносима степен само с помощта на силни обезболяващи през два часа.

Като под камбана, изпълнена с мъгла. Точно под такава камбана погребях надеждата си. Мисля, че симптомите на баща ми са се пренесли върху мен. Като при заразна болест. Само че ракът не е на лимфните жлези, а е нападнал разума ми. И метастазите избуяват в душата ми.

Виктор пое дълбоко въздух и започна да пише.

Да, хранеше надежди. Че един ден икономката ще съобщи за посетител, който чака в антрето и отказва да влезе в гостната. Надяваше се мъжът, стиснал в две ръце шапката си, да го погледне безмълвно в очите. И най-после да разбере със сигурност. Дълго преди от устата на полицаия да се отронят най-окончателните от всички думи:

— Съжалявам.

За разлика от него Изабел се молеше всяка вечер детето им да се завърне. Виктор беше сигурен в това. Нямаше сили да попита откъде тя черпи силата си. Но знаеше, че дълбоко в сърцето си жена му крие видение. Че един ден, както обикновено, ще се върне от езда вкъщи и ще види пред стълбището захвърления велосипед на Йози. И още преди да го е изправила, за да го откара в гаража, откъм езерото ще се появи смеещата се Йози. Задъхана, ръка за ръка с татко си. Здрава и прещастлива. „Какво има за обяд?“ ще извика отдалеч Йози и всичко ще бъде както преди. Изабел няма да се чуди, каза си Виктор. Няма да

задава въпроси какво е правила Йози, къде е прекарала последните години. Само ще я погали по порасналата червеникаворуса коса и просто ще приеме присъствието ѝ. Момичето ѝ е отново тук. У дома. Семейството отново е цяло. Както приемаше раздялата. Години наред. Това беше нейната неизречена надежда.

Е, отговорих ли на въпроса ви?

Виктор забеляза, че отново води разговори със себе си, но изобщо не се развълнува. Този път въображаемата му слушателка беше Ида фон Щрахвиц, отговорна редакторка в „Бунте“. Беше обещал още вдругиден да ѝ изпрати първите отговори по електронната поща.

Лаптопът издаде звук, който му напомни за стара кафемашина, която изхвърля във филтъра последните остатъци вода. Реши да изтрие последните редове и смаяно установи, че няма нищо за триене. През последния половин час беше написал едно-единствено изречение. И то нямаше нищо общо с въпроса.

Между предчувствието и знанието лежат животът и смъртта.

Виктор нямаше време да допълни този единствен ред, защото точно тогава иззвъня телефонът. За първи път, откакто бе дошъл в Паркум. Неочаквано пронизителният тон разкъса тишината на малката къща и неизбежно го уплаши. Остави го да звънне четири пъти, преди да вдигне тежката слушалка на старомодния апарат с шайба. Както почти всичко в къщата, и черното чудовище беше наследство от баща му. Стоеше на малка телефонна масичка до етажерката с книги.

— Преча ли ви?

Виктор простена вътрешно. Почти беше очаквал, че това ще се случи. Изведнъж отново усети вчерашното замайване заедно с познатите признаци на настинка.

— Нали се бяхме уговорили нещо, госпожо Шпигел?

— Да. — Отговорът прозвуча съкрушено.

— Трябваше да заминете тази сутрин. Кога тръгва корабчето?

— Затова се обаждам. Не мога.

— Чуйте ме! — Виктор вдигна изнервен поглед към тавана и откри няколко паяжини в ъгъла на стаята. — Вече обсъдихме този

въпрос, нали? В момента сте в спокойна фаза и в това състояние можете без проблеми да стигнете до Берлин. Веднага щом пристигнете, ще се срещнете с професор Ван Друизен. Аз ще му се обадя.

— Не мога — прекъсна го Ана, без да повиши глас. И още преди да изрече следващите думи, Виктор знаеше какво е станало. — Корабчето. Няма да пътува заради силната буря. Аз съм затворница на острова.

ОСМА ГЛАВА

Той го знаеше, преди тя да остави слушалката. Гласът ѝ я издаде. Звучеше така, сякаш лично бе уредила бурята само за да продължи да го отклонява от работата му и очакваното от нея преодоляване на миналото. Освен това остави у него впечатлението, че има да му разкаже нещо. Нещо толкова важно, че бе приела доброволно негодите и разходите на пътуването от Берлин. Незнайно по каква причина, не бе пожелала да му сподели още вчера. Виктор не знаеше за какво се отнася, но беше сигурен, че тя няма да напусне острова, преди да се е отървала от историята си. Затова настояваше да дойде при него. По тази причина той взе душ и се преоблече. В банята разтвори два аспирина в чаша вода и ги глътна на гладен стомах. Усещаше натиск върху очите — абсолютно сигурен знак за приближаващо главоболие. Може би дори за повишена температура. Обикновено при подобни предупредителни сигнали на тялото си Виктор бързаше да вземе два катадолона. Но те щяха да го направят сънлив, а нещо дълбоко в него го съветваше да застане срещу неканената си гостенка с ясна глава. Когато в ранния следобед Синдбад изръмжа предупредително и се затътри към входната врата, господарят му се чувстваше грипав, но поне не уморен.

— Излязох да се разходя и видях, че в дневната ви свети — заговори с усмивка тя, след като той ѝ отвори.

Виктор смръщи чело. *Излязла да се разходи?* Даже собствениците на кучета не смееха да правят дълги разходки при такова време. Все още не валеше много силно, но и ситният дъждец беше дяволски неприятен. Ана и днес беше облечена във финия вълнен костюм и носеше обувки с високи токове — абсолютно неподходящо облекло за дъжд. От селото до къщата на брега имаше поне петнайсет минути път, и то по лошо укрепена алея, цялата в локви. Въпреки това по елегантните ѝ летни обувки не се виждаше нито капчица кал. Косата ѝ също беше суха, макар че не носеше нито чадър, нито шапка.

— Вероятно идвам ненавреме?

Виктор се усети, че само я зяпа слисано, без да говори.

— Да. Искам да кажа, аз... — Той се запъна. — Извинете, моля, малко съм объркан. Вероятно съм настинал.

Онова, което ми разказа за теб Халберщет, не ти отваря вратата на дома ми.

— О! — Усмивката изчезна от лицето на Ана. — Съжалявам.

Над морето блесна светкавица и за момент показа каква беше обстановката около къщата. Почти веднага след нея затътна гръмотевица. Бурята приближаваше. Виктор изпита гняв. В такова време не би могъл да отпрати и най-неприятния гост. От учтивост трябваше да изтърпи Ана — поне докато отмине първият силен дъжд.

— Е, щом сте си направили труда да дойдете чак тук, може да прием заедно чай — предложи неохотно той.

Ана прие, без да се колебае. Усмивката се върна на лицето ѝ и Виктор дори повярва, че е открил в изражението ѝ нещо като триумф. Като малко дете в супермаркета, което след дълго мрънкане е накарало майка си да му купи нещо сладко.

Тя го последва в стаята с камината и двамата заеха отново местата си от предишния ден. Тя с кръстосани крака на диванчето, той с гръб към прозореца пред писалището си.

— Моля, обслужете се.

Виктор вдигна собствената си чаша и посочи с глава към перваза на камината, където стоеше каната с чай.

— По-късно може би. Благодаря.

Гърлото го болеше по-силно отпреди и той отпи голяма глътка. С всяка чаша чаят ставаше по-горчив.

— Добре ли сте?

Същият въпрос като вчера. Тази жена проникваше в главата му с такава лекота, че Виктор се ядоса. Кой беше тук лекарят?

— Благодаря. Чувствам се отлично.

— Защо през цялото време, откакто съм дошла, гледате така мрачно, господин докторе? Да не ми се сърдите? Моля, повярвайте, тази сутрин наистина щях да взема корабчето за сушата, но за съжаление времето ми попречи.

— Казаха ли ви кога смятат да потеглят отново?

— Не. Разбрах само, че ще е най-рано след два дни. С малко повечко късмет може и след двайсет и четири часа.

А при липса на късмет след една седмица. Виктор си припомни една буря, когато с баща му останаха затворени в къщата пет дни.

— Не би било зле да използваме времето за още един терапевтичен разговор — предложи направо тя и на лицето ѝ отново изгря обичайната мека усмивка.

Тази жена иска да се освободи от нещо, помисли си Виктор.

— Заблуждавате се, ако смятате, че вчера сме водили терапевтичен разговор. Това беше просто беседа. Вие не сте моя пациентка. Даже бурята навън не е в състояние да промени този факт.

— Много добре. Тогава хайде да продължим вчерашния си разговор. Мисля, че ми се отрази много добре.

Да, иска да се освободи от нещо. И няма да ме остави на мира, докато не си каже всичко.

Виктор издържа дълго на погледа ѝ и най-сетне, като разбра, че тя няма да отстъпи, кимна.

— Е, добре...

... да завършим с онова, което започнахме вчера — допълни мислено, докато Ана доволно се облегна на дивана.

Тогава тя му разказа най-страшната история, която някога беше чувал.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво пишете в момента? — Това беше първият въпрос, който й зададе. Въпросът, с който се бе събудил тази сутрин.

Какви фигури ще оживеят през следващите дни в кошмарите ви?

— Вече не пиша. Или поне не в обичайния смисъл.

— Какво искате да кажете?

— От известно време пиша само за себе си. Пиша биографията си — ако може да се нарече така. Надявам се по този начин да убия три мухи с един удар. Първо, продължавам да отдавам дължимото на писателския си талант. Второ, преработвам миналото си. И трето, предотвратявам влизането в живота ми на фигури от книгите, които ме подлудяват.

— Разбирам. Тогава ми разкажете нещо за последния си голям срив. Този, който е довел до приемането ви в клиниката.

Ана издиша шумно и сплете ръце като за молитва.

— Добре. Последната фигура от моя книга, която заживя свой живот, беше героиня от модерна детска приказка.

— За какво става дума в приказката?

— За едно малко момиче. Шарлоте. Крехък рус ангел, каквито познаваме от рекламите за меденки или шоколад.

— Не мисля, че ви е било неприятно да ви придружава въображаема фигура от този тип.

— Прав сте. Шарлоте беше малък ангел. Всеки, който я видеше, веднага я обикваше. Живееше като единствена кралска дъщеря в малък дворец, разположен на остров сред морето.

— За какво по-точно разказва историята ви?

— За търсенето. Един ден Шарлоте се разболя. Разболя се сериозно.

Виктор, който се готвеше да отпие поредната глътка чай, рязко остави чашата на масичката. Ана бе завоювала цялото му внимание.

— Малката страдаше от необясними пристъпи на треска и непрекъснато слабееше. Идваха лекари от всички краища на страната, преглеждаха я, предписваха лекарства, но никой не беше в състояние да определи каква е болестта ѝ. Родителите ѝ се отчаяха. Състоянието на момиченцето непрекъснато се влошаваше.

Виктор задържа въздуха в гърдите си и се съсредоточи върху следващите думи.

— Един ден малката Шарлоте реши да вземе съдбата си в свои ръце и избяга от къщи.

Йози.

Виктор се опита да прогони мисълта за своето момиче, но не можа.

— Какво казахте, моля? — Ана го погледна объркано. Виктор изобщо не бе забелязал, че е казал нещо, и нервно зарови пръсти в косата си. — Нищо. Не исках да ви прекъсвам. Продължете, моля.

— Така, както казах, тя реши сама да потърси причината за болестта си. Можете да приемете историята като парабола. Детска приказка за болно момиче, което не се предава, а действа. Тръгва само по широкия свят.

Не може да бъде. Не е възможно. Виктор загуби окончателно способността си да разсъждава разумно. Познаваше това чувство. За първи път го бе изпитал в клиниката на доктор Гролке. И после през всички следващи дни от живота си. До момента, когато реши да прекрати окончателно търсенето на малката си дъщеря.

— Наистина ли сте добре, доктор Ларенц?

— Какво? О... — Виктор втренчи поглед в пръстите на дясната си ръка, които нервно барабаняха по махагоновия плот на старата маса. — Извинете ме. Май пих твърде много чай. Но разкажете ми повече за Шарлоте. Как завършва историята? Какво се случва?

Какво е станало с Йози?

— Не знам.

— Какво? Не знаете как свършва собствената ви книга?

Гласът му прозвуча по-високо, отколкото беше възнамерявал, но Ана изобщо не се учуди на този изблик на чувства.

— Нали ви казах — не можах да я завърша. Историята остана фрагмент. Тъкмо затова Шарлоте не ме остави на мира и ме тласна в онзи кошмар.

Кошмар?

— Какво имате предвид?

— Както вече казах, Шарлоте беше последната измислена от мен фигура, която влезе в живота ми като реално същество. Преживяното с нея беше толкова страшно, че ме доведе до срив.

— Още веднъж. Какво точно се случи?

Виктор съзнаваше, че се държи зле. Пациентката още не беше готова да говори за преживяната травма. Но той трябваше да знае. Когато Ана сведе глава и се взря с невиждащ поглед в килима, той се постара да бъде по-предпазлив.

— Кога имахте първото видение с Шарлоте?

— Преди около две години в Берлин. През зимата.

На двайсет и шести ноември — допълни безмълвно той.

— Излязох на покупки и внезапно чух на улицата зад мен адски шум. Свистене на гуми, дрънчене на метал, трошене на стъкло — обичайните шумове при сблъсък на коли. Помня как си помислих: „Дано никой не е пострадал“ и се обърнах. И тогава видях момиченцето. Стоеше на сред улицата като парализирано. Очевидно носеше вина за злополуката.

Виктор се вкопчи в облегалките на стола си.

— Изведнъж, като по невидим знак, малката обърна глава, погледна към мен и ми се усмихна. Тогава я познах. Шарлоте. Болното момиче от моята книга. Тя изтича при мен и улови ръката ми.

Тънките ѝ ръчички. Толкова крехки, почти чупливи.

— Тогава аз се вцепених. От една страна, бях наясно, че тя не е истинска. Че не може да е там. От друга страна, усещах я съвсем реална. Не можех другояче. Трябваше да я приема. Затова я последвах.

— Накъде? Къде точно стана катастрофата?

— Какво? Нима е толкова важно?

Ана примигна малко объркано и изведнъж сякаш загуби желанието си да говори.

— Наистина не е важно. Прощавайте. Моля, продължете.

Ана се покашля и стана.

— Ако нямате нищо против, доктор Ларенц, бих искала да направим малка почивка. Знам: аз бях тази, която настояваше за разговора, но сега забелязвам, че още не съм готова да говоря.

Виденията ми бяха ужасяващи и ми е много по-трудно да ги опиша, отколкото си мислех.

— Разбира се — отговори Виктор, макар че всичко в него крещеше за още информация. Изправи се и направи крачка към нея.

— Обещавам, че няма да ви притискам повече — изрече меко тя. — Може би утре ще има корабче и ще мога да се прибера вкъщи.

Не!

Виктор трескаво затърси изход. Не можеше да ѝ позволи да си отиде и да не дойде никога вече — макар че допреди няколко минути беше искал точно това.

— Само още един въпрос. — Застана на средата на стаята и отпусна ръце покрай тялото. — Как се казваше книгата?

— Нямахше истинско заглавие. Само работно. „Девет“.

— Как така девет?

— Когато избяга, Шарлоте беше на девет години.

— О!

Твърде малка!

Учуден, Виктор отбеляза какво въздействие му бяха оказали малкото думи на Ана. Как силно бе пожелал шизофреничните ѝ видения да имат връзка с реалността.

Докато вървеше бавно към нея, той усети, че има висока температура. Въпреки аспирините, които бе изпил сутринта, главоболието също не беше отслабнало. Болката пулсираше зад слепоочията му, очите започнаха да сълзят. Изведнъж фигурата на Ана се замъгли и контурите ѝ се очертаха сякаш през чаша, пълна с вода. Виктор примигна няколко пъти и когато погледът му се проясни, прочете в очите на Ана нещо, което в първия момент не можа да си обясни. Но само след минута разбра. Той я *познаваше*. Някъде, преди много време, се бе срещал с нея. Но не беше в състояние да причисли лицето ѝ към определена личност или име. Както понякога човек не знае как се казва артистът на екрана и в кой филм го е гледал преди това.

Помогна ѝ да облече палтото и я придружи до вратата. На прага Ана се обърна и изведнъж устата ѝ се озова съвсем близо до лицето му.

— О, още нещо. Само защото преди малко ме попитахте.

— Да? — Виктор се отдръпна предпазливо и напрежението от началото на разговора им се върна в главата му.

— Не знам дали е важно, но книгата имаше и подзаглавие. Много странно, защото то нямаше нищо общо с историята. Измислих го във ваната и ми се стори много красиво.

— И какво беше подзаглавието?

За момент Виктор се запита дали изобщо искаше да го чуе. Но закъсня.

— „Синята котка“ — отговори Ана. — Но не ме питайте откъде се е взело. Реших, че ще е много красиво, ако сложим на корицата синя котка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Само за да се уверя, че съм те разбрал правилно...

Виктор буквално виждаше как доста дебеличкият частен детектив в другия край на линията неразбиращо клати глава, докато слуша въпросите му. Обади му се веднага след като Ана излезе от къщата.

— Каза ми, че на Паркум се е появила без предизвестие душевноболна жена?

— Да.

— И тази жена твърди, че я преследват фигури от собствените ѝ книги? Измислени от самата нея?

— Нещо такова.

— И сега аз трябва да проверя дали безумните представи... Коя е тя?

— Съжалявам, Кай, но ще ти кажа името ѝ само когато наистина стане неизбежно. Макар вече да не практикувам официално, тя е, строго погледнато, пациентка и аз съм длъжен да пазя лекарската тайна.

Във всеки случай докато мога.

— Както искаш. Но наистина ли вярваш, че шизофреничните атаки на тази нова пациентка имат нещо общо с изчезването на дъщеря ти?

— Да, смятам.

— Сигурно разбираш как го възприемам аз?

— Естествено, че разбирам — отговори Виктор. — Мислиш си, че окончателно губя ума си.

— Меко казано.

— Много добре те разбирам, Кай. Но те моля да размислиш. Онова, което ми разказа пациентката, не може да е просто случайност.

— Искаш да кажеш, не може да бъде случайност?

Виктор пренебрегна възражението.

— Малко момиче, което се разболява от тайнствена болест и един ден изчезва. В Берлин.

— Е, добре — съгласи се неохотно Кай. — Но какво, ако те е излъгала? Ако все пак знае за Йози?

— Забравяш, че никога не сме споменавали болестта ѝ публично. Няма как да знае, че Йози е била болна.

Така ги бе посъветвала полицията. Освен това семейството не искаше пресата да злоупотреби с мистериозните симптоми на болестта, за да задоволи масовата жажда за сензации.

„Така ще имаме информация, която може да ни даде само истинският похитител — обясни им тогава младият полицейски инспектор. — Ще знаем кой наистина държи дъщеря ви в ръцете си и кой иска само парите ви.“

Инспекторът се оказа прав. След обявяването по медиите се обадиха десетки лъжливи похитители и всеки от тях отговаряше на въпроса „Как е Йозефине?“ с „Отлично“ или „Според обстоятелствата“. Този отговор беше дефинитивно погрешен, като се имаше предвид, че малкото момиче поне веднъж на ден получаваше срив на обмяната даже когато не беше в ръцете на насилници.

— Окей, докторе — продължи частният детектив. — Болно момиче бяга от къщи. В Берлин. От мен да мине: дотук фактите съвпадат. А по-нататък? Какви са тези приказки за кралска дъщеря, която живее в дворец на остров?

— Забравяш, че Шваненвердер наистина е остров, свързан с Берлин-Целендорф само с един мост. Вилата ни на брега на голямото Ванзее е построена от Шинкел и ти самият веднъж я нарече дворец. А що се отнася до кралската дъщеря... Изабел често я наричаше „принцеса“. Така че и тук има паралел.

— Не ми се сърди, Виктор. Работя вече четири години за теб и станахме приятели. Затова ти казвам като приятел: онова, което ти е разказала дамата, ми напомня за хороскопите в „Куриер“. Написани са толкова общо, че всеки да си избере подходящото за него.

— Въпреки това. Никога няма да си простя, ако не съм направил всичко по силите си, за да открия Йози.

— Окей. Ти си шефът. Но искам да изясним едно: последното достоверно свидетелско показание е на семейството старци, които видели момиче да излиза от клиниката, водено от мъж. Не

предположили нищо лошо, защото решили, че малката е придружена от баща си. Мъжът от павилиона за вестници на ъгъла потвърди показанията им. Дъщеря ти е била отвлечена от мъж на средна възраст. Не от жена. Освен това Йози е била на дванайсет години, не на девет.

— А какво ще кажеш за синята котка? Не помниш ли, че любимата плюшена играчка на Йози беше синята котка Непомук?

— Добре. Въпреки това не виждам смисъла. Да приемем, че има някаква връзка, но тогава веднага възниква въпросът: какво иска тази жена от теб? Какво се крие зад действията ѝ? Ако тя е отвлекла Йози, защо не продължава да се крие, а те преследва чак до Паркум?

— Не съм казвал, че моята пациентка е забъркана в отвличането. Казах само, че тя знае нещо. И при следващите ни терапевтични разговори аз ще се опитам да разбера какво знае.

— Значи пак ще се срещнеш с нея?

— Да. Поканих я за утре сутринта. Надявам се да дойде, макар че днес не бях особено учтив.

— Защо утре просто не я попиташ направо?

— Как си го представяш?

— Покажи ѝ снимка на Йози. Попитай я дали познава момичето. Ако ти каже да, веднага се обади в полицията.

— Тук нямам добра снимка. Само копие от публикуваната във вестника.

— Ще ти пратя по факса.

— Щом искаш. Но няма да я използвам. Още не.

— Защо?

— Защото жената поне в едно отношение казва истината. Тя е болна. Ако наистина страда от шизофрения, трябва да спечеля доверието ѝ като лекар. Днес ми сигнализира, че не желае да говори повече по темата. Ако утре ѝ дам да разбере, че я смятам за съучастница в престъпление, окончателно ще се затвори. Няма да ми каже нито думичка повече. А аз не мога да поема този риск, докато в сърцето ми има поне една искрица надежда, че Йози е жива.

Надежда.

— Ще ти кажа нещо, Виктор. Надеждата е като парченце стъкло в крака. Докато е забито в плътта, изпитваш болка при всяка крачка, която правиш. Щом го извадиш, потича кръв, но бързо спира. Минава известно време, докато раничката зарасне, но в крайна сметка отново

започваш да стъпваш нормално. Този процес се нарича тъгуване. Според мен е крайно време да започнеш. Помисли: минали са четири години и през това време имахме доста по-убедителни свидетелства от разказите на някаква си жена, която сама се е изпратила в лудницата!

Без да знае, Кай Щратман току-що бе дал на Виктор отговора на втория въпрос в интервюто.

— Добре, Кай. Обещавам ти, че окончателно ще спра да търся дъщеря си, ако сега ми направиш една последна услуга.

— Каква?

— Провери, моля те, дали на двайсет и шести ноември в близост до кабинета на доктор Гролке е станало пътнотранспортно произшествие. Между петнайсет и трийсет и шестнайсет часа и петнайсет минути. Ще го направиш ли?

— Да. Но дотогава ти ще си седиш в стаята мирно и тихо и ще работиш над проклетото интервю, разбрахме ли се?

Виктор му благодари и избягна да даде пряк отговор на въпроса. Лъжеше само когато беше абсолютно наложително.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Паркум, три дни преди истината

Б: Кой, освен семейството ви, беше ваша опора и помощ през това време?

Виктор избухна в смях. След няколко минути очакваше Ана за следващия сеанс. Не беше съвсем сигурен, че тя ще дойде. Вчера, когато се сбогуваха, не даде съгласието си за нов сеанс, затова сега той седеше на компютъра и се опитваше да поработи над интервюто. За да може изобщо да мисли за нещо друго, освен за Шарлоте (или Йози?), избра най-простия въпрос.

Опора и помощ?

Нямаше защо да мисли дълго. Отговорът се състоеше от единствена дума: алкохол.

Колкото повече време минаваше от изчезването на Йози, толкова повече алкохол му трябваше, за да държи болката в шах. Ако през първата година пиеше на глътки, през втората и следващите вече не му стигаше една чаша за една мрачна мисъл. Алкохолът не само гонеше мрачните мисли. Той съдържаше отговори. Или, още по-добре: той беше отговорът.

Въпрос: Ако бях внимавал повече, дали тя щеше да е още жива?

Отговор: Водка.

Въпрос: Защо седях толкова време в чакалнята, без да направя нищо?

Отговор: Все едно каква марка, стига да е в достатъчно количество.

Виктор отметна глава назад и закопня за продължението на вчерашния разговор. Кай не се обаждаше, за да съобщи научил ли е нещо за злополуката. Но той нямаше време да го чака. Трябваше да узнае как продължава историята на Ана. Трябваше му нови данни,

които да провери за връзка с историята на Йози, даже да са фантастични. Точно сега имаше огромна нужда от глътка алкохол.

Отново избухна в смях. Сега, естествено, можеше да си внуши, че чашката ром в чая е необходима заради бързо засилващата се настинка, така да се каже, по медицински показания. Може би наистина ще му помогне. Но за щастие бе проявил здрав разум и най-добрият му приятел и помощник бе останал на сушата. Пристигна в Паркум без нито една капка алкохол. Изпълнен с добри намерения. Мистър Джим Бийм и брат му Джак Даниелс бяха единствените пациенти, с които беше водил оживени разговори през последните години. Толкова оживени, че имаше дни, когато не беше способен на нито една разумна мисъл и непрекъснато се питаше кога ще стане време за следващата глътка от бутилката.

Отначало Изабел се опитваше да го убеди да не пие. Говореше му, грижеше се майчински за него, съжаляваше го, умоляваше го...

По-късно, след като преминаха фазата на ожесточените караници, тя направи онова, на което в групите за самопомощ съветват близките на засегнатия: остави го. Без предупреждение се изнесе на хотел и престана да му се обажда. Той забеляза празната вила едва когато запасите му свършиха, а силите не му стигаха, за да измине целия път през острова и покрай плажа до бензиностанцията.

С безсилието дойдоха и болките. А с болките се появиха спомените.

Първите зъбки на Йози.

Рождените дни.

Първият ден в училище.

Колелото за Коледа.

Всекидневното пътуване в колата му.

И Алберт.

Алберт.

Виктор погледна през прозореца към тъмното море, потънал дълбоко в мислите си, и изобщо не долови тихите стъпки зад гърба си.

Алберт.

Ако трябваше да назове причина, щеше да каже, че един дребен, непознат, стар мъж го е накарал да спре с пиенето.

Някога, когато все още имаше свой живот, всеки следобед към седемнайсет часа се прибираше към къщи по градската магистрала в

посока „Шпанише Алее“. Скоро след триъгълника при радиокулата, на височината на старите порутени трибуни на „Авус“, от които някога зрителите бяха следили летните авторалита, всеки ден стоеше възрастен мъж и наблюдаваше интензивното вечерно движение. Стоеше до старото дамско колело, с което бе дошъл, в една дупка в оградата към панаирната дига. Това беше единственото място между Вединг и Потсдам, където не бяха поставени прегради за защита от шума и огледала. Всеки път, когато минаваше покрай него със сто километра в час, Виктор се питаше какво кара непознатият мъж да се визира неотстъпно в задните светлини на безбройните коли по магистралата. Мощното волво профучаваше покрай стареца твърде бързо и той никога не виждаше лицето му. Макар че се срещаха всеки ден, ако застанеха един срещу друг, не би бил в състояние да го разпознае.

Един ден, когато се връщаха от празника на немско-френската дружба, Йози също го забеляза.

— Защо този човек стои там? — попита тя и се обърна да го види пак.

— Сигурно не е наред с главата — отговори трезво Изабел, но Йози не ѝ обърна внимание.

— Мисля, че се казва Алберт — пошепна тя. Съвсем тихо, на себе си, но Виктор я чу.

— Защо *Алберт*?

— Защото е стар и самотен.

— Аха. Значи старите самотни мъже се казват Алберт?

— Да — гласеше простият отговор и разговорът приключи. От този ден нататък непознатият на магистралата си имаше име и понякога, когато минаваше покрай него през седмицата, Виктор се улавяше, че му кима приятелски.

— Здравсти, Алберт!

След много, много време, когато един ден се събуди на мраморния под в банята от поредното пиянство, той осъзна, че и Алберт търси нещо. Нещо, което бе загубил някъде и се надяваше да намери в профучаващите коли. Алберт беше негова сродна душа. Едва домислил тази мисъл, Виктор седна зад кормилото на волвото и потегли към панаирната дига пред зала „Германия“. Още отдалеч видя,

че Алберт го нямаше на мястото му. Продължи да го търси и през следващите дни, но самотният мъж не се появи никога вече.

Виктор искаше да му зададе един-единствен въпрос: „Извинете, какво търсите? Да не би и вие да сте загубили някого?“.

Ала Алберт бе изчезнал. Не го видя никога вече.

Като Йози.

На осемнайсетия ден безуспешно търсене Виктор се върна вкъщи с твърдото намерение да отвори нова бутилка. Изабел го чакаше на вратата с писмо в ръка. Предложение за интервю от „Бунте“.

— Доктор Ларенц?

Въпросът рязко изтръгна Виктор от съня наяве. Стана така бързо, че удари дясното си коляно в ръба на писалището. Едновременно с това се задави и закашля.

— За пореден път трябва да се извиня — каза Ана. Беше застанала непосредствено зад него, но не направи опит да му протегне ръка или да помогне с нещо. — Не исках да ви уплаша, но чуках многократно и по някое време вратата се отвори.

Виктор кимна няколко пъти в знак на съгласие, макар да беше сигурен, че е заключил входната врата. Попипа челото си и разбра, че се е изпотил.

— Изглеждате по-зле от вчера, докторе. Може би е по-добре да си отида?

Виктор забеляза, че Ана го оглежда изпитателно, и в същото време установи, че ужасът е затворил устата му.

— Не — отговори той — доста по-високо, отколкото възнамеряваше.

Ана наклони глава, сякаш не бе разбрала какво искаше да й каже.

— Не — повтори Виктор. — Наистина не е нужно. Моля, седнете. Радвам се, че сте тук. Имам няколко въпроса.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Ана свали палтото и шала и се настани отново на дивана. Виктор не бе напуснал старото си място зад писалището. Направи се, че търси в компютъра файл с бележките си за нейния случай. В действителност всички съществени факти бяха съхранени в паметта му и искаше само да спечели малко време, докато нервите му се успокоят и е в състояние да започне с въпросите.

Когато пулсът му се нормализира, Виктор осъзна, че днес ще има нужда от цялата си сила, за да следи внимателно разказа на Ана. Чувстваше се като след пиянска нощ: сънен, изцеден, обезсилен. На всичкото отгоре в тила му пулсираше болка, която постепенно обхващаше главата като маншет и я стягаше неумолимо. Разтри запотените си слепоочия и погледна през прозореца към морето.

Разбиващите се вълни му напомниха за кралско синьо мастило. Колкото повече се сгъстяваха облаците, толкова по-тъмна ставаше морската вода. Видимостта не беше повече от две морски мили, а хоризонтът с всяка минута се приближаваше към острова.

В отражението на стъклото Виктор видя как Ана си наля чай и зачака. Очевидно беше готова за разговор. Затова обърна креслото си към нея и започна:

— Бих желал да продължим оттам, където спряхме.

— Щом така искате.

Ана поднесе крехката чаша към устните си и Виктор се запита дали светлочервеното червило ще се полепи по майсенския порцелан.

— Казахте, че Шарлоте избягала от къщи, без да остави вест на родителите си?

— Да.

Йози никога не би направила такова нещо, помисли си Виктор. Цяла нощ беше размишлявал над тази възможност и бе стигнал до заключението, че изчезването на дъщеря му не се дължи на такава банална причина. *Тя не беше бегълка.*

— Шарлоте напусна дома на родителите си на своя глава, за да открие причината за мистериозната си болест — обясни Ана. — Това е съдържанието на книгата до двайсет и трета страница. Болестта, провалът на лекарите, бягството. Дотам бях стигнала, когато ми стана ясно, че не съм в състояние да напиша нито ред повече.

— Да, вече ми казахте. Но имаше ли и някаква по-специална причина?

— Да. Отговорът е съвсем банален. Нямах представа как трябва да продължи историята. Затова затворих проекта в компютъра си и се постарях да забравя недовършената книга.

— Докато Шарлоте се превърна в реално лице?

— Точно така. Беше ужасно. Както знаете, вече бях имала няколко шизофренични пристъпа. Виждах нереални цветове, чувах гласове и шумове, но Шарлоте беше върхът. От всички фигури в моите книги тя стана най-истинската ми илюзия.

Прекалено истинска?

Виктор посегна към чая си и си отбеляза, че настинката вече е засегнала вкусовете му усещания. Не бе в състояние да направи разлика дали чаят наистина има лош вкус, или капките за нос, които използваше все по-често, са причинили тази горчивина.

— Казахте ми, че Шарлоте едва не била прегазена от кола.

— Тогава я видях за първи път, да.

— И я изведохте от мястото на произшествието.

— Точно обратното. — Ана разтърси глава. — Не аз изведох Шарлоте, а тя ме помоли да я последвам.

— Защо?

— Каза ми, че е крайно време да продължа да пиша романа си. Да разкажа историята ѝ. Помня точните ѝ думи: „Защо си написала само две глави? Как продължава историята? Не искам да боледувам вечно!“.

— Значи вашата собствена героиня поиска от вас да завършите започнатата книга?

— Точно така. Веднага ѝ казах истината. Че не мога да направя нищо за нея, защото не знам как да продължа романа.

— И как реагира тя?

— Стисна ръката ми и рече: „Ела с мен, ще ти помогна. Ще ти покажа мястото, където започна всичко. Може би там ще се сетиш как

да свърши нашата история“.

Нашата история?

— Кое беше мястото?

— Не знам. Извън Берлин. Помня само откъслеци от пътуването.

— Въпреки това се постарайте да ми разкажете колкото може точно — помоли Виктор.

— Мисля, че потеглихме с колата ми по градската магистрала в посока запад. Само не ме питайте на кое място сме излезли на магистралата. Обаче си спомням как Шарлоте си сложи колана. Можете ли да си представите? Нищо не се е запечатало така в съзнанието ми като факта, че плодът на моето въображение се страхува от злополука!

Да. Разбираемо е. Йози беше добре възпитана. Изабел много се грижеше за тези неща.

— Колко време пътувахте?

— Почти час. Минахме през голямо селище, паметник на културата. Старо руско селище. Поне така мисля.

Виктор се вцепени. Все едно седеше на зъболекарския стол.

— Спомням си, че на възвишението се издигаше руска православна църква. Оставихме я зад нас, минахме през някакъв мост, пътувахме известно време по тесен междуселски път, после навлязохме в гора.

Това е невъзможно...

— Горският път продължи около километър. Спряхме в малка просека, където оставих колата.

Това е невъзможно...

Виктор с мъка потисна импулса да скочи и да изкрещи в лицето на Ана следващите си въпроси. Познаваше описания от нея път. Някога често пътуваше по него. Почти всеки уикенд.

— Къде отидохте, след като слязохте?

— Тръгнахме по утъпкана пътека. Толкова тясна, че трябваше да вървим една след друга. Очакваше ни малко дървено бунгало, приличащо на блок къща, но по-модерно. Великолепно разположение.

В средата на гората, помисли си Виктор и предугади следващите думи на Ана.

— Нямахте съседи. Надлъж и нашир не се виждаше нищо освен борове, букове и брези. Широколистните дървета вече бяха изгубили

ярките си листа и сега стъпвахме по тях като по мек килим. Въпреки неприятното ноемврийско време гората излъчваше топлина. Беше прекрасна. Толкова прекрасна, че днес вече не съм сигурна дали е била реална, или само халюцинация. Като Шарлоте.

В този момент Виктор не знаеше какво желае по-силно. Дали шизофреничните пристъпи на Ана да имат нещо общо с изчезването на дъщеря му, или да се окаже, че желанието да узнае нещо за съдбата на Йози му е изиграло мръсен номер. Всичко, казано дотук, можеше да е само зловеща случайност. В Хавелланд имаше безброй вилчки като неговата.

Но само една, където...

— Спомняте ли си дали чухте нещо, когато застанахте пред бунгалото?

Ана го погледна въпросително.

— Важно ли е това за терапията?

Не. Но за мен е.

— Да — излъга решително той.

— Честно казано, не чух нищо. Абсолютно нищо. Беше тихо като на самотен връх, две хиляди метра над морското равнище.

Виктор кимна отмерено, макар че беше готов да размята глава като на рок концерт. Точно такъв отговор беше очаквал. Вече беше сигурен къде Шарлоте е отвела Ана. Тишината на горите на Сакро, между Шпандау и Потсдам, беше толкова впечатляваща, че всички, идващи от града, я забелязваха веднага.

Ана очевидно прочете мислите му.

— Аз, естествено, попитах Шарлоте къде сме, но тя само ме погледна изненадано. „Не може да не познаваш мястото. — В гласа ѝ имаше изумление. — Това е бунгалото на нашето семейство. Прекарвах летата тук с родителите си. Тук минаха и последните хубави дни в живота ми. Преди да започне лошото.“

— Какво да започне? — попита Виктор.

— Болестта ѝ, предполагам. Но тогава тя не пожела да ми разкаже подробности. Точно обратното. Посочи почти гневно бунгалото и попита: „Коя от нас двете е писателката? Ти трябва да ми кажеш какво се е случило вътре!“

— Вие знаехте ли?

— За съжаление, не. Но Шарлоте вече няколко пъти ми бе заявила, че ще продължи да броди като призрак в главата ми, докато приключи книгата за нея. Значи трябваше да си съставя представа за вътрешността на бунгалото. Разбих стъклото на задната врата и се прехвърлих като престъпник през отвора.

Не виждам смисъла, каза си Виктор. *Йози знаеше къде е ключът.*

— Направих всичко това с надеждата, че ще намеря вътре някаква опорна точка за болестта на Шарлоте.

— И? Постигнахте ли някакъв успех?

— Отново не. Може би защото не знаех къде точно да търся. Единственото, което веднага ми направи впечатление, беше големината на бунгалото. Отвън бях преценила едноетажната постройка най-много на три стаи. А се оказа, че освен две бани, просторна кухня и дневна с камина, там имаше поне още две спални.

Три — поправи я безмълвно Виктор.

— Претърсих всички скринове, шкафове и етажерки, даже кошчето в банята. За щастие се справих бързо, защото помещенията бяха обзаведени почти спартански. Мебелите бяха скромни, но скъпи.

Филип Щарк, малко Баухаус. Изабел избра мебелите.

— А какво правеше Шарлоте, докато вие претърсвахте къщата?
— попита Виктор.

— Чакаше ме отвън. Преди това ми бе заявила, че кракът ѝ никога вече няма да стъпи в тази къща. Че онзи ден се били случили твърде много лоши неща. Бе застанала на предната врата и непрекъснато ми даваше указания къде да търся.

Лоши неща?

— Например?

— Много странно. Говореше със загадки. Спомням си нещо такова: „Не търси онова, което е тук. Огледай се за онова, което липсва“.

— Разбрахте ли какво иска да ви каже?

— Не. Но тогава нямах възможност да я попитам.

— Защо?

— Защото внезапно се случи нещо, за което не обичам да си спомням, доктор Ларенц.

— Какво?

Виктор видя в очите на Ана същото нежелание, което бе забелязал и предишния ден, когато тя поиска да прекратят разговора.

— Не може ли да поговорим за това утре? Чувствам се доста изтощена.

— Не. По-добре е да приключим сега — отговори авторитетно Виктор и се уплаши от себе си — лъжата бе излязла безпроблемно от устните му. Онова, което практикуваше тук, нямаше нищо общо с нормален терапевтичен разговор. Това беше разпит.

В продължение на няколко секунди Ана го гледаше нерешително. За момент Виктор повярва, че отново я е загубил. Че ей сега ще стане и ще напусне къщата му. Но после тя скръсти ръце в скута си, въздъхна тихо и продължи да разказва.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

— В бунгалото изведнъж стана тъмно. Вероятно е било около шестнайсет и трийсет часа. В края на ноември слънцето залязва рано. Върнах се в стаята с камината и взех една запалка, за да си светна в коридора. Под слабата светлина на пламъчето видях, че съм пропуснала едно помещение. В самия край на коридора. Помислих го за килер.

Стаята на Йози.

— Реших да претърся и него, когато внезапно чух гласове.

— Какви гласове?

— Всъщност само един глас. И той не говореше. Чух плач на мъж. Съвсем тих. Не хълцане, а по-скоро скимтене. Плачът идваше от стаята в края на коридора.

— Как разбрахте?

— Защото се засилваше с приближаването ми.

— Не се ли уплашихте?

— О, уплаших се. Но се паникьосах истински едва когато Шарлоте внезапно се развика отвън.

— Защо се развика?

Виктор посегна към гърлото си. При говорене болките бяха непоносими.

— Искаше да ме предупреди. „Той идва! Той идва!“ — това бяха думите й.

— Кой идва?

— Не знам. Но после забелязах, че скимтенето е престанало. Вместо това бравата пред очите ми бавно се задвижи надолу. И когато пламъчето на запалката угасна от течението при отварянето на вратата, прозрението ме скова.

— Какво прозрение?

— Онова, от което Шарлоте искаше да ме предупреди да се пазя, вече беше вътре. При мен.

Телефонът иззвъня и унищожи в зародиш опита на Виктор да зададе още един въпрос. Най-добре да вдигне слушалката на втория апарат в кухнята. По настояване на Изабел бяха купили модерен телефон с клавиши. Единствената нова вещ в къщата в Паркум.

— Ларенц.

— Не знам дали новините, които ще чуеш, са добри или лоши.

Без да губи време с формални поздравявания, Кай мина направо на въпроса.

— Каж ми ги, без да криеш нищо — пошепна Виктор, защото не искаше Ана да чуе разговора.

— Включих в работата един от най-добрите младежи в детективското бюро. Самият аз също проведох някои изследвания. Две неща са извън всяко съмнение. Първо: онзи ден на „Уландщрасе“ наистина е станало пътнотранспортно произшествие.

За миг сърцето на Виктор спря, после заби с нарастваща бързина.

— И второ: изключено е произшествието да има нещо общо с отвличането.

— Не разбирам защо си толкова сигурен.

— Защото произшествието е било предизвикано от пиян, спял се на улицата. Едва не бил прегазен. Случилото се е потвърдено от голям брой свидетели. Не е било забъркано дете.

— Това означава, че...

— Че пациентката ти може да е болна, но със сигурност няма нищо общо с нашия случай.

— Йози не е случай!

— Извини ме, моля. Разбира се. Изразих се зле.

— Няма нищо, не ти се сърдя. И аз съжалявам. Не биваше да се държа така. Развълнуван съм, защото бях повярвал, че съм намерил опорна точка.

— Разбирам.

Не, не разбираш, помисли си Виктор. Но не мога да ти се сърдя. Защото не си преживял това, което трябваше да преживея аз. Никога не си бил толкова отчаян, че да се хващаш за всяка сламка.

— Намерили ли са човека?

— Какъв човек?

— Пияницата. Хванали ли са го?

— Не. Но това не променя нищо във факта, че никой не е видял жена или дете. Всички свидетели твърдят, че пиян мъж се е спънал на улицата. Излязъл от паркинга в карето на Курфюрстендам. Търсили го там, но не го намерили. Сигурно се е смесил с навалищата в магазина за електроника. Не знам...

— Добре, Кай. Благодаря за информацията. Време е да затварям.

— Тя при теб ли е?

— Да. Седи в съседната стая и ме чака.

— И доколкото те познавам, продължаваш да я разпитваш.

— Прав си.

— Окей. Нямам желание да узная подробностите. Вероятно имаш нова задача за мен. Открил си нов паралел, прав ли съм?

— Хмм...

— Чуй какво ще ти кажа. Искам да ти дам мъдър съвет. Която и да е тази жена, тя не ти влияе добре. Отпрати я! Нали искаше да останеш сам на острова. И така трябва да бъде, по дяволите. Има достатъчно психиатри, които могат да ѝ помогнат.

— Не мога просто да я отпратя. Затворени сме. Бушува буря и не пътуват корабчета.

— Тогава поне не се срещай вече с нея.

Виктор съзнаваше, че Кай е прав. Беше дошъл на Паркум, за да се отдалечи от досегашния си живот, а вместо това мислите му постоянно кръжаха около Йози. И днес по време на сеанса се интересуваше единствено от подробностите, свързани с дъщеря му. И пренебрегваше детайлите, които не се вписваха в пъзела. Че Шарлоте беше деветгодишна, а не на дванайсет. Че неговото момиче никога не би избягало от къщи. И че знаеше къде е ключът от бунгалото.

— Е?

Виктор не бе чул последните думи на Кай.

— Какво?

— Ти ми обеща да спреш окончателно търсенето, когато свърша тази последна работа за теб. Щом проверя за злополуката, ще престанеш да ровиш в старите рани.

— Да, да, знам. Но...

— Не. Няма но.

— ... но трябва да знаеш нещо — продължи невъзмутимо Виктор.

— Какво?

— Няма стари рани. Моите рани са пресни. Само на четири години.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Виктор внимателно остави слушалката и се запъти към дневната, като се олюляваше, сякаш ходеше по палубата на кораб при бурно море.

— Лоши новини ли получихте?

Ана вече беше станала и се приготвяше да си отиде.

— Не знам — отговори Виктор и това беше истината. —
Тръгвате ли си?

— Да. Сеансът с вас отново се оказа по-изтощителен от очакванията ми. Мисля, че ще се прибера в хотела и веднага ще си легна. Искате ли да продължим утре?

— Да. Може би.

След телефонния разговор с Кай Виктор вече не беше сигурен какво иска.

— Най-добре се обадете по телефона. Малко съм изостанал с работата си. Освен това вече не практикувам, както ви казах.

— Добре.

Виктор изпита чувството, че Ана търси по лицето му някаква промяна. Ала не допусна да се забележи дали е учудена от новия обрат в настроението му.

Когато Ана си отиде, Виктор направи опит да се свърже с жена си в Ню Йорк. Но още преди да намери в електронния си списък телефонния номер на хотела ѝ, телефонът му иззвъня за втори път този ден.

— Забравих нещо, Виктор.

Кай.

— Няма нищо общо с нашия... искам да кажа, няма нищо общо с Йози. Но трябва да ти го кажа веднага, преди да дойде зимата и да причини непоправими вреди.

— Какво се е случило?

— Обадиха ми се от частната ти охранителна фирма. Не могли да намерят нито теб, нито Изабел.

— Да не са влезли крадци?

— Нещо подобно. Но не е влизане с взлом. Само повредено имущество. И не се безпокой, не става въпрос за вилата ви.

— А за какво тогава?

— За бунгалото. Къщичката в Сакро. Някакъв скитник е счупил стъклото на задната врата.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Виктор го виждаше. Макар да беше на четиристотин шейсет и два километра по въздушна линия от него. Макар да ги отделяха почти петдесет морски мили вода, той го виждаше. Него и бунгалото. Шумовете, които идваха по телефона, му бяха достатъчни, за да си представи частния детектив в неговото бунгало в Сакровската гора. След последния телефонен разговор незабавно го бе изпратил там, за да провери какво е станало. И да разбере има ли истина в историята на Ана.

— Сега съм в кухнята.

Гумените подметки на обувките му изскърцаха и звуковите вълни донесоха шума до Паркум.

— И какво? Откри ли нещо необичайно? — Виктор стисна слушалката между рамото и брадичката си, вдигна тежкия апарат и се запъти към дивана. Ала кабелът се оказа твърде къс и той не можа да седне, а трябваше да остане прав наред стаята.

— Не виждам нищо особено. Ако се съди по миризмата и праха тук, отдавна не сте правили горско парти.

— От четири години — гласеше краткият коментар на Виктор.

Беше абсолютно сигурен, че в този момент Кай си е прехапал езика.

— Съжалявам.

Няколкото метра от колата по пътеката през гората бяха изпотили сто и двацет килограмовия мъж. Държеше мобилния си телефон отстрани, доста далече от устата, но Виктор чуваше в слушалката си всяко пъшкане.

— Виж, единственото, което не е наред тук, засега е счупеното стъкло на задната врата. Но се съмнявам, че стъклото има нещо общо с Йози. Все едно какво ти е разказала Ана.

— Как така?

— Ами следите са пресни. Стъклото е било счупено само преди няколко дни, а не преди месеци или години.

Докато Виктор задаваше следващия си въпрос, Кай отваряше наред шкафовете и хладилника.

— Нима е възможно да се познае по парчетата стъкло кога е станало счупването?

— Не се познава по парчетата, а по пода. Помещението е с паркет. Ако стъклото е било счупено преди много време, по дървото ще личат следи от дъжд или сняг. Дупката е достатъчно голяма, за да влиза всякаква мръсотия. Обаче подът в помещението е съвсем сух и също толкова пращен, колкото останалата част от къщата. Освен това не виждам гадинки, които...

— Добре, добре, вярвам ти.

Виктор отиде отново до поставката за телефона край камината. Апаратът в ръката му беше прекалено тежък.

— Във видението на Ана Шарлоте я е изпратила в бунгалото, за да установи дали нещо липсва. Би ли проверил, ако обичаш?

— И как си го представяш, Виктор? Не нося със себе си пълен списък на мебелите ви, камо ли с по-дребните предмети. Какво ще правим, ако липсва тенджерката за мляко от кухнята? Или картината на Пикасо от дневната? Откъде да знам къде какво е имало? В хладилника например няма бира.

— Моля те, започни със стаята на Йози. — Виктор се направи, че не е разбрал шегата. — Тя е в края на коридора, срещу банята.

— На вашите заповеди.

Гумените подметки на Кай престанаха да скърцат, защото вече не стъпваха върху ламинат, а върху каменен под. Виктор затвори очи и преброи петнайсетте стъпки, които отведоха частния детектив пред вратата от изкуствена материя.

„Приятелите са добре дошли“, пишеше на пластмасовата табелка, която Кай в момента разчиташе под светлината на фенерчето си, преди да отвори вратата. Скърцането на пантите му показва, че предположението му е било правилно.

— Вътре съм.

— И?

— Стоя на прага, под рамката, и гледам навътре. Всичко е окей.

— Опиши ми какво виждаш.

— Нормална детска стая. Единично легло с пожълтял балдахин стои паралелно на прозореца. Пред леглото има тръстиков килим.

Междувременно е станал общезитие на акари, ако ми позволиш тази забележка. Струва ми се, че именно той е източникът на миризмата на гнило, която се разнася из цялата къща.

— Какво още виждаш?

— Картина от Ърни и Бърт. Огромна, зад стъкло, в черна рамка. Закачена е така, че лежащият в леглото да я вижда добре.

— Това е...

Виктор ядно изтри една сълза от дясното си око с опакото на ръката и преглътна остатъка от изречението. Не искаше Кай да чуе пресекуващия му глас.

... подарък от мен.

— Това е улица Сезам, знам. А щом влезеш от вратата, виждаш от лявата страна задължителната етажерка от Икеа с плюшени животинки. Слонче, някакви фигури на Дисни...

— Моля те, почакай — прекъсна го рязко Виктор.

— Какво има?

— Върни се до леглото и легни.

— Защо?

— Направи ми тази услуга. Легни на леглото!

— Ти си шефът.

Три стъпки. Шумолене. После Кай пак заговори в телефона.

— Дано да ме издържи. Матракът вече протестира.

— Окей. Започваме отначало. Какво виждаш?

— Ами, вляво е гората. Поне така предполагам, защото стъклото на прозореца е замърсено. И както вече казах: точно пред мен е картината на стената.

— Нищо друго?

— Вдясно е етажерката и...

— Не там — прекъсна го Виктор. — Точно пред теб. Нищо ли няма там?

— Не. Сега ще ти направя предложение... — Кратък атмосферен шум погълна следващите думи на Кай. — Аз... сега пак... на леглото, окей?

— Окей.

— Стига игрички. Кажи ми най-после какво трябва да открия в тази стая.

— Добре. Дай ми една минута.

Виктор затвори очи, за да се върне назад. Да се пренесе в Сакро. Стигна там за по-малко от секунда, отключи предната врата, събу си обувките и ги прибра в индийското шкафче в антрето. Помаха на Изабел, която лежеше на белия диван пред откритата камина и четеше „Гала“. Усети миризмата на горящи елхови клони. Усети топлината, излъчвана от къща, в която живеят доволни хора. Чу музиката, която идваше от задната стая. Бавно свали палтото си и отиде при Йози. Музиката се засили. Виктор натисна бравата и когато отвори вратата, за миг бе ослепен от светлината, която падаше през прозореца. После я видя. Йози седеше пред своята детска тоалетка и изпробваше оранжево-жълтия лак за нокти, който ѝ бе дала най-добрата ѝ приятелка. Музиката гърмеше и тя не бе чула идването му. Беше пуснала... кой ли канал беше...

— Какво липсва? — прекъсна мислите му Кай.

Ем Ти Ви.

— Телевизор.

— Телевизор ли?

— Да, „Сони“.

— Не. Тук няма телевизор.

— А до него тоалетка с кръгло кристално огледало.

— Не. Не и в тази стая.

— Това е, което липсва.

— Детска тоалетка и телевизор? Не ми се сърди, Виктор, но това не прилича на нормално влизане с взлом.

— Точно така. Не е нормална кражба.

Работата е там, че историята на Ана има нещо общо с Йози. И аз ще разбера какво е.

— Всичко е ясно. Няма ли все пак да повикаш полицията, Виктор? След като има откраднати вещи.

— Не. Още не. Моля те, провери и другите помещения. Или още нещо ти е направило впечатление в стаята на Йози?

— Ами... — Нещо изшумоля в слушалката и Виктор предположи, че Кай се почесва по тила. Единственото място, където му беше останала коса.

— Какво има?

— Може би ще ти прозвучи глупаво...

— Казвай!

— Според мен в стаята липсват не само мебели.

— Какво още?

— Атмосфера. — Кай се покашля нервно.

— Какво имаш предвид?

— Ами, не мога да намеря по-добра дума. Но не бих бил добър детектив, ако не следвах инстинкта си. И той ми казва, че това не е стая на дванайсетгодишна тийнейджърка.

— Обясни! — настоя Виктор.

— Аз самият нямам дъщеря, но племенницата ми Лаура следващата седмица навършва тринайсет. Когато бях при нея последния път, стаята ѝ беше нейното лично кралство. На вратата не пишеше „Приятелите са добре дошли“, а „Не влизай!“.

— Йози не беше такава. Не се бунтуваше.

— Знам, знам. Но при Лаура по всички стени бяха окачени плакати на момчешки групи. Зад огледалото бяха напъхани билети от поп концерти, които е посетила, и картички, изпратени от приятелите ѝ от Майорка. Разбираш ли какво имам предвид?

Нещо липсва.

— Не.

— Това не е стая на тийнейджърка, която тръгва да открива света, Виктор. Няма нито един плакат от „Браво“, а етажерката е пълна с плюшени играчки. Да не говорим за улица Сезам. Нещо не е наред, Виктор. В стаята на моята племенница виси „Еминем“, а не Ърни.

— Кой е Еминем?

— Виждаш ли? Това имам предвид. Някакъв рапър. Сега няма да ти обяснявам за какво пее.

— Все още не разбирам какво искаш да ми кажеш.

— Че тук наистина липсва нещо. Не видях восъчни свещи в бутилки от вино, нито кутия с първите любовни писма. И... да, тоалетката наистина липсва.

— В началото каза, че това е съвсем нормална детска стая.

— Да, но на осемгодишно момиче. А Йози тогава беше на дванайсет.

— Не забравяй, че това е само бунгало. Не прекарвахме дълго време там.

— Може и да си прав. — Кай изпухтя и отново се раздвижи. — Ти ме попита какво прави впечатление и аз ти отговорих.

Виктор чу как вратата на стаята се затвори и картината пред духовния му взор внезапно изчезна. Атмосферната връзка с Кай и бунгалото се скъса като стара филмова лента.

— Къде отиваш сега?

— Извинявай, но първо ще отида до тоалетната. Ще си свърша работата и веднага ще ти се обадя.

Преди Виктор да е успял да протестира, Кай прекъсна връзката. Сега нямаше и технически контакт с него.

Виктор остана до телефона като вкопан в земята, опитвайки се да открие някаква връзка.

Какво означаваха сведенията на Кай? Стъклото на вратата, разбито едва наскоро? Стаята, в която няма нищо тийнейджърско?

Нямаше време да помисли над тези въпроси, защото Кай звънна отново — много по-рано от очакваното.

— Виктор?

Ако се съдеше по шумовете, детективът вече бе излязъл от бунгалото и се намираше в гората.

— Какво има? Защо си излязъл? Още не сме готови...

— Виктор! — прекъсна го детективът със странно настойчив глас. Почти неовладян. Плашещ.

— Какво ти е?

— Мисля, че трябва веднага да повикам полицията.

— Защо? Какво се е случило?

Йози.

— Някой е влизал в банята. Сигурно е станало само преди няколко часа, защото следите са съвсем пресни.

— За бога, Кай! Какви следи?

— Кръв. По плочките. В мивката. В тоалетната чиния.

Кай дишаше тежко.

— Цялата баня е в кръв.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Днес. Стая №1245. Вединг

Пейджърът на доктор Рот се обади точно през първата по-дълга пауза в разговора, направена от Ларенц след около едночасов разказ.

— Не забравяйте какво искахте да ми кажете, докторе — рече лекарят и отключи тежката врата към коридора.

Да забравя? — помисли си Виктор, докато доктор Рот бързаше към вътрешния телефон.

Проблемът ми е, че не мога да забравя. Въпреки че това е най-голямото ми желание.

Доктор Рот се върна само след две минути и отново седна на неудобния сгъваем стол от бяла пластмаса, предвиден за посетители, какъвто стоеше до всички легла в клиниката, макар че нямаше особена полза от него. Защото пациентите, които лежаха там, рядко имаха посещение.

— Има една добра и една лоша вест — каза докторът на Виктор.

— Първо лошата.

— Вече ме търсят. Професор Малциус попитал къде съм се скрил.

— А добрата?

— Обадил се е посетител за вас, но няма да пристигне преди осемнайсет часа.

Виктор само кимна. Можеше да си представи кой иска да му дойде на гости и изразът на лицето на доктор Рот потвърди подозрението му.

— Значи имам само четирийсет минути?

— Четирийсет минути, за да ми разкажете остатъка от историята.

Ларенц се протегна, доколкото беше възможно на болничното легло.

— На четирийсет и седем години, а вече прикован към леглото — опита да се пошегува той, но доктор Рот не реагира на намека.

Знаеше какво иска Ларенц, но не можеше да му направи тази услуга.

— Полицията не ми помогна цели четири години. И когато се натъкнах на първата следа, не пожелах да изпусна контрола от ръцете си.

Доктор Рот кимна с разбиране.

— Значи вие си останахте на острова и Кай беше единствената ви връзка с външния свят.

— Да.

— И колко време мина след това? Искам да кажа, докато откриете коя е в действителност Ана и какво се е случило с Йози?

— Два дни. Сам не разбирам защо трябваше да мине толкова време. Всъщност още тогава ми беше ясно. Ако животът ми беше видеофилм и имах възможността да върна лентата назад, щях да го проумея по-рано. Всички части от пъзела лежаха отворени пред мен, но аз бях спял.

— Казахте, че банята била цялата в кръв?

— Да.

— Какво стана после?

— През този ден почти нищо. Събрах си багажа, за да напусна острова. Искях веднага да отида в Берлин, за да видя с очите си какво се е случило и да се срещна с Кай. Но не можах да тръгна. Бурята се усилваше. Както и настинката ми. Знаете ли как се чувства човек, когато цялото му тяло е изгоряло от слънцето?

Доктор Рот кимна.

— В рекламата винаги се казва „главоболие и болки в крайниците“. Мислили ли сте някога какво остава, когато те болят главата и всички крайници?

— Умът?

— Точно така. За да заглуша крясъците му, взех валиум и се помолих бурята да отслабне и корабчето да тръгне още на следващия ден.

— Но не стана така.

— Не. Ураганът „Антон“ ме направи затворник в собствената ми къща. Бреговата охрана посъветва всички обитатели на острова да напускат собствените си четири стени само в най-най-краен случай. За съжаление при мен най-крайният случай се случи още със ставането на следващата сутрин.

— Какво стана?

— Отново някой изчезна точно пред очите ми.

— Кой?

Ларенц вдигна глава и събра вежди.

— Преди да продължа, доктор Рот, ще ви предложа сделка: аз ще ви разкажа историята си до края, а вие...

— Какво аз?

— Вие ще ми подарите свободата.

Доктор Рот се засмя със затворена уста. Веднъж вече бяха водили дълга дискусия по този въпрос.

— Знаете, че е невъзможно. Не и след онова, което сте направили. Ще си загубя работата и правото да упражнявам професията, но това не е най-важното. Ще ме осъдят.

— Да, да, това вече съм го чувал. Въпреки това ви правя предложение и съм готов да поема риска.

— Какъв риск?

— Ще ви разкажа цялата история. Моята история. Щом свърша, ще ви дам право да вземете решение дали да ме освободите, или да ме оставите тук.

— Много пъти съм ви казвал, че не аз вземам решенията тук. Мога да ви слушам, да ви правя компания, но не съм в състояние да ви върна свободата, за която ме молите от няколко дни.

— Така ли? Тогава през следващите минути слушайте внимателно. Сигурен съм, че онова, което ще ви разкажа ей сега, ще промени мнението ви.

— Не ми се вярва.

Ако ръцете му не бяха вързани, в този момент щеше да направи недвусмислен жест.

— На ваше място не бих бил толкова сигурен.

Виктор затвори очи, а доктор Рот се облегна назад, за да чуе остатъка. Остатъкът от трагедията.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Паркум, два дни преди истината

Действието на лекарството бавно отслабваше и Виктор бе изтръгнат от дълбокия сън без сънища. С удоволствие би останал още малко в безболезнения вакуум, създаден от валиума. Но упойващото вещество бе почти изразходено и вече не блокираше тъмните му мисли.

Ана

Шарлоте

Йози

Кръвта!

Виктор се изправи бавно в леглото си и се пребори с огромното желание да се отпусне обратно на възглавницата. Ставането му напомни за едно гмуркане, което преди години бе организирано с Изабел на Бахамите. Носеше оловна жилетка, която във водата почти не се усещаше. Ала когато след подводната разходка стъпи на стълбичката на излетното корабче, усети как бутилката с кислород и тежестта на жилетката го теглят обратно към водата. Подобно действие имаше сега упойващото средство. Или вирусът.

Страхотно, каза си Виктор, събра всички сили и се надигна.

Сега си заникъде. Не знаеш дали настинката те е победила, или действието на лекарството те е превърнало в развалина.

Потрепери в мократа си от пот пижама и навлече копринения халат, който висеше на закачалката. После се завлече по коридора към банята. За щастие тя беше на същия етаж като спалнята му и не се наложи да слезе по стълбата. Засега.

Щом погледна лицето си в огледалото, изпита ужас. Нямахше съмнение — той беше болен. Зачервени очи, бледа кожа, капчици пот по челото, стъклен поглед. И още нещо.

Нещо е по-различно отпреди.

Виктор се взираше в отражението си в огледалото и се опитваше да фиксира собствените си очи. Но не успя. Колкото повече се опитваше да се концентрира, толкова повече се размазваше картината.

— Проклети таблетки — промърмори той и посегна към подвижния душ. Премести го по-нагоре и пушна водата. Остави я да тече известно време, защото старият генератор имаше нужда от няколко минути, за да затопли водата. Добре че жена му не беше тук да му се скара за разхищението.

Докато водата се затопляше, Виктор продължи да се взира в голямото стенно огледало над мраморната мивка. Изпитваше тежка умора. Постоянният шум на водата не беше подходящ фон за мислите му.

Нещо е различно, но не мога да го видя. Толкова е... размазано.

Откъсна поглед от огледалото и си приготви хавлия. После отвори стъклената врата и влезе под душа. Тръпчивият аромат на „Аква ди Парма“ го поободри и след душа се почувства отпуснат и успокоен. Горещата вода изми най-горния пласт от болките и ги отнесе в канала. За съжаление не можа да отбие и мислите му.

Нещо е по-различно. Нещо се е променило. Какво?

Порови се в гардероба, избра стари дънки „Левис“ и синьо поло. Знаеше, че Ана ще наmine, и дори се надяваше да я види, за да му разкаже продължението на историята. Може би дори края. Но днес се чувстваше толкова зле, че нямаше сили дори да се облече по-прилично. Нищо, Ана щеше да го види в небрежно облекло. Ако изобщо забелязваше такива неща.

Виктор слезе по стълбата, като от предпазливост се държеше за дървения парапет.

Напълни електрическият чайник с вода и взе две пакетчета чай от шкафа. Посегна към дебелата чаена чаша, която висеше на дървена кука на стената между мивката и печката, и се опита да се съсредоточи върху закуската. Не смееше да погледне през мокрото от дъжда стъкло на прозореца. Не искаше да види черното небе над Паркум. За съжаление обичайните дейности в кухнята не успяха да го отклонят от мислите му.

Какво става тук? Какво не е наред?

Когато се обърна към хладилника, за да извади мляко, погледът му се плъзна по керамичната плоча на печката. Отново видя

отражението си — още по-размазано отпреди. Почти разкривено. И изведнъж разбра:

Къде е...?

Погледът му бързо премина през печката, слезе надолу и се плъзна по настлания с плочки под.

Изведнъж се появи пак. Същото ужасно усещане като вчера, когато водеше Кай през бунгалото.

Нещо липсва.

Виктор остави чашата и изскочи в антрето. Отвори вратата на дневната и погледна към писалището.

Документите му. Отпечатаният имейл с въпросите на „Бунте“. Отвореният лаптоп. Всичко беше наред.

Не. Нещо липсва.

Виктор затвори очи с надеждата, когато ги отвори, всяко нещо да се е върнало на мястото си. Ала не се получи. Не се беше излъгал. Огледа се, но пак не откри промяна.

Долу. Под писалището. Нищо.

Синдбад бе изчезнал.

Върна се тичешком в кухнята и отново огледа пода.

Нищо. Нищичко.

Нито следа от Синдбад. Освен него липсваха паничката му за хранене, купичката с вода, кучешката храна и постелката, която обикновено стоеше под писалището. Сякаш кучето никога не беше идвало на острова. Но във вълнението си Виктор още не бе забелязал всички тези неща.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Стоеше на брега и оставяше дъждовните капки да падат свободно по лицето му. Опитваше се да размисли. Най-много се учудваше, че почти не се вълнува от изчезването на кучето. Естествено, изпитваше ужас и тъга. Но чувството не беше толкова силно, колкото си го беше представял в кошмарите си. Нали най-големият му страх беше, че ще се случи точно това. Първо Йози, после Синдбад. Няма ги. Изчезват безследно.

Точно по тази причина не съветваше тъгуващите пациенти да си вземат домашно животно. Твърде често се случваше дакелът, който би трябвало да утеша тъгуващия за загубата на брачния партньор, не след дълго да стане жертва на злополука.

Или да изчезне.

Синдбад беше неоткриваем. Ала незнайно по каква причина изчезването му не предизвика нервен срив. Вместо да обиколи селото отчаян и възбуден до крайност, вместо да звъни на всички съседи, той се обади само на Халберцет и остави съобщение на секретаря му. Сега претърсваше осеяната с довлечени от морето парчета дърво брегова ивица на около двеста и петдесет метра от къщата и се оглеждаше за следи от широките лапи на ретривъра. Напразно. Ако някога ги е имало тук, вече не се виждаха.

— Синдбад!

Виктор знаеше, че е безсмислено да креци името му. Даже ако беше наблизо, кучето нямаше да се отзове на виковете му. Синдбад беше страхливец. Трепереше дори от пращането на цепениците в камината, а на Нова година Изабел трябваше да слага успокоителни в храната му, за да не умре от разрив на сърцето. Веднъж бяха в Грюневалд и един-единствен изстрел на ловец накара Синдбад да тича по целия път до вкъщи, без да се вслушва в командите на собствениците си.

Оглушителният грохот на вълните сигурно беше уплашил кучето до смърт. Мистериозното бе как е излязъл и защо е изоставил защитата

на къщата. А и как бе успял, след като всички врати бяха заключени?

Виктор претърси къщата щателно — от мазето до тавана. Не откри нищо. Отключи дори старата барака за генератора в градината и влезе вътре, за да се огледа. Но вратата беше здраво затворена и беше абсолютно невъзможно Синдбад да се е промъкнал в малкото помещение. *Също толкова невъзможно, колкото да изчезнеш без следа на остров*, помисли си Виктор. *Синдбад никога не би излязъл сам от къщата, освен ако...*

Нещо привлече вниманието му и го накара да се обърне. За момент се изпълни с надежда, когато на стотина метра разстояние забеляза някакво движение с ъгълчето на окоето. Към него вървеше животно, точно с големината на неговото куче. Но радостта изчезна също така бързо, както се беше появила, защото животното не беше със светла козина. И не беше животно, а човек с тъмно палто.

Ана.

— Хубаво е, че сте решил да излезете навън — извика тя, щом стигна на десетина метра от него. Въпреки малкото разстояние Виктор я разбра много трудно, защото вятърът пращаше думите ѝ към морето. — Само че не сте избрали подходящо време за разходка по плажа.

— Нито подходящ повод — извика в отговор той и веднага усети болката в гърлото, която почти бе забравил заради изчезването на Синдбад.

— Какво е станало? — Ана спря само на метър от него и Виктор за втори път се учуди как лачените ѝ обувки бяха останали чисти след дългия път пеша от селото дотук. Нито кал, нито пясък бяха полепнали по тях.

— Търся кучето си. Избягало е.

— Имате куче? — попита изненадано Ана и сложи ръка на главата си, защото силен порив на вятъра едва не отвя кърпата ѝ.

— Естествено. Голдън ретривър. Видяхте го още първия път. Докато разговаряхме, лежеше в краката ми.

— Не. — Ана поклати глава. — Не съм го забелязала.

Виктор изпита усещането, че неочакваните ѝ думи му въздействат със сила, по-голяма от урагания вятър, който не преставаше да го блъска. Дясното му ухо забуча, вътрешната празнота изведнъж отстъпи място на дълбок страх.

Тази жена не е читава.

Дъждовната вода капеше от веждите право в очите му и лицето на Ана се размаза. Едновременно с това в главата му отекнаха откъси от първия им разговор: „... но аз продължих да го удрям, докато от устата му бликна кръв. Накрая остана само буца плът, от която бях изтръгнала с бой и последната искрица живот“.

— Какво казахте, моля?

Очевидно Ана му говореше нещо, но Виктор видя само как устните ѝ се движат. Мозъкът му беше зает да преработи думите ѝ и спомена за побоя над кучето.

— Няма ли да влезем? — повтори тя. — При тази буря кучето ви скоро ще се върне по своя воля.

Ана посочи с глава къщата и посегна към ръката му. Виктор я отдръпна малко прибързано и кимна.

— Да, може би сте права.

Той се раздвижи бавно и тръгна напред.

Възможно ли беше да не е видяла едрото куче? Защо го лъжеше? За пореден път. Може би имаше общо с изчезването не само на Йози, но и на Синдбад?

При толкова въпроси, които фучаха в главата му, Виктор забрави първото правило, което беше научил от стария си ментор и приятел професор Ван Друизен: „Слушай. Не си вади прибързани заключения, а дарявай пациента с възможно най-голямо внимание“.

Вместо това Ларенц хабеше последните си резерви от сили, за да потисне мъчителната увереност, която си пробиваше път от подсъзнанието към повърхността. Истината беше вече ясно видима. Легна пред него отчаяна, като удавник, разделен от протегнатите ръце на спасителите само с тънка ледена стена. Ала Виктор Ларенц не беше готов да пробие тази стена.

Още не.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Избягахме.

Разговорът потръгна бавно. Виктор положи големи усилия да прогони мисълта за Синдбад и през първите минути почти не слушаше Ана. За щастие тя започна с обобщение на последния разговор: как отишла с Шарлоте в горската къща, как счупила стъклото, за да влезе, как Шарлоте отказала да пристъпи прага на бунгалото. Как чула мъж да плаче в стаята в края на коридора.

— От какво избягахте? — Най-послед му се удаде да поеме нишката.

— Тогава още не знаех. Само усещах, че онова, което ме чакаше в стаята, сега е след нас. Затова хванах Шарлоте за ръка и побягнах по заснежената горска пътека обратно към колата. Не се обръцахме. От страх, но и защото внимавахме да не се подхлъзнем по замръзналия сняг.

— Още веднъж. Кой беше в къщата? Кой ви преследваше?

— Не съм сигурна. Когато най-послед седнахме в колата, заключихме вратите и подкарах колкото може по-бързо към Берлин, попитах Шарлоте. Но тя пак заговори със загадки.

— Какво имате предвид под загадки?

— Чух изречения като: „Аз не мога да ти давам отговори, Ана. Мога само да те водя при знаците. Ти пишеш историята, не аз“.

Виктор трябваше да признае, че разказите на Ана стават все по-нереални. Като се имаше предвид болестта ѝ, това беше разбираемо. Все пак се надяваше, че фантазиите ѝ са запазили някаква връзка с действителността. Изобщо не искаше да мисли колко патологично е собственото му държание.

— Къде отидохте после?

— При следващия знак, който според Шарлоте трябваше да разтълкувам. „Преди малко ти показах къде започна всичко“ — каза ми тя.

— Имала е предвид къщата в гората? — попита Ларенц.

— Да.

— А после?

— После Шарлоте каза нещо, което няма да забравя до края на живота си. — Ана стисна устни и изимитира шепнещия глас на малко момиче: — „Сега ще ти покажа къде живее моята болест.“

— Къде *живее* болестта? — повтори глухо Ларенц.

— Да, точно така се изрази.

Виктор потрепери. Откакто се бяха прибрали в къщата, мръзнеше. Но когато Ана преправи гласа си, стана ужасно.

— И къде беше това? — настоя той. — Къде *живееше* болестта?

— Шарлоте ми каза да мина през моста в Глиник. Влязохме в Берлин, но, честно казано, не знам как се озовахме в онова огромно имение. Не познавам добре берлинските квартали. Освен това състоянието на Шарлоте внезапно се влоши и изобщо не внимавах за пътя.

Стомахът му се сгърчи от болка.

— Какво й стана?

— Първо й потече кръв от носа и трябваше да спра. Мисля, че беше някъде над плажа на Ванзее, защото видях открита бирария. Тя легна на задната седалка, но веднага щом кървенето от носа престана...

... започнаха да я разтърсват тръпки.

— ... се разтрепери много силно. Трепереше и се гърчеше и гледката беше толкова страшна, че реших да я закарам в болницата.

Ана се засмя изкуствено.

— Тогава се сетих, че не бих могла да вляза в спешното отделение с призрак на ръце.

— Значи не й помогнахте?

— Напротив. Първо не исках. Имах силно желание да се преборя с измамата. С проклетите си видения. Но състоянието на Шарлоте бързо се влошаваше. Трепереше с цялото си тяло, плачеше и ме закланаше да й купя лекарство от аптеката...

Пеницилин.

— Поиска антибиотик. Когато й казах, че няма да ми го дадат без рецепта, получи първия пристъп на ярост. Разкрещя ми бе.

— Крещяла ви е?

— Да, с цялата сила на измъченото си същество. Страшно беше. Потресаващо съчетание от рев, хълцане и крясък.

— Какво ви каза?

— „Ти ме измисли. Ти ме разболя. Сега си длъжна да ми дадеш лекарство, за да оздравея.“ Макар да знаех, че халюцинирам, макар да бях абсолютно сигурна, че Шарлоте не съществува, отидох до първата аптека и купих кутийка парацетамол, за да ѝ мине главоболието. Вложих цялото си очарование и убедих аптекарката да ми даде пеницилин без рецепта. „Детето ми е болно“ — обясних и обещах още утре да ѝ донеса рецептата. В действителност го правех за себе си, защото знаех, че гласовете и образите в главата ми ще изчезнат само ако изпълня заповедите на Шарлоте.

— Какво стана после?

— След като взех лекарствата от аптеката, положението се успокои. Не за Шарлоте. За мен.

Виктор изчака тя сама да продължи да говори.

— Тя взе две таблетки, но желаното облекчение не настъпи. Точно обратното. Стори ми се, че състоянието ѝ се влошава. Пребледня още повече, обзе я апатия. Но поне престана да ме укорява и пазеше мълчание. Аз обаче бях толкова шокирана от пристъпа ѝ, че изобщо не разбрах как се озовахме пред голямата къща край водата.

— Опишете я, моля.

— Най-красивото имение, което съм виждала в околностите на Берлин. Нямах представа, че може да има подобно нещо в близост до голям град. Имотът се простира на няколко хиляди квадратни метра, разположен е на мек склон, има собствен плаж и пристан за лодки. Къщата е по-голяма от другите вили, построена в стила на класицизма, но с елементи на италианския ренесанс, които ѝ придават лекота. Много еркери, кулички, украси... Нищо чудно, че Шарлоте я нарече „палат“.

Шваненвердер.

Виктор вече беше сигурен. Изобилието от верни подробности в разказите ѝ не можеше да е случайност.

— Но разположението и стилът не бяха най-впечатляващото в имението — продължи Ана. — Най-странното беше, че навсякъде гъмжеше от хора. Трябваше да спрем колата пред тесен мост, защото пътят ни бе препречен от десетки коли на доставчици.

— Доставчици?

— Да, големи и малки камиони. Всички искаха...

... да идат на острова...

— ... караха в същата посока като нас и по тесния път се точеше върволица от коли. Десетина души тичаха забързани насам-натам. Други чакаха на тротоара пред парадния вход на къщата. Никой не ни обърна внимание. Всички бяха вперили погледи в тежката входна врата на палата. Някои носеха бинокли, други камери. Навсякъде звъняха мобилни телефони, правеха се снимки. Двама мъже се бяха покатерили на дърво, за да имат по-добър поглед към имението. А върхът беше хеликоптер, който изгърмя над главите ни.

Виктор знаеше много добре за какво говори Ана. Каква сцена описва. Ужасяващият медиен цирк пред къщата му през първите дни след изчезването на Йози. Непоносим товар за семейството.

— Внезапно множеството се размърда. Вратата се отвори и някой излезе.

— Кой?

— Нямам представа. Не можах да го видя, защото вратата на палата беше поне на осемстотин метра от мястото, на което стояхме. Попитах Шарлоте и тя ми отговори: „Тук живея. Доведох те в къщата на родителите си“. Попитах я защо сме тук и тя отговори: „Ти знаеш. Тук живея. Но не сама. Тук живее и злото“.

— Болестта?

— Да. Очевидно искаше да ми даде да разбере, че причината за мистериозната болест трябва да се търси в родния ѝ дом. Че затова го е напуснала. Не само за да намери причината, а и за да избяга.

Причината за болестта на Йози е била в Шваненвердер?

— Внезапно Шарлоте задърпа ръката ми и понечи да побегне обратно към колата. Отначало не исках да тръгна с нея. Исках да почакам, за да разбере кой е излязъл от къщата и върви към чакащото множество през тревата. Все още беше много далеч от нас и не можех да видя мъж ли е, или жена. Но нещо в начина, по който се движеше, ми се стори познато. Тогава Шарлоте каза нещо, което ме убеди, че трябва веднага да я последвам.

— Какво ви каза?

— „По-добре да се махаме оттук. Злото от стаята в бунгалото ни настигна. Върви право към нас.“

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Може ли да ползвам банята?

Ана стана най-неочаквано. Очевидно в момента бе взела решение да прекъсне историята си на това място.

— Разбира се. — Виктор за пореден път отбеляза колко изискано се изразяваше тя. Може би се дължеше на желанието ѝ да създаде противоположност на ужасните си преживявания. Той също се опита да се изправи, но сякаш оловни тежести притиснаха раменете му към стола.

— Банята е...

— ... горе до спалнята, знам.

Ана каза тези думи на излизане и не можа да види как Виктор я проследи с невярващ поглед.

Откъде знае?

Той събра последните остатъци от силите си и стана бавно от високия стол зад писалището, за да я последва. Беше вече на вратата, когато погледът му падна върху черното кашмирено палто, грижливо положено на стола до дивана. Още влажно от непрекъснатия дъжд, а под стола се бе образувала локвичка. Виктор го вдигна, за да го окачи в коридора, и се смая от тежестта му. Прекалено тежко, за да се дължи само на дъжда, който бе проникнал във външната материя, но бе пощадил копринената подплата.

Виктор чу затварянето на вратата на първия етаж и разбра, че Ана се е заключила в банята. Разтърси палтото и нещо в десния джоб издрънча. Без много да мисли, той се поддаде на импулса си и бръкна вътре. Джобът се оказа учудващо дълбок. Тъкмо когато щеше да отдръпне ръката си, пръстите му напипаха кърпичка, а после и средно голямо кожено портмоне. Извади го с бързо движение. Твърде тежко, от мъжката колекция на „Айгнер“. Нямаше нищо общо с изключително женствения гардероб на Ана, грижливо съгласуван по цветовете.

Коя е тя?

В този момент жената в банята пусна водата в тоалетната. Банята се намираще точно над дневната и Виктор чу как високите токчета на Ана затропаха по мраморния под. Сигурно отиваше да се измие и да се освежи. Като потвърждение на мисълта му потече вода и зашумя в старите медни тръби.

Трябваше да побърза. Отвори портмонето и видя, че преградата за паспорта е празна. За момент спря да диша. Беше се надявал, че най-после държи в ръцете си ключа към идентичността на Ана, а тук имаше само празни прегради за кредитни карти. Нямахше дори пари. Поне не банкноти.

Внезапно изпита безпокойство и ръцете му затрепериха леко, но неконтролирано. Също както преди няколко месеца, когато съдържанието на алкохол в кръвта му намаляваше и нервната система умоляваше за нова доставка. В този момент обаче се разтрепери не от липсата на алкохол, а от тишината. В банята вече не течеше вода.

Виктор затвори портмонето и тъкмо когато щеше да го пъкне обратно в джоба, телефонът иззвъня. Толкова се стресна, сякаш изведнъж осъзна, че го е държал в ръцете си без позволение, и го изпусна на пода. Коженото портмоне се удари в паркета точно между две иззвънявания. Обезумял от ужас, Виктор разбра защо е било толкова тежко. Като разпръснати от призрачна ръка, по пода се разпиляха безброй монети.

Проклятие.

Вратата на банята се отвори. Ана щеше да се появи само след секунди и да види съдържанието на портмонето си разпръснато по пода.

Виктор падна на колене и трескаво засъбира монетите от паркета. През това време телефонът продължаваше да звъни. Заради късо изрязаните нокти и треперещите ръце му беше невъзможно да обръща монетите, за да ги хваща по-лесно.

Изпоти се и към чувството за паника се прибави стар спомен. Преди много, много време точно на този под баща му му беше показал как най-лесно се събират монети. С магнит. Откъде да вземе сега ръждивочерната подкова, която да му помогне да се отърве от неловкото положение, в което бе изпаднал.

— Можете спокойно да вдигнете слушалката, доктор Ларенц — извика Ана от първия етаж. Очевидно стоеше на стълбището и ей сега

щеше да слезе долу. Телефонът звънеше пронизително и Виктор не беше в състояние да различи откъде точно идва гласът ѝ.

— Да — извика той, съзнавайки, че това е напълно безсмислен отговор. Още поне десет монети лежаха пред и под дивана. Едната се бе търкулнала чак до камината и светеше точно пред решетката.

— Отговорете спокойно. Няма проблем, ако прекъснем разговора за известно време.

Гласът на Ана прозвуча съвсем близо. И докато се чудеше защо тя още не е влязла в стаята, Виктор се взря изумено в монетите в ръката си. Онова, което трескаво събираше, не бяха пари. Или поне не валидни. Това бяха стари марки, загубили функцията си на платежно средство след въвеждането на еврото. Изабел също имаше една стара марка, която използваше за количката в супермаркета. Но в портмонето на Ана бяха съхранени поне три дузини монети от предишната валута.

Защо?

Коя беше тя? За какво ѝ бяха всичките тези стари монети? Защо не носеше лични документи или поне кредитни карти? Какво общо имаше с Йози? Защо не се връщаше в дневната?

Следващите му действия бяха светкавични. И необмислени. Пъхна полупразното кожено портмоне обратно в джоба на палтото и с две ръце набута останалите монети под дивана. Молеше се тя да не е броила старите пари и да не се наведе да погледне под дивана.

Когато се огледа трескаво, за да види дали не е пропуснал някоя монета, Виктор забеляза малко сгънато листче. Очевидно бе паднало на пода с парите и сега се намираще в локвичката вода под стола, на който Ана бе оставила палтото си. Като в транс Виктор пъхна листчето в джоба на джинсите си и се надигна.

— Какво има?

Виктор се обърна стреснато и се озова лице в лице с Ана. Тя бе минала последните метри абсолютно безшумно. Не бе чул дори отварянето на вратата, макар че старите панти скърцаха ужасяващо.

— Аз... само търсех...

Моментално осъзна как гледката ще подейства на Ана. На връщане от тоалетната го заварва да клечи на пода, целият запотен. Какво що-годе разумно обяснение да даде?

— Аз трябваше...

— Какво стана с телефона? Надявам се, че не е било нещо лошо?

— Телефона?

Най-сетне Виктор разбра защо Ана се е забавила.

В трескавата бързина изобщо не бе забелязал, че телефонът е престанал да звъни. Ана очевидно е сметнала, че той е вдигнал слушалката, и учтиво е изчакала в коридора.

— Ох, телефонът... — повтори Виктор и се почувства още по-глупаво.

— Да?

— Грешка — отговори той и се изправи, треперейки. Точно тогава телефонът иззвъня отново и предизвика нови тръпки на ужас.

— Някой е много упорит — усмихна се Ана и отново се настани на дивана. — Няма ли да вдигнете слушалката?

— Аз? Да, ще отида... — заекна Виктор и най-сетне се овладя. — Ще говоря в кухнята. Извинете ме за момент.

Ана отново се усмихна безгрижно и Виктор излезе от дневната.

Когато вдигна слушалката в кухнята, той се сети, че е забравил нещо. Нещо важно. Нещо, което можеше да му струва доверието на Ана.

Монетата. Пред камината.

Но нямаше време да размисли какво ще се случи, ако Ана забележи парата си, паднала на пода. Ако само допреди няколко секунди беше убеден, че днес не може да се случи нищо по-лошо от онова, което бе преживял досега, още първото изречение на Кай го убеди в обратното.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Няма съмнение, че кръвта е на жена, Виктор.

— Откога е?

— Не е лесно да се каже — отвърна Кай и гласът му прозвуча необичайно глухо.

— Как така?

— Ами аз съм детектив, а не генетик.

Виктор разтри тила си, но не беше в състояние да облекчи пулсиращото главоболие.

— Къде си в момента? — попита след малко.

— В коридора на болницата във Вестенд. Пред лабораторията на добър приятел. Всъщност тук нямам право да говоря по мобилния си телефон, защото електронните уреди може да се побъркат.

— Да, да, знам. Побързай с информацията.

— Добре де. Приятелят ми е биохимик. Анализира кръвната проба през обедната си почивка. Взех кръв от банята в твоето бунгало, нали разбираш? При тази свинщина не беше трудно да се вземе проба.

— Да, да. И какво? Какво откри приятелят ти?

— Ами, както вече ти казах, сигурно е, че кръвта е от жена. По-голяма от девет години и по-млада от петдесет. По-скоро е доста млада.

— Когато изчезна, Йози беше на дванайсет.

— Знам. Но това не може да е кръвта на дъщеря ти, Виктор.

— Откъде си толкова сигурен?

— Твърде прясна е. Следите са най-много от два дни, е, да речем, от три. Дъщеря ти изчезна преди четири години.

— Няма защо да ми напомняш — изсъска Виктор и откряна кухненската врата. Вратата към дневната беше затворена, но не беше изключено Ана да подслушва. Затова понижи глас. — Добре. Кръвта не е на Йозефине. Но тогава ти ми кажи какво да мисля за Ана и разказите ѝ. Дотук чух абсолютно точни описания на дъщеря ми, на бунгалото в Сакро и преди малко на вилата в Шваненвердер. Всичко

съвпада, Кай. Тя е била там. При мен. В къщата ми. Описа ми дори репортерите, които след отвличането ни нападаха на тълпи.

— Ана? — повтори замислено Кай.

— Да.

— А по-нататък?

Виктор пое дълбоко въздух и бе разтърсен от пристъп на кашлица.

— Казва се... — Отдалечи малко слушалката от устата си, докато се съвземе. — Съжалявам, но съм настинал. Сега ще ти кажа какво знам за нея. Казва се Ана Шпигел, авторка на детски книги. Твърди, че имала голям успех, особено в Япония. Баща ѝ работил във военния канал на янките и умрял рано от тромбоза вследствие на лекарска грешка. Като дете живяла в Щеглиц. Последните четири години е прекарала в парк-клиниката в Далем.

Частният детектив повтори бавно последните думи. Очевидно си записваше.

— Добре. Ще проверя.

— Преди това обаче трябва да направиш още нещо.

От другия край на жицата прозвуча тежка въздишка.

— Какво?

— Пазиш ли ключа за Шваненвердер?

— Говориш за дигиталната карта ключ, с която се влиза в имота ти?

— Точно за нея.

— Пазя я, разбира се.

— Много добре. Иди в кабинета ми и отвори трезора. Кодът е рожденият ден на Йози на обратно. Извади всички дискове. Няма как да не ги видиш.

— Какво има на дисковете?

— Полицията ни беше помолила да запазим всички записи на външните камери от първия месец след отвличането.

— Спомням си. Надявах се похитителят да се смеси с любопитната тълпа пред портите.

— Правилно. Вземи записите от първата седмица след отвличането и ги прегледай внимателно.

— Доколкото си спомням, експертите вече ги гледаха. Без резултат.

— Защото търсеха мъж.

— А аз кого да търся?

— Ана. Крехка руса жена, която чака пред вратата заедно с хората от пресата. Вече имаш данните ѝ и със сигурност ще намериш снимка в интернет.

Кай продължи да говори и гласът му се чуваше все по-ясно. Виктор разбра, че детективът е напуснал болничния коридор и се е върнал в лабораторията.

— Е, добре. Щом е за теб. Ще проверя Ана и ще прегледам записите. Но не очаквай кой знае какво. Историите, които разказваш, звучат интересно, но според мен имат големи дупки. Не забравяй, че който е влязъл в бунгалото, го е направил само преди седмица.

— Добре. Знам какво си мислиш. Но я ми кажи: ако всичко това няма нищо общо с Йози, какво се е случило в бунгалото? Каза ми, че банята плува в кръв. Можеш ли да твърдиш, че в моето бунгало е заклано друго момиче, не Йози?

— Първо: изобщо не е ясно дали кръвта е на момиче. И второ: не.

— Какво не?

— В банята ти не е заклан никой. Установено е, че кръвта не е от рана, Виктор.

— Как може да окървавиш цялата баня, ако не си ранен? — Виктор буквално изкрещя тези думи. Беше толкова изтощен и толкова възбуден, че изобщо не го беше грижа дали Ана подслушва.

— През цялото време се опитвам да ти го кажа, но ти не ме оставяш. В кръвта има слуз.

— Какво е пък това? — попита Виктор и в следващия миг отговорът просветна в главата му. — Искаш да кажеш, че някой е...

— Да. Успокой се, моля те. Лабораторните резултати са еднозначни. Това е менструална кръв.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Днес. Стая 1245. Клиника Вединг

Навън бързо се стъмваше. В коридорите на клиниката се включи автоматичното осветление и под бялата светлина на таванската тръба доктор Рот изглеждаше още по-блед отпреди. Виктор Ларенц за първи път забеляза, че лекарят е доста оплешивял. Късата му коса беше грижливо сресана напред в опит да закрие празните места, но през последния час, докато слушаше разказа на Ларенц, доктор Рот все по-често заравяше пръсти в косите си и „прическата“ се бе развалила.

— Нервен ли сте, доктор Рот?

— Не. Само любопитен. Очаквам с нетърпение продължението на историята.

Виктор го помоли за чаша вода и докторът му я поднесе със сламка, за да пие, без да използва вързаните си ръце.

— Освен това имам няколко въпроса — продължи доктор Рот, когато Виктор отпи няколко глътки.

— Например?

— Защо не претърсихте целия остров за Синдбад? Ако моето куче беше избягало, нямаше да имам нито една минута спокойствие. И преди всичко нямаше да се прибера вкъщи и да преустановя търсенето.

— Прав сте. Самият аз останах учуден от равнодушието си. Но мисля, че бях изхабил всичките си сили и емоции в търсенето на дъщеря си. Чувствах се като ветеран от войната, преживял толкова избухнали гранати, че вече не трепва от свиренето на изстрелите и съвсем спокойно си седи в окопа. Разбирате ли какво искам да кажа?

— Да. Но защо не се обадохте поне на жена си? Защо не я уведомихте какво става в Паркум? Най-късно след бягството на кучето трябваше да посегнете към слушалката.

— Направих го. Всеки ден се опитвах да се свържа с нея. Признавам, че в началото не бях сигурен дали да ѝ разкажа за Ана. Изабел беше против интервюто за „Бунте“ — щях да ѝ призная, че

вече не работя над него. Ако ѝ бях казал, че вместо да седя зад компютъра, провеждам терапевтични разговори, сигурно щеше да се върне от Ню Йорк още същия ден. Но не можах да се добера дори до хотелската ѝ стая. Всеки ден оставях съобщение за нея при портиера на хотела.

— И тя не ви звънна нито веднъж?

— О, обади ми се.

— Така ли? И какво?

Виктор кимна с глава към масичката до леглото и доктор Рот отново поднесе чашата към устата му.

— Колко време...?

Виктор прекъсна изречението за дълга глътка.

— Колко още ни остава?

— Мисля, че около двацет минути. Адвокатите ви са вече тук и в този момент се съветват с професор Малциус.

Адвокати.

Виктор се опита да си спомни кога за последен път е имал нужда от правна помощ. През следващите седмици нямаше да се задоволи с тромавия експерт по транспортните въпроси, който през хиляда деветстотин деветдесет и седма година спаси шофьорската му книжка. Сега му трябваха истински професионалисти. Този път не беше само изкорубена ламарина.

Ставаше въпрос за живота му.

— Наистина ли са добри?

— Адвокатите ли? Да. Доколкото знам, най-добрите по наказателно право, които могат да се намерят с пари.

— И днес трябва да им разкажа какво е станало с Ана?

— Между другото. Трябва да го направите, ако искате да се защитите. Все пак става въпрос за убийство.

Убийство.

За първи път думата бе произнесена. Досега избягваха прякото назоваване на деянието. Макар че и двамата знаеха: доктор Виктор Ларенц бе заплашен от затвор. Освен ако краят на историята не убедеше съдията, че не е имал друг избор, освен да убие.

— Няма значение, че става въпрос за убийство. Мисля, че днес няма да имам сили да повтора разказа си. Освен това все още се надявам, че след двацет минути вече няма да ме задържате тук.

— Забравете. — Доктор Рот отдръпна чашата и отново зарови пръсти в косата си. — По-добре ми разкажете продължението. Откъде се е взела прясна менструална кръв в банята ви? Какво още ви сподели Ана, когато се върнахте в дневната?

— Нищо.

Доктор Рот ГО изгледа невярващо.

— Още докато съм говорил с детектива, тя е напуснала къщата. Както винаги незабелязано. „Не искам да преча. Вие сте зает. Ще продължим разговора утре.“ — Това беше написано на листче, оставено на бюрото ми. Нервите ми бяха опънати до скъсване. Тя си бе отишла и аз трябваше да прекарам още една нощ, преди да чуя продължението на историята ѝ.

За Шарлоте. За Йози.

— Значи си легнахте?

— Не. Още не. Преди това се появи нов посетител. Напълно неочакван.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Десет минути след като бе приключил разговорът с Кай, някой почука на вратата. Първата му мисъл беше, че Ана се е върнала, и в сърцето му пламна надежда. Ала тя се изпари в миг, когато видя, че е само Халберцет, който бе дошъл чак до къщата му в бурята и сега стоеше отвън със сериозна физиономия. И този път не пожела да влезе. Само безмълвно му връчи малко пакетче.

— Какво е това?

— Пистолет.

Виктор отстъпи крачка назад, сякаш Халберцет беше заразноболен.

— Какво да правя с него, за бога?

— Дръжте го при себе си. За да се защитавате.

— От какво да се защитавам?

— От нея. — Халберцет посочи с палец над рамото си. — Видях я. Пак беше при вас.

Виктор невярващо поклати глава.

— Чуйте ме. Знаете, че ви харесвам. — Извади от джоба си кърпичка и попи капките от носа си, без да духа. — Но аз съм психиатър. Не ви позволявам да ме шпионирате. Мен и пациентите ми.

— Аз съм кмет и съм загрижен за вас.

— Да, знам. Благодаря ви. Оценявам високо загрижеността ви. Наистина. Но докато не ми посочите поне една убедителна причина да го задържа, няма да се докосна до това нещо.

Виктор понечи да върне пакетчето, но Халберцет не извади ръце от джобовете на вехтите си джинси.

— Има причина — изрече мрачно той.

— И каква е тя?

— Има причина, затова искам да държите оръжието под ръка. Разпитах за тази жена. Говорих с всички, които са я видели на острова.

— И? — Виктор изведнъж усети в устата си металически вкус. Значи Кай Щратман не беше единственият, който търсеше сведения за

Ана.

— Горкият Бург е ужасно уплашен.

— Михаел Бург? Лодкарят? Какво може да уплаши човек като него?

— Казала му, че идва да си уреди сметката с вас, господин докторе.

— Какво?

— Да, точно така. И че от вас ще потече кръв.

— Не ви вярвам.

Цялата баня в кръв.

Халберщет вдигна рамене.

— Все едно. Вярвайте каквото искате. Във всеки случай аз ще спя по-спокойно, като знам, че сте въоръжен. Тя също има оръжие.

Виктор нямаше представа какво би трябвало да отговори. После се сети за нещо друго, също толкова важно, и задържа Халберщет, който се бе обърнал да си върви.

— Да говорим за друго. Виждали ли сте някъде кучето ми?

— Мъртъв ли е Синдбад?

Бруталният въпрос го завари напълно неподготвен — като последните трусове на сеизмографска шокова вълна. Виктор знаеше, че е съвсем близо до епицентъра на земетресението.

— Откъде ви хрумна? Искам да кажа... не. Надявам се, че е жив. Избяга. Искан да ви оставя съобщение на секретаря.

— Разбирам — промърмори Халберщет и отново поклати глава.

— Веднага ви казах, че с тази жена нещо не е наред.

Виктор понечи да отговори, че няма никакво доказателство, че Ана е замесена в изчезването на Синдбад, но запази възраженията за себе си.

— Ще си държа очите и ушите отворени — обеща Халберщет, но май не говореше сериозно.

— Благодаря ви.

— И вие внимавайте. Не само заради кучето. Жената е опасна.

Кметът си тръгна, без да каже довиждане.

Виктор постоя малко на прага, загледан след него, но му стана толкова студено, че затрака със зъби като малко момче, прекарало твърде дълго време в басейна. Бързо затвори вратата, преди вятърът да напълни къщата със студ и влага.

Още в антрето се запита дали пък да не хвърли пистолета в кофата за боклук отпред. Ужасяваше се от оръжията и принципите му изискваха да не се докосва до тях и да не ги държи наблизко. Накрая пъкхна неотвореното пакетче в най-долното чекмедже на махагоновия скрин в коридора и реши утре рано сутринта да го върне на Халберщет.

През следващите минути Виктор се взираше замислено в бавно угасващата жарава в камината и се питаше какво да мисли за събитията от последните часове.

Синдбад бе изчезнал. Някой... млада жена, може би момиче, бе проникнала с взлом в бунгалото му и бе изцапала банята с менструална кръв.

Кметът на острова му донесе огнестрелно оръжие.

Виктор събу обувките си и легна на дивана. Бръкна в джоба на панталона си и извади последната таблетка валиум. Глътна я, макар че бе решил да си я запази за нощта. После зачака отпускащото действие, надявайки се, че то ще облекчи и симптомите на грипа. Затвори очи и се опита да се отърве от тежестта, която бе стегнала главата му като железен пръстен. За един кратък миг успя — едната от ноздрите му се отпуши за пръв път от много часове насам. Усети миризмата на парфюм, оставена от Ана, която преди половин час беше седяла точно на това място.

Опита се да размисли. Не беше в състояние да прецени какво му създава по-голяма грижа в момента: тайнственото поведение на Ана или мрачните предричания на кмета.

Още не бе взел решение, когато го връхлетя кошмар.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След изчезването на Йози кошмарът го навестяваше редовно през по-кратки или по-дълги интервали. Но все едно дали го мъчеше няколко пъти седмично, или само веднъж в месеца, структурата му никога не се променяше. Винаги беше посред нощ, Виктор седеше на волана на своето волво, Йози беше до него на предната седалка. Бащата бе чул за някакъв нов специалист на север, който евентуално можел да помогне на детето. И сега двамата пътуваха към кабинета му, който бил на морския бряг. Пътуваха от часове. Колата се движеше много бързо, но Виктор не беше в състояние да превключи на по-ниска скорост. Йози го молеше да намали темпото, той се опитваше и все не успяваше. За щастие пътят към морето беше абсолютно прав. Без завои, без разклонения. Никъде не се виждаха светофари и кръстовища. От време на време насреща им профучаваше друга кола, но шосето беше достатъчно широко и въпреки превишената скорост двамата никога не изпадаха в опасна ситуация. След известно време Виктор попита дали не трябва отдавна да са стигнали морето. Йози само вдигна рамене. И тя се чудеше защо пътуването е толкова дълго. При тази висока скорост трябваше отдавна да се стигнали крайбрежната алея. Надлъж и нашир не се виждаше друго превозно средство. И друго нещо изглеждаше странно: ставаше все по-тъмно. Колкото по-дълго пътуваха, толкова по-малко улични лампи се виждаха по края на пътя. Вместо това дърветата на алеята се сгъстяваха. Накрая уличното осветление изчезна изцяло и от двете страни на стесняващия се път се простря гъста, непроницаема гора.

На това място от съня Виктор винаги изпитваше първия пристъп на ужас. Не страх, не боязън, а неописуем ужас, който го сковаваше и се засилваше от съзнанието, че не може да намали скоростта. Настъпи спирачката — никакъв ефект. Вместо това скоростта се увеличи. Добре че пътят оставаше все така прав. Виктор включи вътрешното осветление и Йози потърси пътя на картата, ала не намери шосето, по което се движеха.

Най-сетне се засмя облекчено и посочи напред.

— Виж! Там има светлина. Там има хора.

Виктор също различи на доста голямо разстояние пред тях слабо мъждукаща светлина. За щастие щяха да стигнат до нея много бързо.

— Сигурно е кръстовище. Или село. А може би е брегът. Ще караме право напред.

Виктор кимна и пулсът му се успокои.

Трябваше да стигнат до светлината. Затова увеличи скоростта и колата се понесе още по-бързо. Искаше да излезе от гората. Да се отърве от мрака.

И тогава отново се появи ужасът.

Неочаквано.

Защото изведнъж всичко му стана ясно. Разбра каква бе светлината, която ги очакваше в края на пътя. Разбра заблудата на Йози и собствената си грешка, започнала с това пътуване посред нощ. Йозефине погледна през страничния прозорец и също се уплаши.

Шосето не беше обградено от дървета. Там не се издигаше нищо. Там имаше само вода. Черна, студена, тъмна и безкрайно дълбока вода.

Твърде късно. Виктор осъзна, че е открил истината, но вече нищо не може да му помогне. През цялото време бяха пътували по мост над водата. Почти час бяха търсили пътя към морето, а се оказа, че през цялото време са били точно над него. Бяха изминали много километри от брега и сега се носеха с бясна скорост към светлините на пристанището, но им беше невъзможно да спрат.

Виктор се опита да блокира волана, но не успя. Не той шофираше, а колата се движеше съвсем сама.

Волното се понесе като вихър към края на пътната лента, издигна се във въздуха и прелетя десетки метри над вълните на Северно море, преди да се устреми към бездната. Виктор се взираше като замаян в предното стъкло и се опитваше да различи нещо в слабата светлина на фаровете. Но пред него нямаше нищо друго освен безкрайния океан, който ей сега щеше да ги погълне. Йози, колата и него.

Всеки път се събуждаше точно в секундата преди колата да падне върху водната повърхност. Това би бил най-страшният момент в съня му. Не защото знаеше, че скоро ще се удави с единствената си дъщеря, а защото бе направил грешката малко преди падането във вълните да погледне още веднъж в огледалото за обратно виждане.

Онова, което съзираше там, всеки път го събуждаше с вик — него и всички, които бяха наблизно. Това беше най-страшното му видение. Защото не виждаше нищо. Огледалото беше празно.

Пътят, по който се бяха носили десетки километри над морето, се бе разтворил във въздуха и бе изчезнал.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Виктор седна в леглото и забеляза, че пижамата му е мокра от пот. Чаршафът също беше влажен, а кошмарът беше засилил и болките в гърлото.

Какво става с мен? — запита се той, докато чакаше сърцето му да се успокои. Не помнеше дори как снощи е станал от дивана и се е качил в спалнята си. Камо ли пък как се е съблякъл. Имаше и още нещо, което не можеше да си обясни: температурата в спалнята. Виктор посегна в мрака надясно към нощното шкафче и включи дисплея на пътническият си будилник, който работеше на батерии. Беше три и половина през нощта, а електронният термометър показваше осем градуса. Очевидно генераторът бе престанал да работи. Потвърждението дойде, когато щракна копчето на нощната лампа. Помещението остана в мрак.

Проклятие! Първо Синдбад, после Ана, настинката, кошмарът, а сега и това. Виктор отметна завивката, посегна към фенерчето, което винаги беше до леглото му за подобни случаи, и слезе треперещ по скърцащата дървена стълба. Макар да не беше страхлив, стомахът му се сви на топка, когато светлият кръг от фенерчето мина по фотографиите, окачени на стената. Майка му на плажа с кучетата. Баща му с лула пред камината. Цялото семейство се възхищава на рибата, уловена от баща му.

Като при човек, който потъва в наркоза, за частица от секундата в ума му проблеснаха спомени, но много бързо потънаха отново в мрака.

Виктор отвори входната врата и силният вятър, носещ не само влага, а и последните остатъци от есенната шума, го удари в лицето. *Браво на мен, помисли си той. Сега ще си докарам някое белодробно възпаление.*

Обу маратонките си и навлече върху копринената пижама син дъждобран с качулка. В това облекло се запъти към колибата с генератора, построена на двайсетина метра от терасата зад къщата. Дъждът беше размекнал пясъчната пътека, тук и там имаше големи

локви и дори дупки, пълни с вода, които не можеше да види под оскъдната светлина от фенерчето си. Само след няколко метра обувките и крачолите на панталона бяха съвсем мокри. Въпреки плискащия в лицето му дъжд Виктор си заповяда да забави крачка, за да не се подхлъзне и да падне. В пътната си аптечка имаше средства против настинка, но нищо за лечение на сериозно нараняване. Счупване на крак беше последното, от което имаше нужда посред нощ на този далечен и шибан от буря остров.

Металната барака, в която се намираше генераторът, беше точно на границата с обществения плаж и от него я отделяше само вехта бяла ограда.

Виктор си спомняше отлично какви проблеми възникваха, когато баща му решаваше за пореден път да направи оградата „устойчива на бури“. Първо изстъргваха гнилото дърво, после го запечатваха с консервиращ лак, накрая го боядисваха с отвратително миришеща бяла боя. И той беше длъжен през цялото време да стои до баща си и да му помага. През последните десет години оградата беше напълно занемарена и днес беше в същото състояние като генератора. Дано успее да го накара да заработи.

Виктор изтри дъждовните капки от лицето си с опакото на ръката и изведнъж спря. Ама че глупак! Сети се още преди да натисне нацърбената пластмасова брава. Ключовете. Висяха на дъската за ключове до електрическото табло, а той ги бе забравил.

По дяволите!

Виктор изрита ядно заключената метална врата и се стресна от жалното скърцане, което тя издаде.

— И какво от това? Тук навън няма кой да ме чуе. Камо ли пък при това време.

Отново водеше разговори със себе си и въпреки студената нощ се потеше обилно. Свали качулката от главата си и в този миг всичко около него изведнъж се забави. Обзе го ирационално чувство, сякаш някой бе спрял вътрешния му часовник и стрелките вече не се движеха. В действителност бе минала само частица от секундата. Но внезапно Виктор започна да регистрира случващото се около него в забавени движения.

Три неща потърсиха път към съзнанието му. Първото беше шумът. Започна да го чува след като освободи ушите си от качулката.

Генераторът бръмчеше.

Как може да бръмчи, като е спрял?

Второто беше светлината. Обърна се и видя, че в спалнята му свети. Лампата на нощната масичка, която преди няколко минути напразно се бе опитал да включи, сега осветяваше помещението с мека светлина.

А третото беше човешка фигура. В спалнята му имаше човек и този човек гледаше през прозореца. Право към него.

Ана?

Виктор захвърли фенерчето и хукна да бяга. Но това беше грешка. Не бе изминал и половината разстояние до верандата, когато светлината в спалнята му угасна и къщата потъна в черен мрак. Наложих да потърси мястото, където бе хвърлил фенерчето, за да може да се върне в къщата и да изкачи стълбата. Все още потопен в призрачен мрак, осветяван само от бързо отслабващата светлина на фенерчето, той стигна до спалнята си. Но там нямаше никого.

Пъшкайки, Виктор освети всяко ъгълче. Гарнитурата от тиково дърво беше на мястото си до прозореца. До нея старият скрин и тоалетната масичка на Изабел, където сега бяха дисковете му. Внутрителното брачно легло на родителите му. Стаята беше празна и остана празна даже след като включи осветлението. Явно генераторът работеше отново.

Дали изобщо бе спирал да работи?

Виктор седна на ръба на леглото и се опита да успокои и дишането, и мислите си. Какво ставаше с него? Май му беше дошло твърде много. Ана, Йози, Синдбад... Въпреки ужасната си настинка бе излязъл от къщата посред нощ. По време на буря. Отиде да провери уж дефектния генератор, а се оказа, че той си работи най-нормално. Видя на прозореца си призрак и се втурна да го гони. Май всички добри духове го бяха напуснали.

Виктор стана, заобиколи леглото и погледна часовника. Двайсет градуса и половина. Всичко беше в пълен ред.

С изключение на поведението ми, каза си той и поклати глава. Какво ставаше с него?

Слезе отново долу, за да заключи входната врата.

Сигурно беше виновен кошмарът, историята със Синдбад или проклетата настинка. Тази мисъл го успокои и той побърза да заключи.

Но само след секунди отключи отново и отвори вратата. Наведе се и извади резервния ключ под саксията. *Сигурното си е сигурно*, каза си той и веднага се почувства по-добре. Провери и капаците на прозорците в партера. Това му вдъхна допълнителна увереност.

Пъхна се в леглото, отпи голяма глътка сироп за кашлица и потъна в неколкочасов неспокоен сън.

Тази нощ бурният вятър изпращаше все по-силни пориви от Северно море към малкия остров. Вълните образуваха неколкометрови планини, които се носеха със стихийна сила към брега. Вятърът ги разбиваше там и неуморно се втурваше да се катери по дюните. Чупеше клоните на дърветата, удряше прозорците на къщите и заличаваше всички следи в пясъка. Заличи и дребните следи от женски стъпала, които излизаха от къщата на доктор Ларенц и се губеха в мрака.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Паркум, един ден преди истината

Малко след осем Виктор бе събуден от звъна на телефона. Замъкна се с усилие до долу и вдигна слушалката с надеждата, че Изабел най-сетне ще отговори на обаждането му. Но се излъга.

— Прочетохте ли бележката ми?

Ана.

— Да. — Виктор се покашля, за да прочисти гърлото си, и изведнъж получи силен пристъп на кашлица. Минаха няколко секунди, преди да е в състояние да продължи разговора.

— Вчера не исках да преча, но през нощта дълго мислих и...

И излезе на разходка? Дойде в моята спалня?

— Реших, че вече имам сили да говоря за края.

За края на Йози.

— Това е добре — изрече дрезгаво Виктор, учуден, че днес Ана не коментираше лошото му здравословно състояние.

Вероятно защото тази сутрин и нейният глас не звучеше много добре. Но може би причината беше в лошата връзка. В слушалката се чуваха шумове като при презокеански разговор през седемдесетте години.

— Ако нямате нищо против, бих предпочела да не говорим за това по телефона. Не се чувствам много добре и едва ще събера сили да ви посетя. Но много искам да излея болката си.

— Разбирам ви.

Виктор погледна босите си крака и се ядоса. Защо не се беше сетил да наметне халат и да обуе пантофи?

— Вече ви казах, че трябваше да избягаме от дома на Шарлоте, нали? От островния дворец.

— От приближаващото зло, както се изразихте. Да.

Виктор придърпа с крак тясната персийска пътека, която обикновено лежеше под ниската масичка. Не биваше да стои дълго бос

на паркета.

— Изтичахме обратно до колата и потеглихме към Хамбург. Шарлоте не ми обясни защо трябва да отидем там. Само ми казваше накъде да карам и аз изпълнявах нарежданията ѝ.

— Какво се случи в Хамбург?

— Отседнахме в хотел „Хиат“ на улица „Мьонкеберг“. Хотелът беше мой избор. Избрах най-люксовия, защото някога, в доброто минало, бях водила успешни преговори с търговски агенти във фоайето му. Надявах се изисканият аромат, който се носи в атриума, да събуди в паметта ми добри стари спомени.

Виктор кимна. И той беше отседнал в петзвездния хотел. За предпочитане в най-скъпия апартамент.

— За съжаление стана точно обратното. Депресията и раздразнението ми се засилиха. Не бях в състояние да мисля ясно. Освен това Шарлоте все повече се превръщаше в товар. Чувстваше се зле и непрестанно ме обвиняваше. Дадох ѝ лекарство и когато най-после заспа на леглото, започнах да работя.

— Върху продължението на книгата?

— Да. Трябваше да я завърша, ако не исках да живея вечно в този кошмар. Поне така си мислех. След дълги размишления най-после намерих нещо като червена нишка за следващите глави.

— И каква беше тя?

— Трябваше да разкрия причината за болестта на Шарлоте, като съблюдавам знаците, показани досега от нея. Тя ми каза, че всичко е започнало в бунгалото. Затова реших да разкажа историята така, че първите болестни признаци да се проявят в горската къща.

Не — помисли си Виктор. — Всичко започна с лекаря от „Бърза помощ“ на втория ден на Коледа. Не в Сакро, а в Шваненвердер.

— После обаче ми хрумна, че щом е казвала „начало“, Шарлоте е имала предвид нещо друго. Че ме е отвела в бунгалото, за да проверя дали нещо липсва.

Тоалетката? Телевизорът? Плакатът с момчешката група?

— Трябваше да огледам и да установя какви промени са настъпили. И да разбера какво зло е било сторено там. Толкова ужасно, че самата Шарлоте не се осмели да пристъпи прага. Сигурно имаше нещо общо с човека, който беше в стаята, когато исках да вляза.

Виктор изчака, докато се увери, че Ана не желае да продължи.

— И?

— Какво и?

За малко да ѝ изкрещи, че няма да тегли всяка дума с ченгел от устата ѝ. Ала успя да запази спокойствие. Не искаше разговорът да прекъсне на решаващото място, както беше станало последните два пъти.

— Какво написахте в крайна сметка?

— Защо ме питате? Истината е налице.

— До каква степен?

— Наистина ли не знаете? Нали сте аналитик. Опитайте се да комбинирате.

— Не съм писател.

— Не започвайте и вие като Шарлоте — опита се да се пошегува Ана, но Виктор не се хвана на уловката, а упорито зачака отговора.

Това беше състоянието, което владееше последните четири години от живота му: очакване. Изпълнено със страх. Търсецо отговори. Стотици различни варианти бяха минали през главата му. Стотици хиляди различни начини на умъртвяване, които бе преживяла дъщеря му, а после и самият той. Така стигна до убеждението, че е подготвен за всяка болка. Ала когато най-сетне чу думите на Ана, разбра, че се е лъгал.

— Мисля, че заключението се налага от само себе си: Шарлоте е била отровена! — каза тя.

За това изречение нямаше подготовка. Виктор задиша ускорено и почти изпита благодарност, че студът, който пронизваше тялото му по време на телефонния разговор, го е завладял изцяло и поглъща ужаса. Обзе го неистово желание да захвърли слушалката, да изтича в тоалетната и да повърне. Но нямаше сили за това.

— Доктор Ларенц?

Виктор знаеше, че трябва да каже нещо. Няколко нищо значещи думи, за да запази лицето си. Да затвърди образа на неутрален аналитик. Не на бащата от нейните видения. Шарлоте беше халюцинация. Химична грешка в мозъка на Ана.

Избра стандартния отговор на всички психолози, когато искаха да спечелят малко време.

— Продължете да разказвате.

Но това се оказа грешка. Защото следващите думи на Ана бяха още по-ужасни.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Отровна? — Въпреки тромавия бас на Кай, гласът на частния детектив прозвуча неестествено високо. Виктор го бе намерил в колата, докато се връщаше от Шваненвердер към бюрото си в центъра на Берлин. — Защо смята така?

— И аз не проумявам. Събрала е фактите и ги е обединила в история.

— Факти ли? Това са само нейните халюцинации!

Виктор чу сигнал от друг автомобил и предположи, че Кай отново кара по магистралата без хендсфри.

— Да. Тя каза, че в бунгалото се е случило нещо ужасно. Нещо, което е предизвикало страшната промяна у Йози...

— Шарлоте — поправи го сърдито Кай.

— Да, това исках да кажа. Но нека за момент си представим, че наистина става въпрос за моята дъщеря. Да си представим, че Йозефине е преживяла в бунгалото нещо, което я е шокирало. Нещо гадно. Нещо, което е отприщило злото.

— Какво зло? Наистина ли мислиш, че някой е дошъл и ѝ е дал отрова?

— Да.

— И кой, ако позволяваш да попитам?

— Йози.

— Повтори!

Шумовете в слушалката на Виктор отслабнаха. Очевидно Кай беше отбил от магистралата.

— Самата Йози. Тя се е отровила. Това е поантата в историята на Ана. Преживяването е било толкова ужасно, че тя е решила да вземе отрова и да сложи край на живота си. Да взема отровата постепенно, на малки дози. Месеци наред, за да измами лекарите.

— Момент, момент! Какви ги говориш? Но защо ѝ е да се трови, за бога?

— Ти не си психиатър, но може би познаваш синдрома на Мюнхаузен...

— Да не ми говориш за патологичните лъжци?

— Почти отгатна. Пациентът със синдром на Мюнхаузен наврежда на себе си, за да принуди околните да му обръщат повече внимание. Той е човек, който от опит се е убедил, че получава повече внимание, когато е болен.

— Затова се трови сам? За да има кой да седи до леглото му?

— За да идват хора, които му носят подаръци и хубави неща за ядене. За да има кой да го съжалява и да се грижи денонощно за него. Точно така.

— Това е болест!

— Прав си. Пациентите със синдрома на Мюнхаузен са сериозно болни. Невероятно трудно е да се лекуват, защото са талантиви артисти. Симулират достоверно и най-тежките болести. Дори най-добрите, най-опитните лекари и психиатри се хващат на номерата им. Вместо да лекуват истинското заболяване — психичното смущение — терапевтите се занимават с привидните симптоми. За съжаление симптомите доста често са съвсем реални. Познавам хора, гълтали средства за растителна защита, за да направят историята за хронична стомашна язва още по-достоверна.

— Почакай, почакай... Ти... наистина ли мислиш, че собствената ти дъщеря... Божичко, та тя беше само на единайсет, когато се разболя!

— Или се отрови. Вече не знам какво да мисля. В момента съм се вкопчил в бълнуванията на една душевноболна фанатичка. Както виждаш, готов съм да се задоволя с всяко обяснение, което хвърля малко светлина в най-тъмната глава от живота ми. Затова ти отговарям положително — да, това е възможен отговор. Първият отговор от четири години насам, колкото и жестоко да звучи.

— Добре. И аз ще се опитам да забравя за момент, че всичко това е безумие.

Кай бе включил мотора и отново хвърчеше по магистралата.

— Ще предположа, че тази Ана наистина говори за Йози. Че налудничавите ѝ обяснения са верни и дъщеря ти наистина се е отровила. Тогава идва логичният въпрос: с какво? Не ми казвай, че дванайсетгодишно момиченце знае какво лекарство — или някакво

друго средство — да вземе, за да се самоубива в продължение на година, без нито един лекар да заподозре истината.

— И аз не знам как е станало. Но те моля да ме изслушаш. Все ми е едно дали историята на Ана е вярна дума по дума и дали изобщо има смисъл. Искам да знам само дали тя има нещо общо с изчезването на дъщеря ми. Нищо повече. Моля те да я проучиш. Само ти можеш да ми помогнеш.

— Разбира се. Искам да ти помогна. Освен това при мен също има нещо важно.

— Видеозаписите?

Виктор усети как по гърба му потече студена пот, но не знаеше дали това е страх, или се дължи на болестта му.

— Да. Изпълних последната ти заръка и извадих от трезора записите на външните камери. А сега се дръж здраво.

— Да не са изчезнали?

— Не. Но дисковете от първите седмици са изтрити.

— Невъзможно! Бяха защитени. Никой не може да ги изтрие. Само да ги унищожи.

— Въпреки това. Вчера ги извадих от семейния трезор и тази сутрин лично ги прегледах. Дисковете са празни.

— Всичките?

— Не. Това е странното. Само онези от първата седмица. Затова отидох отново в къщата. Да проверя дали не съм пропуснал някое копие.

Виктор се облегна на перваза на камината, за да не падне.

— И какво, според теб, означава това? — попита глухо той. — Все още ли вярваш, че няма връзка? Че всичко е случайност?

— Не, но...

— Няма но. Това е първата следа от години. Няма да позволя да ми я отнемат.

— Нямам намерение да ти я отнема. Обаче има едно „но“ и ти трябва да го знаеш.

— Какво е то?

— Казва се *Ана Шпигел*.

— Какво за нея?

— Нещо не е наред.

— Сигурно.

— Ти не разбираш. Изпълних си задълженията. Проучихме я основно.

— И какво?

— Нищо.

— Какво искаш да кажеш?

— За тази жена няма нищо. Нищичко.

— Това е добре, нали?

— Не. Изобщо не е добре. Това означава, че такава жена не съществува.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което ти казах: няма писателка с това име. Камо ли пък преуспяла. Дори в Япония. Не е живяла в Берлин. Няма баща, който е работил в американското военно радио. Не е живяла в Щеглиц.

— Проклятие! А провери ли престоя ѝ в клиниката?

— Още не. Там ударих на камък. Засега не съм намерил човек, готов да забрави за малко, че е длъжен да мълчи. В луксозните болници умеят да пазят тайните на пациентите си и не се впечатляват от онова, което им предлагам. Но ще се справя. Следващата ми задача е да се обадя на наследника ти Ван Друизен.

— Не.

— Какво значи „не“?

— Аз ще разследвам случая. Остави *на мен*. Аз съм лекар. По изключение мога да получа сведения по-бързо от твоя екип. И от Ван Друизен, и от болницата. А теб моля да провериш още веднъж стаята на Йози. Знаеш, че след изчезването ѝ не сме влизали вътре. Може да намериш нещо интересно.

Отрова? Хапчета?

Не беше нужно да произнася тези думи гласно. Кай знаеше какво трябва да търси.

— Окей.

— Можеш също да провериш в хотел „Хиат“ в Хамбург дали си спомнят за руса жена с болно дете, отседнала там през зимата преди четири години.

— Това пък какво е?

— Просто го направи.

— Преди четири години? Бих се учудил, ако намеря дори един човек, който е работил там преди толкова време.

— Въпреки това опитай.

— Добре. Но тогава и аз ще те помоля за една услуга.

— И каква е тя?

— Пази се. Не се срещай повече с нея. Не пускай Ана Шпигел да влиза в къщата ти. Поне докато узнаем коя е в действителност. Имам чувството, че тази жена е опасна.

— Ще видим.

— Виж какво, аз говоря сериозно. Нека сключим сделка — аз ще свърша твоята работа, а ти ще се въздържаш от лични контакти с онази жена.

— Добре, добре. Ще се опитам.

Виктор остави слушалката. В главата му се въртеше само една мисъл:

Пази се. Жената е опасна.

През последните двайсет и четири часа беше чул тези думи два пъти от две различни лица. И лека-полека започваше да вярва в тях.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Парк-клиника Далем. Името ми е Карин Фогт. Какво мога да направя за вас?

— Здравейте, аз съм Виктор Ларенц. Доктор Виктор Ларенц. В момента лекувам ваша бивша пациентка и бих искал да говоря с колегата, който се е грижил за нея преди мен.

— Как е името на колегата? — попита със звънкия си глас Карин.

— Тук има малък проблем. Не го знам. Мога да ви кажа само името на пациентката.

— В такъв случай съжалявам, господине. Много добре знаете, че данните за пациентите ни са абсолютна тайна. Всеки лекар е положил клетва да мълчи. Това се отнася особено за лекуващия лекар. Но ако е ваша пациентка, защо просто не я попитате?

Защото нямам представа къде се намира в момента. Защото не искам да узнае, че я разследвам. Защото е твърде възможно именно тя да е отвлякла мъртвата ми дъщеря.

Виктор избра най-безобидния отговор:

— Защото дамата е много болна и контактът с нея е почти невъзможен.

— Тогава прегледайте документите ѝ, доктор Ларенц.

Гласът на Карин Фогт вече не беше толкова звънък.

— Пациентката не донесе никакви документи. Дойде при мен... как да кажа... случайно. Вижте, оценявам високо усилията ви да пазите личните тайни на пациентите. Убеден съм, че изпълнявате задълженията си образцово. Освен това не искам да ви отклонявам от работата ви. Моля ви само за една малка услуга. Просто потърсете в компютъра си името, което ще ви назова. Ако го откриете, ще ме свържете с отделението, в което са лекували дамата. Така няма да нарушите задължението за мълчание, но ще помогнете и на мен, и на пациентката.

Виктор буквално видя пред вътрешния си взор как секретарката на рецепцията в реномираната частна клиника нерешително поклаща

грижливо фризираната си глава.

— Моля ви — повтори с усмивка той.

Доброжелателният тон винаги постига желания успех. Без да отговори, Карин зачука по клавишите.

— Как е името на дамата?

— Шпигел — отговори бързо той. — Ана Шпигел.

Чукането изведнъж престана. Гласът ѝ прозвуча неочаквано глухо:

— Това е лоша шега, нали?

— Защо, за бога?

— И кого трябва да потърся след нея? Може би Елвис Пресли?

— Боя се, че не ви разбирам...

— Чуйте ме... — Жената в другия край на линията вече съскаше от гняв. — Ако това е шега, тя е повече от безвкусна. Напомням ви, че законът забранява да се приемат обаждания без съгласието на другия.

Обратът в разговора беше толкова неочакван, че Виктор загуби ума и дума. Въпреки това реши да премине в контраатака.

— А сега вие ме чуйте добре, скъпа госпожице. Името ми е доктор Виктор Ларенц и аз никога не се шегувам по телефона. Ако веднага не получа от вас разумен отговор, ще се обърна лично към професор Малциус и ще се оплача от поведението ви. Може би не знаете, но ние двамата често играем голф заедно.

Това беше лъжа, защото Виктор не понасяше нито голфа, нито ръководителя на клиниката, но думите оказаха нужното въздействие.

— Окей. Съжалявам за онова, което казах, доктор Ларенц. Очевидно съм избрала неправилния тон. Но въпросът ви е зловещ, поне за мен.

— Зловещ? Какво зловещо има в това, че се осведомих за госпожа Шпигел?

— Защото аз бях човекът, който я намери. Нима не четете вестници?

Намерила я е?

— Къде я намерихте?

— На пода. Господи, какъв ужас преживях! Извинете ме, но трябва да прекратим този разговор. Очакват ме още трима души.

— Ще ми кажете ли поне какъв ужас сте преживели? — Виктор трескаво се опитваше да открие някакъв смисъл в думите на Карин

Фогт, но за момента не успяваше.

— А вие как бихте описали ситуацията, ако намерите жена, удавена в собствената си кръв?

Мъртва? Ана е мъртва? Как е възможно такова нещо?

— Не ви вярвам. Ана беше тук вчера. При мен.

— Вчера? Абсолютно изключено. Намерих я преди година в сестринската стая. В началото на смяната си. Вече беше твърде късно. Никой не можеше да ѝ помогне.

Преди година? В сестринската стая? В началото на смяната ѝ?

— Какво е търсила пациентката в стаята на сестрите?

От всички въпроси, които нахлуха в главата му, този беше първият, който излезе от устните му.

— Е, добре, ще ви кажа, макар че рискувам да ме издадете: Ана не беше пациентка. Никога не е била. Беше студентка, дошла при нас на обменни начала. А сега е мъртва. Аз обаче съм жива и трябва да работя. Надявам се, че всичко вече е ясно?

— Да.

Не. Ни най-малко.

— Само още един въпрос, моля ви. Каква беше причината? От какво е умряла?

— От отрова. Ана Шпигел е била отровена.

Виктор изпусна слушалката и се обърна към прозореца, за да види морето. От минута на минута всичко се объркваше и ставаше още по-сложно и непроницаемо.

Като забуленото от дъжда небе над Паркум.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато положението му се влоши и към настинката се прибавиха гадене, разстройство, а по-късно и смущения в зрението, Виктор трябваше да признае, че това вече не е нормален грип. Нито аспирифт с витамин С, нито спрент за гърло с лайка оказваха обичайното си благотворно въздействие. А чайт с марка „Асам“, който винаги досега бе успокоявал гърлото му, в този момент имаше точно обратното въздействие. С всяка чаша ставаше по-горчив на вкус, сякаш беше оставил листенцата твърде дълго в каната.

Началото на края започна с предпоследното посещение на Ана в къщата му. Тя се появи без предупреждение и го изтъргна от трескав следобеден сън.

— Все още ли не се подобрявате? — беше първият въпрос, който му зададе, когато той се завлече до вратата по халат. Виктор нямаше представа колко време е чукала. По някое време бе забелязал, че пневматичният чук в съня му в действителност е настойчиво блъскане по вратата на къщата.

— Добре съм. Доколкото си спомням, бяхме се уговорили да дойдете довечера.

— Да, съжالياвам. Нямах намерение да влизам. Трябва само да ви дам това.

Виктор видя, че тя държи нещо в ръцете си, и отвори вратата още малко. Видът ѝ го стресна. Ана бе загубила блестящия си вид от първите им срещи. Косата ѝ бе сресана небрежно, блузата изглеждаше смачкана, очите ѝ се оглеждаха трескаво, а дългите стройни пръсти барабанияха нервно по кафявия плик, който стискаше с две ръце.

— Какво е това?

— Краят на историята. Последните десет глави, както ги преживях с Шарлоте. Тази сутрин извлякох историята от паметта си и я записах за вас. Не можах да намеря покой. Трябваше да го направя.

Кога си ги написала? Преди разговора по телефона? Или след като си влязла с взлом в къщата ми?

Пръстите на Ана пригладиха кафявия плик, сякаш се касаеше за грижливо опакован подарък.

Виктор се поколеба. Гласът на разума го съветваше да не пуска Ана в къщата си.

Тази жена е опасна.

Всичко, което беше научил дотук за нея, показваше, че тя не е тази, за която се представя. Защо си бе присвоила името на убитата в клиниката студентка? От друга страна обаче, сега държеше в ръцете си ключа към съдбата на Йози. По-добре да я покани да влезе и да ѝ зададе всички въпроси, които го измъчваха. Иначе щеше да полудее.

Как е истинското ѝ име? Каква неуредена сметка има помежду им?

И най-важното — ако не я приемеше, рискуваше никога да не узнае края на историята за Шарлоте.

— Момент! — Виктор взе решение и отвори вратата. — Заповядайте. Влезте поне за малко. Да се постоялите.

— Благодаря ви! — Ана разтърси мокрите си коси и пристъпи колебливо.

На път към дневната той я остави да мине първа и спря пред скрина. Отвори чекмеджето с пакетчето от Халберщет, плъзна пръсти по измачканата хартия и отвърза дебелия канап.

— Бих ли могла да получа чаша чай?

Като видя Ана на вратата, Виктор се стресна и веднага остави пакетчето. Тя бе свалила палтото си и стоеше пред него в черен костюм и прозрачна сиво-синя блуза, закопчана накриво.

— Да, разбира се. — Той извади от чекмеджето суха кърпичка и го затвори. Дори да бе видяла пакетчето, тя не реагира.

Виктор я покани да седне до огъня и след минута се върна в дневната с напълнена до половината чаша чай. Беше толкова изтощен, че нямаше сили да пренесе пълна кана по коридора до стаята.

— Благодаря ви.

Ана Шпигел се държеше така, сякаш не забелязваше ситните капчици пот, избили по челото му. Виктор ги попи с кърпичка, преди да се замъкне с усилие до писалището си.

— Мисля, че е време да си вървя — каза тя, макар че едва бе седнала.

— Но още не сте изпили чая си.

Виктор извади от плика първата страница и прочете заглавието: „Да преминеш отвъд“.

Веднага му направи впечатление, че страниците бяха отпечатани на лазерен принтер. Очевидно Ана имаше лаптоп, а Трудни, собственичката на хотела, ѝ бе позволила да използва принтера в офиса на „Анкерхоф“.

— Наистина трябва да си вървя. Моля ви.

— Е, добре. Ще го прочета по-късно. — Виктор прибра ръкописа в плика, макар че ръцете му трепереха все по-силно. — Но преди да си отидете, искам да поговорим за вчера. — Той устреми поглед към Ана и изведнъж млъкна.

Тя се взираше нервно в тавана, ръцете ѝ бяха стиснати в юмруци. Промяната бе поразяваща. Нещо бушуваше във вътрешността ѝ и се стремеше да избие навън. Всичко в него крещеше да я разпита за миналата нощ. Дали е идвала в къщата? Защо го е излъгала за самоличността си? Но в това ѝ състояние рискуваше само да я възбуди още повече. Въпросите му не търпяха отлагане, но Ана беше преди всичко негова пациентка. Тя беше пред шизофреничен пристъп и той нямаше право да го ускори с въпросите си. Беше лекар и дългът му изискваше най-сетне да се заеме с онова, заради което тя бе дошла при него: с шизофренията ѝ.

— Колко време ви остава? — попита той с най-мекия си глас.

— До пристъпа ли?

— Да.

— Може би един ден. Или дванайсет часа? Откъде да знам? Първите признаци са налице — отговори тя със слаб глас.

— Има ли цветове?

— О, да. Островът изведнъж стана много пъстър. Дърветата са като намазани с лак, морето грее с тъмен блясък. Въпреки дъжда багрите са толкова ярки и силни, че не искам никога вече да затворя очи. И още нещо се е променило. Миризмата. Усецам соления аромат на морската пяна с невероятна сила. Сякаш над острова е разпръснат скъп парфюм и само аз съм в състояние да му се наслаждавам.

Виктор предполагаше какво ще чуе, но изобщо не се зарадва. Ана ставаше опасна. Болестта ѝ бе в напреднал стадий. Скоро щеше да му се наложи да се разправя с шизофреничка с халюциногенен пристъп. Съвсем сам. На далечен остров. Без никакви лекарства.

— Чувате ли вече гласове?

Ана кимна.

— Още не. Но това е само въпрос на време. Всичко при мен е като по учебник. Първо идват цветовете, после гласовете и накрая виденията. Е, поне не се страхувам, че Шарлоте отново ще започне да ме измъчва.

— Как така?

— Шарлоте няма да се върне никога вече. Никога, разбирате ли?

— Защо сте толкова сигурна?

— Щом прочетете какво съм написала, ще ви стане ясно. Тогава...

Виктор не чу последните й думи, защото телефонът иззвъня пронизително. Ана млъкна и сведе глава.

— Какво е станало с Шарлоте? — попита трескаво той.

— Вдигнете слушалката, доктор Ларенц. Вече свикнах телефонът да звъни винаги когато съм при вас. Освен това трябва веднага да се прибера вкъщи.

— Не. Още не. Не мога да ви пусна в това състояние. Сама виждате, че се намирате пред нервен срив. Необходима ви е помощ.

А на мен ми трябва информация. Какво е станало с Шарлоте?

— Почакайте поне докато проведе разговора — настоя отчаяно той.

Ана се взираше в пода и нервно плъзгаше показалец по нокътя на палеца на дясната си ръка. Кожичките вече бяха разранени от нервните движения.

— Добре, ще остана — кимна след малко тя. — Но моля ви, погрижете се този ужасен звън най-сетне да престане.

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

Виктор отиде в кухнята и вдигна слушалката.

— Най-после! Имам да ти кажа важни неща. Случи се нещо невероятно! — В гласа на Кай звънтеше трудно сдържано нетърпение.

— Ей сега — пошепна Виктор и остави слушалката на работния плот до мивката. Събу пантофите си и се промъкна бос по коридора, като се правеше, че продължава разговора. — Да, да... хм. Добре, добре, ще го направя.

Видя през откритата врата, че Ана не се е помръднала от мястото си, и кимна доволно.

— Хайде, кажи какво има — помоли той, когато отново се върна в кухнята.

— Онази пак ли е при теб?

— Да.

— Доколкото си спомням, имахме уговорка.

— Появи се без предупреждение. Не можех да я изхвърля, не разбираш ли? Тук все още бушува ураган. Е? Какво имаш да ми кажеш?

— Днес в бюрото ми пристигна факс.

— От кого?

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че трябва да го видиш.

— Какво означава това? Какво пише във факса?

— Нищо.

— Получил си празен факс? Това ли искаш да ми кажеш?

— Не точно. Не съм казал, че е празен. Има картина.

— Каква картина? Защо мислиш, че трябва да я видя?

— Защото смятам, че е от дъщеря ти. Според мен картината е нарисувана от Йози.

Виктор облегна гръб на хладилника и затвори очи в напразен опит да спре треперенето си.

— Кога?

— За факса ли питаш?

— Да. Кога го получи?

— Преди един час. Пристигна на частния ми номер. Освен теб го знаят само шепа хора.

Виктор пое дълбоко въздух и се закашля мъчително.

— Не знам какво да кажа, Кай.

— Имаш ли факс на Паркум?

— Да. На писалището ми в дневната.

— Много добре. След десет минути ще ти изпратя картината. Гледай дотогава да си се отървал от Ана. Ще се обадя по-късно, за да ми кажеш какво мислиш.

Виктор му каза номера и затвори телефона.

Когато излезе в коридора, вратата на дневната беше затворена. Проклятие. Изруга безмълвно, очаквайки най-лошото. Да не би Ана за пореден път да бе изчезнала? Отвори бързо вратата и въздъхна облекчено, като видя, че се е излъгал. Ана стоеше пред писалището с гръб към него.

— Ехо — извика той, но от измъченото му гърло не излезе нито звук.

Облекчението изведнъж се превърна в ужас. Защото Ана не бе усетила влизането му и не се обърна към него. Вместо това изсипа в чая му бяло прахче и внимателно го разбърка.

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Веднага напуснете дома ми!

Ана се обърна бавно и го погледна неразбиращо.

— О, небеса! Уплашихте ме до смърт, господин докторе! Какво ви стана изведнъж?

— Аз би трябвало да ви задам този въпрос. От няколко дни се чудя защо чаят ми има толкова странен вкус. Откакто дойдохте за пръв път в дома ми, се чувствам все по-болен и отпаднал. Сега вече знам защо.

— Велики боже, доктор Ларенц, седнете, моля ви. Изглеждате напълно обезумял.

— И имам всички основания за това. Какво сипахте в чая ми?

— Какво казахте?

— Не ви е срам! — изрева Ларенц. Гласът му се пречупи. Всяка дума излизаше с огромна мъка от възпаленото му гърло.

— Не ставайте смешен — отговори спокойно Ана.

— КАКВО СИПАХТЕ В ЧАЯ МИ? — изкрещя дрезгаво той.

— Парацетамол.

— Пара...

— Да. Най-доброто средство срещу настинки. Ето го. Не си ли спомняте, че ви разказах. След случилото се с Шарлоте винаги нося в себе си парацетамол. — Ана отвори черната си дизайнерска чанта. — Изглеждахте толкова болен, че реших да ви направя добро. Разбира се, щях да ви кажа, преди да сте отпили първата глътка. Мили боже, нима мислите, че възнамерявам да ви отровя?

Виктор вече нямаше представа какво мисли и какво не.

Синдбад бе изчезнал. Самият той страдаше от висока температура, разстройство и треска. Все симптоми на настинка. Или на отравяне. Медикаментите, които обичайно използваше, не помагаха.

Двама души многократно го бяха предупредили да се пази от Ана.

Пази се. Тази жена е опасна.

— Нима смятате, че заедно с вас смятам да убия и себе си? — попита все така спокойно Ана. — Ето, вижте — сипах парацетамол и в моя чай, защото днес и аз не се чувствам добре. И вече отпих голяма глътка.

Виктор беше неспособен да каже ни една дума. Само стоеше и я гледаше втренчено. Възбудата му не отслабваше.

— Не знам какво да мисля — изграчи дрезгаво. — Не съм сигурен, но предполагам, че миналата нощ проникнахте в дома ми. Знаем, че сте потърсили оръжие в единствения магазин на острова, а после сте купили нож за рязане на месо и корда за въдица. Не знам каква открита сметка има помежду ни и се надявам вие да ми кажете.

Веднага му стана ясно колко объркани бяха думите му и как щяха да прозвучат за един страничен човек. Но беше убеден, че въпросите му са оправдани.

— За бога, та аз дори не знам коя сте в действителност!

— Аз пък не знам какво всъщност искате от мен, доктор Ларенц. За какво говорите? Каква сметка може да има между нас?

— Нямам представа. Сметка, която трябва да платя с кръвта си. За която сте казали на Михаел Бург.

— Сигурно имате висока температура.

Да, имам — помисли си той. — И току-що открих причината.

— Да, Бург ме прехвърли тук от Силт, но не сме разменили нито дума. — Сега и Ана повиши глас. — Наистина не знам за какво говорите. — Тя стана и приглади полата си.

Още една лъжа. Тя ли го лъжеше, или Халберцет?

— Щом мислите така за мен, не виждам смисъл да продължаваме терапията.

За първи път пациентката му беше истински ядосана.

Ана посегна към палтото и чантата си и профуча покрай него. Ала едва излязла в коридора, се върна отново в дневната. И преди Виктор да е успял да реагира, направи най-лошото, което можеше да се очаква.

Грабна кафявия плик от писалището и го метна в камината. Листовете веднага се запалиха.

— Не!

Виктор понечи да се хвърли към огъня, но нямаше сили да направи дори една-единствена крачка.

— Разговорите ни приключиха. Следователно ръкописът ми вече няма стойност за вас.

— Почакайте! — извика той след нея, но Ана дори не се обърна. Входната врата се затръшна оглушително зад гърба ѝ.

Ана си отиде. А с нея си отиде и надеждата му да научи някога истината за Йози. Тя стана жертва на пламъците, превърна се в пепел. И в дим, който бавно изчезваше през комина.

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Виктор изстена и падна тежко на дивана.

Какво ставаше с него? Какво ставаше на този далечен остров?

Вдигна колене към лицето си и ги обгърна с ръце.

Господи!

Не само че се обливаше в пот, ами и отново го разтреса. Добрата приятелка треската не закъсна да се появи.

Какво става с мен? Никога ли няма да науча истината за Йози?

Тя искаше да те отрови, повтаряше му вътрешният глас.

Парацетамол — отговаряха угризенията на съвестта.

Мина доста време, докато треската отслабна. Най-сетне успя да се изправи.

Нареди порцелана и каната с изстиналия чай върху таблата и се запъти към кухнята. Погледът му беше впит в двете чаши. Забрави прага на стаята, спъна се и таблата падна на пода. Чаят се разля по паркета. Вече нямаше възможност да провери подозренията си. Но беше сигурен какво е видял, преди каната да се изпразни.

Чашите. И двете бяха пълни до ръба. Беше готов да се закълне, че Ана изобщо не се е докоснала до своя чай.

Още преди да отиде в кухнята за кърпа, за да избърше течността от пода, чу характерното скърцане и стържене на старомодния факс.

Остави таблата и парчетата на пода и се втурна като обезумял към дневната. Още отдалеч разбра, че нещо не е наред. Вдигна единствения лист, изхвърлен от факса, и го поднесе към настолната лампа. Обърна го няколко пъти, но напразно. Дори микроскоп не би показал нещо повече. На факса нямаше нищо. Никаква картина. Никаква следа от рисунка на дъщеря му. Само дълга черна линия.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Халберщет донесе ужасяващата вест, Виктор беше вече в такова състояние, че не знаеше дори собствения си телефонен номер. Да не говорим за Кай. Детективът не бе спазил уговорката. Когато не се обади след двацет минути, както се бяха разбрали, Ларенц се опита да го набере. Но явно бързо покачващата се температура бе нападнала паметта му, защото всички съхранени в мозъка му адреси и телефони се бяха смесили и образуваха пихтия от букви и числа, която на всяка крачка се разтрисаше в главата му. Затова не можа да уведоми Кай, че факсът не е пристигнал.

Но в момента това определено беше най-малката му грижа. Изпитваше панически страх от отровата. Гърбът го болеше като от слънчево изгаряне, а мигрената се бе разпространила от тила през темето чак до челото. На острова нямаше нито един лекар — освен него. При силния вятър, който се носеше над морето, дори хеликоптер на Бундесвера би склонил да дойде само в най-най-краен случай. А Виктор нямаше представа дали наистина е спешен случай. Дали Ана бе казала истината? Или беше излъгала и през последните дни го беше тровила с малки дози?

Както Шарлоте? Или Йози?

Имала ли е изобщо възможност да го трови? Виктор реши да изчака няколко часа. В никакъв случай не искаше да рискува живота на лекарите от спешната помощ. Това беше бурята на века. Ами ако се окажеше, че са минали през урагана само заради една проста настинка? За щастие имаше в запас достатъчно въглен и други таблетки, които можеше да гълта заедно със силни антибиотици.

По-късно Виктор си казваше, че е бил в точното телесно и душевно състояние, за да приеме ужасяващата новина, донесена от Халберщет. Болестта и страничните действия на медикаментите

дотогава бяха замъглили ума му, че не беше в състояние да реагира на картината на смъртта, която го очакваше на собствената му веранда.

— Съжалявам, докторе — каза кметът. Стискаше черния моряшки каскет с две ръце и го въртеше нервно между пръстите си.

Виктор направи крачка напред, спъна се, олюля се и се наведе над мъртвото си куче.

— Намерих Синдбад зад „Анкерхоф“. Захвърлен до контейнера за боклук.

Думите стигнаха до Виктор приглушено, като през тежка театрална завеса. Той се отпусна на коляно и нежно помилва остатъците от Синдбад. Дори за слепец беше очевидно, че някой е измъчвал кучето до смърт. Челюстите, а вероятно и гръбнакът му, бяха счупени.

— Нали знаете кой живее там?

— Какво? — Виктор изтри сълзите от очите си и вдигна глава към Халберщет. Освен всичко друго Синдбад беше обесен. Дебела рибарска корда се бе забила в плътта му и стягаше смъртоносно шията и тила.

— Тя. Жената. Тя живее в „Анкерхоф“. Ако питате мен, тя го е направила.

Първият импулс на Виктор беше да се съгласи. Да помоли кмета да почака, докато донесе оръжието, за да я застреля. Но почти веднага разумът взе връх.

— Вижте, сега не мога да говоря. Особено пък за поведението на пациентката ми.

Тази жена не е чиста. Рибарска корда.

— Още ли е ваша пациентка? Видях я да излиза от къщата ви разплакана и възбудена до крайност и да се връща в селото.

— Това изобщо не ви засяга! — Виктор се опита да повиши глас, но нямаше сили.

Халберщет вдигна ръце.

— Всичко е ясно, докторе. Само спокойно. Впрочем, изглеждате много зле.

— О, така ли? Нима ви учудва?

— Просто казах. Даже за човек, чието куче е било убито. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Не. — Виктор се обърна отново към измъченото животно. Едва сега забеляза дупките в корема. Дълбоки дупки.

Като от касапски нож.

— Всъщност да, можете. — Виктор се изправи с мъка. — Бихте ли погребали Синдбад? Аз няма да се справя. Нито физически, нито психически.

— Разбира се. — Халберщет наложи каскета си и вдигна ръка към козирката. — Знам къде е лопатата, докторе. — И посочи бараката за инструменти. — Но преди да погребва нещастното куче, имам да ви покажа още нещо. Може би то ще ви накара най-последно да разберете, че положението е сериозно.

— Какво има още?

— Тук. — Халберщет му връчи омазан с кръв зеленикав лист хартия. — Това беше втъкнато в муцуната на Синдбад, когато го намерих.

Виктор приглади хартията.

— Но това е...

— Да, прав сте. Извлечение от сметка. Ако не се лъжа, ваше е.

Виктор изтри кръвта в горния десен ъгъл на листа и прочете името на банката си. Извлечение от сметката, в която двамата с Изабел внасяха семейните спестявания.

— Хвърлете му един поглед — посъветва го Халберщет.

Горе вляво бяха вписани датата и номерът на извлечението.

— Но това е *днес*!

— Правилно.

— Как е възможно? — запита се Виктор. На острова нямаше клон на неговата банка. Ала истинската паника го обзе едва когато видя състоянието на сметката.

До преди два дни сумата възлизаше на четиристотин и петдесет хиляди и триста двамайсет и две евро.

Вчера някой бе изтеглил всички пари наведнъж.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Днес. Стая 1245. Клиника Вединг

— Това ли беше първият път, когато помислихте за Изабел? — Въпреки предписанията, доктор Рот запали цигара в болнична стая и даде на Ларенц да смукне няколко пъти.

— Да. Представих си как тя може да има нещо общо със ставащото и изпитах такъв ужас, че веднага прогоних тази мисъл.

— Но тя е единствената, която може да разполага с парите. Освен вас, нали?

— Да. Изабел имаше достъп до всичките ми сметки. Ако не е станала някаква грешка по вина на банката, значи Изабел е изтеглила всички семейни спестявания. Това си помислих.

Пейджърът на доктор Рот се обади отново, но този път той изключи сигнала и не излезе от стаята.

— Няма ли да отговорите?

— Не е толкова важно.

— Жена ви ли се обажда? — опита се да се пошегува Ларенц, но доктор Рот дори не се усмихна.

— Сега говорим за вашата жена, докторе. Защо не възложихте на Кай да проучи по-внимателно какво е станало с Изабел?

— Спомняте ли си дневниците на Хитлер? — попита спокойно Ларенц. — Фалшификатите, на които се хвана „Щерн“?

— Естествено.

— Преди много време разговарях с журналист, който точно тогава работеше в списанието и беше пряко замесен в скандала.

— Слушам ви с нетърпение.

— Запознах се с него на едно токшоу, където гостувах в ролята си на психиатър. Зад кулисите. Отначало не искаше да говори за случилото се, но след като записахме шоуто, отидохме да прием бира и постепенно езикът му се развърза. Тогава ми призна нещо, което никога няма да забравя.

— И какво беше то?

— Каза ми следното: „Вдигнахме толкова шум с дневниците, че просто трябваше да бъдат истински. Действахме според мотото: Онова, което не бива да бъде вярно, не е вярно. Затова и не потърсихме признаци, че е възможно да сме станали жертва на фалшификатор. Търсехме само характеристики, с които да докажем, че дневниците са истински“.

— Какво означава това в случая с жена ви?

— По отношение на Изабел аз постъпвах като хората от списанието с дневниците на Хитлер. Което не бива да бъде вярно, не е вярно.

— Затова ли не направихте проучване?

— О, направих. Но не започнах веднага. През онези дни имах друга работа. — Виктор смукна дълбоко от цигарата, която му подаде доктор Рот, и продължи: — Трябваше да намеря начин да се измъкна жив от острова.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Помогни ми!

Две думи. И първото, което му мина през ума, беше тривиалното учудване, че Ана се е обърнала към него на „ти“. За първи път.

Хоризонтът се спускаше заплашително ниско над къщата. Плътен, почти черен масив от облаци висеше над самия остров и бавно, но неотстъпно се движеше право към къщата му. Бурята бушуваше с пълна сила. Когато стана от леглото, за да види кой тропа така неуморно по входната врата, бреговата охрана тъкмо съобщаваше за сила на вятъра — десет до единайсет метра в секунда. Ала Виктор нямаше нито очи, нито уши за природната стихия. Малко преди това беше взел силно приспивателно, за да избяга поне за няколко часа от болестта и мъката си. Сетивата, все още незамъглени от барбитурата, се събудиха рязко в мига, когато отвори вратата и се изправи пред новата катастрофа: въпреки очакванията му Ана се бе върнала и се намираше в крайно лошо психическо състояние. Виктор никога не беше виждал човек, който да се промени толкова силно само за няколко часа. Дори не няколко — само преди час и половина Ана го бе напуснала, кипяща от гняв и обляна в сълзи. Сега лицето ѝ беше мъртвешки бледо, косата висеше на мазни кичури, зениците на очите бяха разширени от страх. Състоянието ѝ будеше съжаление, което се засилваше още повече от мокрите и мръсни дрехи, които висяха по тялото ѝ.

— Помогни ми!

Тези две думи бяха последните за деня. Ана рухна пред очите му и при падането се вкопчи с последни сили в памучния му син пуловер. Отначало Виктор прие случващото се за епилептичен припадък. Епилепсията нерядко ставаше причина за шизофренични атаки. После осъзна, че тя няма спазми, не трепери и не прави трескави движения. Нямаше ги и другите типични признаци като пяна на устата или спонтанно изпразване на мехура. Виктор се учуди на трезвостта, с която поставяше диагнозата. Освен това Ана не беше в пълно

безсъзнание. По-скоро изглеждаше дълбоко упоена и неконтактна, сякаш се намираше под влияние на силна дрога.

Виктор бързо взе решение. Трябваше да внесе Ана в къщата. Когато я вдигна от дървения под на верандата, се учуди на тежестта ѝ. Теглото ѝ не се връзваше с крехката фигура.

Наистина вече не съм във форма, повтаряше си той, докато я носеше към стаята за гости на горния етаж и дишаше тежко.

Бученето в главата му се усилваше с всяка крачка нагоре по стълбата. Усещаше как тялото му попива като гъба изкуствено създадената умора и натежава с всяка секунда.

Гостната стая беше на първия етаж. Спалнята на Виктор се намираше на другия край на коридора. За щастие бе помолил да наредят стаята преди пристигането му и леглото беше застлано с чисти чаршафи.

Положи Ана върху белия лен, свали замърсения кашмирен блейзър и развърза коприненото шалче на шията ѝ, за да измери пулса.

Всичко е наред.

Следвайки внезапен импулс, той отвори едно след друго очите ѝ и освети зениците с фенерчето си. Никакво съмнение. Ана наистина не беше добре. И двете зеници реагираха с доста голямо забавяне. Само по себе си това не беше страшно и вероятно се дължеше на приетите лекарства. Но беше ясен знак, че Ана не симулираше. Тя беше болна или поне силно изтощена. Като него. Но от какво?

Преди да помисли повече по този въпрос, Виктор реши да свали мокрите ѝ дрехи. Макар че беше лекар и действията му имаха сериозни медицински основания, той се почувства неловко, когато отвори панталона ѝ, разкопча блузата и свали тънкото копринено бельо. Уви я бързо в дебелия снежнобял халат, който донесе от съседната баня, после я зави с лекия пухеник. Ана беше толкова изтощена, че заспа още преди да я завие.

Виктор остана още малко до леглото ѝ, заслушан в тежкото, равномерно дишане. Накрая си каза, че жената е преживяла само срив на кръвообращението и не е заплашена от друга опасност.

Въпреки това ситуацията никак не му харесваше. Самият той беше болен и крайно изтощен. В гостната стая спеше пациентка с шизофрения, за която не беше сигурен дали иска да го убие. Но едно беше сигурно: веднага щом Ана се събуди, той ще я попита какво знае

за Йози, за Синдбад и за извлечението от банковата му сметка. Беше длъжна да му отговори.

Ако не беше толкова обезсилен от приспивателното и антибиотиците, със сигурност нямаше да рискува и веднага щеше да я отнесе обратно в селището.

Виктор помисли още малко, взе решение и се запъти към телефона, за да повика помощ.

В момента, когато вдигна слушалката, целият плаж се освети от светкавица. Виктор веднага затвори и започна да брой. Едва беше стигнал до четири, когато къщата се разтърси от оглушителна гръмотевица. Без да се бави, той обиколи помещенията в къщата и изключи всички електрически уреди от контактите, за да не се повредят от мощните гръмотевични удари. Когато влезе в стаята на Ана, за да изключи малкия телевизор, тя се обърна на другата страна, въздъхна и продължи да спи. Очевидно състоянието ѝ бързо се подобряваше. След час или два щеше да е отново на ниво.

Проклятие. Сигурно ще се събуди точно когато аз заспя.

Трябваше да направи всичко по силите си това да не се случи. В никакъв случай не биваше да се излага на такава опасност. Съвсем сам. Напълно безпомощен. По-добре веднага да повика помощ. Завлече се към долния етаж, като тежко се подпираше на парапета, за да не рухне.

Когато най-сетне се добра до телефона, Виктор беше толкова изтощен, че забеляза липсата на сигнал едва след няколко секунди. Почука многократно по вилката на старинния апарат, но не получи връзка с външния свят.

— Проклета буря. Проклет остров.

Очевидно бурята беше прекъснала телефонните линии. Виктор падна тежко на дивана и отчаяно се запита какво да прави. В гостната стая спеше опасна пациентка, а той нямаше сили да отиде в селото. Телефонът не работеше. Упойващите медикаменти упорито си пробиваха път към главата му.

Какво да прави?

В момента, когато му хрумна решението, заспа.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Този път беше различно. Кошмарът не протичаше както досега, а с известни промени. Главната разлика беше, че не пътуваше към бушуващото море с Йози. Отначало изобщо не разпозна спътницата си. В съня си мислеше непрестанно коя може да е младата жена, която седеше на седалката до него и барабанеше с пръсти по арматурното табло. Накрая я позна и поиска да извика името ѝ.

Ана.

Ала не успя да го произнесе, защото една ръка затисна устата му и му попречи да говори.

Какво...?

Уплашен до смърт, Виктор забеляза, че страшният кошмар бе заменен от още по-страшна реалност. Все още лежеше на дивана, но вече не спеше. Беше буден, а ръката, която затискаше устата му, беше истинска.

Задушавам се, помисли си Виктор и понечи да вдигне ръце, за да отблъсне нападателя. Ала приспивателното и болестта бяха станали скрити съучастници на врага. Сякаш някаква невидима тежест го притискаше към дивана и не му позволяваше да раздвижи ръце.

Задушавам се. И дотам се стигна. Халберцет се оказа прав.

С последни усилия на волята Виктор се напрегна и изтласка тялото си настрани. Кракът му зарита неконтролирано във въздуха. В първия момент тежестта върху горната част на тялото му сякаш се увеличи. После кракът му улучи нещо меко и той чу неестествено щракане, придружено от глух вик. Ръката се отдръпна от устата му и той се закашля мъчително, докато дробовете му се пълнеха с въздух. Тежестта също изчезна.

— Ана? — Виктор извика името с все сила и размаха ръце като удавник, докато се опитваше да се надигне от дивана.

— Ана! — изрева той.

Никакъв отговор.

Сънувам ли? Или беше действителност?

Изпод мъглата от приспивателното и стената на треската се надигна гола паника.

Помощ! Светлина! Трябва ми светлина!

— Анаааааа!

Виктор чу собствения си крясък и се почувства като гмуркач, който бавно изплува на повърхността.

Къде е проклетият ключ за лампата?

Междувременно бе успял да се изправи и трескаво опипваше стената. Най-сетне намери ключа и четирите лампи на тавана обляха стаята в неестествено ярка светлина. Щом очите му свикнаха с промяната, той се огледа бързо.

Нищо. Сам съм. Няма никой.

Отиде бавно до прозореца и го намери затворен. Едва бе стигнал до писалището, когато вратата зад него се затвори с трясък. Обърна се стреснато и чу как някой изтича с боси крака нагоре по стълбата.

— Помогни ми!

Двете думи, които неочакваният гост бе произнесъл само преди няколко часа, излязоха сега от собствената му уста. Ужасът, който го бе нападнал коварно точно преди минути, отново се върна. След секунди на безмълвно вцепенение той се запрепъва към вратата.

Какво става тук? Реалност ли беше случилото се преди малко, или съм сънувал?

Щом излезе в коридора, Виктор отвори с трепереци ръце долното чекмедже на скрина и затърси пистолета. Господи, няма го!

По коридора над главата му затрополиха тежки стъпки.

Обзет от паника, той зарови отново в чекмеджето и най-сетне намери полуотвореното пакетче в задния ъгъл, скрито под ленените му носни кърпички. Разкъса хартията и зареди пистолета с два патрона. После, тласкан от бушуващия в кръвта му адреналин, хукна нагоре по стълбата.

Тъкмо когато стъпи на най-горното стъпало, вратата на гостната стая в края на коридора се затръшна силно. Това го накара да ускори ход.

— Какво правиш, Ана?

Виктор отвори рязко тежката дървена врата и насочи пистолета към леглото. Пръстът му беше на спусъка и замалко да го натисне. Ала неочакваната гледка отне и последните сили от измъченото му тяло.

Ръката с пистолета се отпусна безсилно.

Това не може да е вярно, помисли си той, дишайки тежко, докато затваряше вратата откъм коридора.

Това е невъзможно! Абсолютно невъзможно!

Нещо не беше наред. Само че той не знаеше какво. Знаеше само едно: стаята, в която преди няколко часа бе отнесъл Ана, беше празна. От мирно спящата жена нямаше и следа. Макар че само преди минута я беше чул да бяга нагоре по стълбата.

Претърси къщата, но не я откри никъде.

Когато след половин час провери отново всички врати и прозорци, Виктор усети, че умората му е изчезнала. Температурата и треската бяха неутрализирали активните съставки на приспивателното. А Ана беше направила достатъчно, за да не му позволи да заспи отново. Първо го нападна, а после избяга от къщата въпреки бурния вятър и проливния дъжд. И то гола! Защото всичките ѝ дрехи и дори халатът лежаха на пода в гостната стая. Не бе взела нищо със себе си.

Виктор си свари силно кафе и го изпи почти на един дъх. В главата му се редуваха все едни и същи въпроси и си подаваха щафетата като лекоатлети.

Какво иска от мен Ана?

Дали нападението е било само сън?

Защо изчезна Ана?

Коя е тя изобщо?

В четири и половина сутринта Виктор се подкрепи с три силни хапчета. Денят му едва започваше.

ТРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Паркум. Денят на истината

Даже най-интелигентните хора понякога се държат причудливо, смешно и нелогично. Почти всеки притежател на дистанционно управление например има непоправимия навик да натиска клавишите по-силно, когато батериите се изтощят. Като че ли би могъл да изстиска енергията от акумулаторите като сок от лимон.

За Виктор човешкият мозък беше като дистанционно управление. Щом батерията забави мозъчните токове поради изтощение, болест или други причини, няма никаква полза да си блъскаш главата. Колкото и да се стараеш, никога не би могъл да изстискаш от нея определени мисли.

До това заключение Виктор стигна след събитията от последната нощ. Случилото се беше необяснимо. Колкото и да се напругаше, размишленията и умозаклученията не му помогнаха да намери задоволително обяснение. Нито пък да се успокои.

Шарлоте. Синдбад. Йози. Отрова.

Всичко започваше и свършваше с един-единствен въпрос: *Коя е Ана Шпигел?* Трябваше да разбере, преди да е станало твърде късно. Първо, естествено, си поигра с мисълта да се обади в полицията. Но какво да им каже? Кучето му беше мъртво, той се чувстваше болен, някой се бе опитал да го убие, сметката му беше опразнена. Само че му липсваха убедителни доказателства, за да постави Ана в неопровержима връзка със случилото се.

Днес беше неделя, а това означаваше, че едва утре ще може да се свърже със служителя от банката и да анулира последната операция. Но не можеше и не искаше да чака толкова дълго. Трябваше да действа още днес, и то сам. За щастие въпреки събитията през нощта се чувстваше доста по-добре. Макар че това беше още една причина за безпокойство. Нищо чудно състоянието му да се подобрява, защото от

вчера не е пил чай и антитоксичните таблетки са започнали да действат.

Беше в банята, когато отново го стресна необичаен шум. Някой стоеше зад вратата. Шумът не беше нито от гумените ботуши на Халберщет, нито от високите токчета на Ана. Обхванат от внезапен, почти ирационален страх, Виктор отново посегна към пистолета — вече го носеше постоянно със себе си — промъкна се до входната врата и погледна през шпионката. Кой се осмеляваше да го безпокои толкова рано?

Нищо.

Виктор се надигна на пръсти, после клекна... но от какъвто и ъгъл да поглеждаше навън, не видя жива душа. Тъкмо когато щеше да натисне тежката месингова брава, нещо изшумоля под дясното му стъпало. Наведе глава, приклепна отново и вдигна от пода плик, току-що мушнат под вратата.

Телеграма. Някога, преди появата на факса и електронната поща, често бе получавал важна информация по този път. Ала днес, когато всеки човек беше достижим на всяко място чрез мобилните телефони, тази форма на комуникация би трябвало да е отмряла. Вярно е, че в момента се намираще извън обхват и мобилният му телефон мълчеше, но пък нормалният телефон работеше, а важните новини можеха да го намерят и по интернет. Кой тогава бе решил да прибегне до телеграма?

Виктор прибра пистолета в джоба на халата и отвори вратата. Може би пратеникът все още беше наблизо. Но освен бездомната черна котка, която, мокра до кости, тичаше към селото, наоколо нямаше жива душа. Човекът, който е мушнал плика под вратата му само преди минута, сигурно е побягнал презглава към близката борова горичка, чиито натежали от дъжда клони поглъщаха светлината на деня.

Треперещ, Виктор заключи вратата. Не беше сигурен дали се тресе от студ, или от уплаха. Или от пореден пристъп на треската. Свали пропития от пот халат и го хвърли на пода. Извади от гардероба дебела жилетка и бързо я облече. После трескаво разкъса белия плик и с треперещи пръсти издърпа телеграмата. Тя се състоеше от едно-единствено изречение. Едва след като я прочете за трети път, значението на думите проникна в съзнанието му — и му отне дъха.

БИ ТРЯБВАЛО ДА СЕ ЗАСРАМИШ!

Главни букви, едър шрифт, проста пощенска хартия. И подателят. Трябваше да седне. Буквите се размиха пред очите му. Подателят беше Изабел.

Какво, за бога, означаваше това? Колкото и да въртеше и обръщаше листа, не откриваше смисъла. Защо да се засрами? За какво? Какво е узнала за него съпругата му, която в момента се намира в Манхатън? И защо не му се обажда, а изпраща телеграма? Какво я е вбесило дотолкова, че избягва прекия разговор с него? Тъкмо сега, когато има спешна нужда от нея?

Виктор реши да се обади още веднъж в Ню Йорк. Отиде при телефона, но когато вдигна слушалката, не чу сигнал. Както вчера. Линията, от която се нуждаеше, за да се свърже с Изабел, все още беше мъртва.

Какво прави телефонната компания? Карти ли играят, вместо да възстановят връзката? — запита се гневно той. Вероятно ураганът беше съборил телефонни стълбове на острова или бе повредил подводни съоръжения в морето. Но в следващия миг се оказа, че причината е много по-проста. Отначало изпита облекчение и понечи да отстрани проблема. След това обаче го обзе страшно, ужасяващо чувство: до обаждането на Кай завчера телефонът беше работил без прекъсване. След това престана да звъни. И причината беше налице: някой бе изтръгнал контакта от стената.

ТРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато за пореден път не можа да се свърже с Изабел, Виктор реши да действа. Не можеше да седи сам в къщата и да чака бездейно пред телефона да се обадят жена му, Кай или Ана. Крайно време беше да престане да реагира и да премине към самостоятелни действия.

Минаха няколко минути, докато отвори най-горното чекмедже на скрина в коридора. Там намери вехтия червен бележник, в който баща му бе записал саморъчно всички важни телефонни номера на острова. Първо потърси на „А“, но намери търсения номер на „Х“ — хотели. Телефонът звъня цели двацет и три пъти, преди да се примири и да затвори.

Какво общо имат „Мариот Маркиз“ на Таймс Скуеър и „Анкерхоф“? — запита се иронично той. След малко опита повторно с надеждата, че първия път е набрал грешно номера, и изчака, докато сигналът „свободно“ премина в „заето“. Никой не вдигна.

Погледна през прозореца и се опита да различи зад плътната стена на дъжда черните вълни, които в безкраен ред се разбиваха в пясъка на плажа.

Нервно запрелиства старото бележниче и стигна до буквата „Х“.

Този път имаше повече късмет. За разлика от Изабел и Трудис, Халберщет вдигна слушалката почти веднага.

— Моля да ме извините, че ви занимавам в свободното ви време, господин кмете. Мислех за онова, което ми казахте преди няколко дни. Смятам, че наистина имам нужда от помощта ви.

— Какво искате да кажете? Не ви разбирам. — В гласа на Халберщет звънна объркване.

— Бих дошъл лично, ако не валеше толкова силно, но тъй като живеете наблизо, си помислих...

— Какво?

— Трябва спешно да говоря с Ана.

— С кого?

— С Ана — повтори Виктор. — Нали знаете. Онази жена. Ана Шпигел.

— Името не ми говори нищо.

В дясното ухо на Виктор нещо изсвири и премина в засилващо се бучене.

— Моля ви! През последните дни многократно говорихме за нея. Жената, която наблюдавате. Вчера ми казахте, че е убила кучето ми.

— Нямам представа за какво говорите, господин докторе.

— Шегувате ли се? Самият вие многократно ме предупредихте да се пазя от нея. А вчера ми донесохте мъртвия Синдбад.

— Добре ли сте, доктор Ларенц? Цяла седмица не съм идвал при вас. Не съм направил нищо с кучето ви.

Бученето стана нетърпимо и се разпространи и в лявото ухо.

— Чуйте ме... — Виктор спря наред изречението. Бе чул познат глас. На заден план.

— Тя ли беше това?

— За кого говорите?

— За Ана. При вас ли е тя?

— Не познавам никаква Ана, доктор Ларенц. И в момента съм съвсем сам.

Виктор се вкопчи в телефона като удавник.

— Това е... това е... — Не знаеше какво да каже, но изведнъж му хрумна нещо. — Момент!

Изтича в коридора и вдигна захвърления халат. Изпита безкрайно облекчение, когато веднага намери онова, което търсеше. Зареденият пистолет си беше на мястото. В десния джоб. Той беше доказателство, че не полудява.

Втурна се обратно към телефона.

— Окей, Патрик. Не знам каква игра играете с мен, но в момента държа в ръка пистолета, който ми дадохте.

— Ох!

— Какво значи „ох“? — Виктор вече крещеше. — Може ли някой да ми каже какво става тук?

— Това е... значи... такава... — Халберцет изведнъж започна да заеква.

Виктор вече беше сигурен, че някой стои до него и му нарежда какво да говори.

— Добре, няма значение. Чуйте ме, Патрик. Не знам какво става с вас. Ще го изясним по-късно. Сега трябва спешно да говоря с Ана. Бъдете така добър да й кажете, че веднага тръгвам и се надявам да я намеря в стаята ѝ в „Анкерхоф“. Най-късно след час ще бъда при Труди. Най-добре е да дойдете и вие. За да си изясним нещата заедно.

От другия край се чу въздишка. После гласът се промени. Нервният, почти смирен глас на кмета изчезна и на негово място дойде почти безмерна арогантност.

— Още веднъж, докторе. Не познавам никаква Ана. А дори и да познавах, не бих могъл да направя това, което искате от мен.

— Защо?

— Защото хотелът на Труди е затворен от няколко седмици. „Анкерхоф“ не работи. Никой не би могъл да отседне там.

И връзката прекъсна.

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Прозрението е пъзел с неизвестен брой елементи. То идва едва когато сме наредили цялата мозайка.

Виктор вече си бе създал малка рамка от въпроси и постепенно запълваше картината с отговори. Отговори на мъчителни въпроси като:

Кой уби Синдбад?
Защо самият той през цялото време се чувстваше
болен?
Какво общо имаше Халберщет с Ана?
И: Коя е Ана Шпигел?

Не успя да се обади на човека, от когото очакваше да получи отговор на последния въпрос и да внесе яснота в мозайката. Телефонът иззвъня точно в момента, когато посягаше към слушалката.

— Коя е тя?

Виктор изпита такова облекчение да чуе гласа ѝ, че в първия момент не беше в състояние да отговори. От гърлото му не излезе нито звук.

— Веднага ми кажи коя е тя!

— Изабел? — прошепна най-сетне той, изумен от агресивността и гнева в гласа ѝ. — Благодаря ти, че най-после се обади. Много пъти се опитвах да се свържа с теб, но портиерът ми казваше...

— Ти си се опитвал да се свържеш с мен?

— Да. Защо си толкова гневна? Нищо не разбирам. Защо си ми изпратила телеграма?

— Какво? — След вика на Изабел последва заредена с гняв тишина, придружена от трансатлантическо атмосферно смущение.

— Скъпа... — Виктор направи колеблив опит да я усмири. — Какво се е случило?

— Не ме наричай скъпа. Не и след онова, което се случи вчера.

Сега и той бе обзет от гняв и прехвърли слушалката от едната ръка в другата.

— Ще бъдеш ли така добра най-сетне да обясниш какво е станало, вместо да ми крещиш?

— Е, добре, щом си решил да си играеш игричката, така да бъде. Да започнем с най-простия въпрос: Коя е онази мръсница?

Виктор се засмя облекчено и усети как от раменете му се смъкна тежък товар. Очевидно Изабел беше повярвала, че е използвал отиването на острова за среща с любовница.

— Не се смей като глупав хлапак, Виктор. И не ме прави на идиотка.

— Хайде, хайде... Изабел, моля те. Наистина ли си повярвала, че те мамя? Това е безумие! Откъде ти хрумна тази идея?

— Казах да не ме правиш на глупачка. Просто ми кажи коя е онази мръсница.

— За кого говориш? — Гневът му се върна с нова сила.

— За онази, която вчера вдигна проклетия телефон, когато ти се обадох — изкрещя в слушалката жена му.

Виктор примигна объркано и се опита да смели чутото.

— Вчера?

— Да, вчера. В два и половина по твоето време, ако искаш да съм точна.

Ана. Вчера следобед беше при него. Но не е възможно да е вдигнала телефона...

Мислите се надпреварваха в главата му. За момент усети смущения в равновесието като пътник след дълъг полет.

— Отдавна ли сте заедно? Смяташе ли някога да ми кажеш за нея? Затова ли ми обясняваше непрекъснато, че имаш нужда от усамотение? Преструваш се, че работиш над някакво си интервю. Използваш паметта на дъщеря ни, за да чукаш друга жена!

През цялото време бях при нея. През цялото време, освен...

Кухнята. Чаят.

Виктор падна тежко на дивана. Споменът го улучи като бумеранг. *Бе излязъл съвсем за малко...*

— Ана.

— Най-последно. Ана. Как е фамилията ѝ?

— Какво?

Потънал в мислите си, бе произнесъл името гласно и сега Изабел го знаеше.

— Чуй ме, Изабел. Това е едно голямо недоразумение. Ти не разбираш.

О, боже, защо всъщност говоря като съпруг, който мами жена си със секретарката? „Скъпа, не е това, което си мислиш!“

— Ана е пациентка!

— Стигнал си дотам да чукаш пациентка? — изкрещя истерично жена му.

— За бога, не! Нямам нищо с нея.

— Ами! — Отново подигравателният, грозен смях. — Не, разбира се, че нямаш нищо общо с нея. Тя се е появила в къщата ни на острова просто така. Въпреки че ти вече не се занимаваш с пациенти. Въпреки че тя няма как да знае, че в момента си се скрил на Паркум! О, по дяволите! Мисля, че ще затварям. Историята е твърде унижителна за мен.

— Изабел, моля те. Мога да те разбера, но моля те, дай ми шанс да ти обясня всичко. Моля те.

Тишина на другия край. Само пронизителната сирена на американската спешна помощ премина необезпокоявано през Атлантика.

— Чуй ме най-после. Аз също нямам представа какво се случва с мен. Но поне знам съвсем сигурно какво не се е случило. Не съм спал с жената, която вчера ти се е обадила по телефона. Нямам никакво намерение да те мамя. Нито сега, нито когато и да било. Моля те, приеми това като основа за разговор. Защото всичко останало е необяснимо. Ще ти изброя фактите: Преди пет дни някой почука на вратата ми и една жена — представи се като Ана Шпигел — ме помоли да я лекувам. Твърди, че е авторка на книги за деца и страда от шизофрения. Така и не разбрах как е успяла да ме издири тук. Не знам дори къде се е настанила на острова. Знаем само едно: историята на болестта ѝ е толкова необикновена и толкова интересна, че аз наистина направих изключение и проведох с нея предварителен терапевтичен разговор. Тази жена е още на острова, защото се разрази буря и корабчето не може да я прехвърли на сушата.

— Каква мила историйка! Добре си я наредил — изсъска в слушалката Изабел.

— Това не е историйка. Това е истината. Нямам представа защо вчера е вдигнала слушалката, докато аз бях в кухнята и правех чай. Вероятно се е възползвала от възможността, когато телефонът е звъннал.

— Не е звъннал.

— Как така?

— Тя вдигна веднага. Вероятно е чакала до апарата.

Виктор буквално усети как подът се залюля под краката му. Нещо не беше наред — за пореден път. Нещо, за което нямаше обяснение.

— Наистина не мога да си обясня защо го е направила. Повярвай ми, Изабел. Откакто онази жена се появи на острова, се случват все странни неща. Аз съм болен. Някой ме нападна. Освен това съм почти убеден, че тази Ана има информация за Йози.

— Какво?

— Да. През цялото време се опитвах да се свържа с теб, за да ти го кажа. За да знаеш и ти, че може би има следа. В момента Кай води свое проучване. Освен това някой е опразнил сметката ни. Което също е неразбираемо, затова исках да го обсъдя с теб. Всеки ден ти звънях по няколко пъти, но все те нямаше — вместо това днес намерих под вратата си телеграма.

— Изпратих ти я, защото телефонът даваше непрекъснато свободно.

Някой го е изключил.

— Знам, знам. Снощи някой го е извадил от контакта.

— О, Виктор, моля те! Не подлагай интелигентността ми на такова изпитание. Някаква жена се появява от нищото, разказва ти небивалици за дъщеря ни, обажда се по нашия телефон, дрънка глупости и накрая изключва телефона. Какво още имаш в запас? Историята за някогашната ти изневяра с уличницата от острова, когато уж си бил пиан до козирката, звучеше по-правдоподобно.

Виктор изобщо не чу края на изречението. В главата му биеше тревожна камбана.

— За какво говорихте?

Дрънка глупости.

— Тя поне не ме излъга. Каза, че в момента си под душа.

— Това е лъжа. Бях в кухнята. Проведох кратък телефонен разговор с Кай, а после я изгоних.

Сега Виктор беше близо до истерия и крещеше в телефонната слушалка.

— Нямам нищо общо с тази жена! Почти не я познавам!

— Затова пък тя те познава много добре.

— Как така?

— Нарече те с прякора ти. Онзи, който мразиш и който знаехме само аз и майка ти. Досега.

— *Диди?*

— Точно така. *Диди*. И знаеш ли какво, *Диди*? Върви на майната си!

Изабел затвори телефона и в слушалката зазвуча пронизителен, непрекъснат сигнал.

ЧЕТИРИЙСЕТА ГЛАВА

Откакто се помнеше, Виктор не се беше озовавал в ситуация като тази. Целият му живот беше хванат в мъртвешка хватка. Не за първи път пациентка прекрачваше границите и се опитваше да го омотае в мрежите си. Но в основата на всички досегашни намеси в личния му живот личеше патологичен, ясно разпознаваем образец. Докато при Ана заплахата идваше от скритото, от необяснимото. Какво искаше тя? Защо се бе представила с името на убитата студентка? Защо бе излъгала дори съпругата му? И най-важният въпрос: Какво общо имаше всичко това с Йози?

Виктор съзнаваше, че е пропуснал нещо. Всички събития от последните дни бяха свързани едно с друго, преплитаха се и образуваха мрежа. Следваха невидим план и той щеше да го разбере само когато подредеше брънките на веригата в правилния ред. А това не му се удаваше.

Поне физически се чувстваше по-добре. От вчера не беше пил нито капка чай. Остана дълго под душа, после облече чисти дрехи.

Крайно време е да пусна пералнята, помисли си той, когато нахлузи отново старите си дънки „Левис“. Преобърна джобовете им и изхвърли всички носни кърпички, които се бяха насъбрали. На пода падна малко листче и още когато се наведе да го вдигне, Виктор си спомни, че през последните дни го беше забравил. Хартийката бе изпаднала от портмонето на Ана, но тогава само я прибра в джоба си, без да я погледне. Беше сгъната като малко любовно писмо, каквито тийнейджърите си пъхат под чиновете. Не знаеше какво да очаква, но въпреки това изпита разочарование, като прочете редицата числа. Тя можеше да означава всичко: цифров код за банков трезор, номер на банкова сметка, парола за интернет достъп или — което беше най-близко до ума — *телефонен номер*.

Виктор забърза към кухнята и задъхан вдигна слушалката. Бавно набра номера, подготвен вътрешно веднага да затвори, ако някой отсреща вдигне телефона.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Много се радвам, че най-после се обаждате, доктор Ларенц!

Виктор беше толкова изненадан, че забрави да затвори. Не бе очаквал този сърдечен поздрав. Дори само защото аналоговият апарат в къщата на Паркум нямаше устройство за разпознаване на номера. Кой бе вдигнал слушалката? На кого се обаждаше? Защо мъжът от другия край на линията беше очаквал обаждането му?

— Да?

Виктор не възнамеряваше да разкрие идентичността си, затова отговори възможно най-кратко.

— Ужасно съжалявам, че се налага да говоря с вас. След всичко, което изстрадахте.

Нещо в гласа му се стори познато.

— Но си помислих, че наистина е много важно да научите истината веднага. Преди вредата да е станала още по-голяма.

Ван Друизен! Най-после го позна! Но защо номерът на телефона му беше в портмонето на Ана?

— Защо сте толкова развълнуван, скъпи господин професоре? — попита хладно той.

— Какво? Нима не сте получили последния ми имейл?

Имейл? През последните дни напълно беше забравил да проверява пощата си. Сигурно в кутията се бяха натрупали няколко съобщения от „Бунте“ — беше пропуснал първия срок за изпращане на интервюто.

— За съжаление през последните дни ми беше невъзможно да вляза в интернет. Какво има?

— Преди една седмица някой влезе с взлом в дома ми, доктор Ларенц.

— Съжалявам, но какво общо имам аз?

— Вижте, самото влизане с взлом не ме тревожи особено. Много по-важно е онова, което ми откраднаха. Извършителят е разбил един-единствен шкаф и е взел оттам едно-единствено досие на пациент.

— Кое?

— Все още не знам. Но това беше шкафът с вашите пациенти. Разбирате ли? Случаите, които ми предоставихте, когато купих практиката ви. Боя се, че някой е хвърлил око на един от бившите ви пациенти.

— Защо сте убеден, че едно досие липсва, а не можете да кажете кое е?

— Защото намерих една празна папка. Етикетът беше откъснат, затова не можах да го идентифицирам. Всички документи, съдържащи се в папката, са взети.

Виктор затвори очи, сякаш това щеше да му помогне да осмисли по-добре чутото. Кой от старите му случаи можеха да представляват интерес за крадец? Кой би извършил кражба с взлом, за да се сдобие с някакво прашно досие? Когато в главата му се оформи една мисъл, той отвори отново очи.

— Моля ви, професор Ван Друизен, слушайте ме внимателно. И бъдете така добър да ми кажете истината. Познавате ли някоя си Ана Шпигел?

— Господи! Значи знаете?

— Какво знам?

— Ами това, че... Искам да кажа...

Старият, изискан, винаги сдържан професор никога не беше заеквал така безпомощно.

— Какво имате предвид с думите „значи знаете“?

— Ами аз... Нали току-що ме попитахте за нея.

— Да. Попитах за Ана Шпигел. Вие ли изпратихте тази жена при мен? На остров Паркум?

— Господи? Наистина ли е при вас?

— Да. Какво има?

— Знаех си! Знаех, че не е правилно да постъпя така. Не биваше да оставям нещата да стигнат толкова далеч. — Гласът на Ван Друизен звучеше наистина отчаяно. Достойният професор почти стенеше.

— Професоре, с цялото ми уважение, ще ми кажете ли най-последно какво става?

— Вие сте в опасност. В голяма опасност, скъпи приятелю!

Виктор сграбчи слушалката с две ръце — сякаш стискаше ракета за тенис, преди да нанесе решителен удар.

— Какво имате предвид?

— Ана Шпигел беше моя пациентка. Първоначално изобщо не исках да я приема, но дойде по препоръка.

— Шизофреничка ли е?

— Това ли ви разказа?

— Да.

— Това е гадният ѝ номер, ако ми позволите да се изразя така грубо.

— Значи изобщо не е болна?

— Напротив, напротив. Дори е много болна. Но не е шизофреничка. Точно обратното. Болестта се проявява в непрестанните ѝ *твърдения*, че е болна.

— Не ви разбирам.

— Разказа ли ви историята за кучето, което убила?

— Да. Казва се Тери. Обясни ми, че това било първото ѝ видение.

— Глупости! Наистина е убила кучето. Направила го е, повярвайте! Само се преструва на шизофреничка, за да се справя полесно с реалността.

— Значи всичко, което ми е разказала...

— ... наистина се е случило. Наистина е преживяла всички страшни неща, които ви е наговорила. А после е избягала във въображаема болест, за да не се изправи лице в лице с истината. Разбирате ли какво ви казвам?

— Да.

Всичко е било истинско: Шарлоте, влизането с взлом в бунгалото, пътуването до Хамбург, отровата...

— Защо изпратихте Ана при мен?

— Нищо подобно не съм направил, доктор Ларенц. В последно време отказвах да лекувам госпожа Шпигел. Защо да я изпратя при вас, след като знам, че вие вече не практикувате? Просто един ден тя престана да идва при мен. Тъкмо това прави случката толкова мистериозна. Ана изчезна в деня на кражбата и аз съм сигурен, че има нещо общо с нея.

— Как така?

— Защото през последните сеанси непрекъснато говореше за вас, доктор Ларенц. Имала да урежда с вас стари сметки. Веднъж даже

спомена, че обмисля да ви отрови.

Виктор преглътна и за пореден път си повтори, че се чувства много по-добре, отколкото през последните дни.

— Да ме отрови? Но защо? Аз изобщо не я познавам.

— Затова пък тя ви познава много добре.

Виктор неволно си припомни, че само преди няколко минути Изабел беше казала почти същите думи.

— Госпожа Шпигел непрекъснато говореше за вас. Господи, да знаете как се обвинявам! Постепенно се убедих, че е много опасна. Сега съм сигурен в това. Всеки път чувах от нея страшни неща. Какво е причинила на други хора. Разказваше ми ужасяващи случки. Най-вече за онова нещастно малко момиче.

— За Шарлоте?

— Да, така я наричаше. О, доктор Ларенц, аз съм виновен за всичко! Трябваше да се вслушам във вътрешния си глас и да се откажа от случая. Мястото на тази жена е в затворена, строго охранявана клиника.

— Защо не го направихте?

— Защото... защото... — професорът отново се запъна — според мен вие знаете защо.

— Какво знам?

— Нямах право просто така да прекъсна терапевтичните сеанси с Ана.

— Защо, за бога?

— Защото бях обещал на жена ви. Бях й дал думата си.

— На жена ми?

Виктор се олюля и трябваше да се хване за вратата на хладилника.

— Да, на Изабел. Тя ме помоли да лекувам Ана. Какво можех да направя? Съпругата ви ми обясни, че става въпрос за най-добрата й приятелка.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Изабел. Ана. Йози. Постепенно нещата започваха да се връзват. Защо Изабел реагира така спокойно, когато Йози изчезна. Защо не изглеждаше емоционално натоварена като него. Продължи да работи без проблеми, докато той трябваше да продаде практиката си. Някога се възхищаваше на силата ѝ, но в момента беше склонен да я тълкува като емоционална студенина.

Мислите му се пръскаха във всички посоки. Сега, когато си спомняше миналото, все повече се убеждаваше, че Изабел не е тъгувала за единственото си дете. Или поне не като него. Дали бе попаднала случайно на Синдбад, или нарочно беше отишла в дома за животни, за да му намери заместител на Йози? Май той изобщо не познаваше жена си. Във всеки случай сега, в най-страшните мигове от живота му, тя беше недостижима за него.

Изабел бе изпратила Ана при Ван Друизен.

Още не беше изяснил въпроса с парите от общата им сметка.

Виктор включи компютъра си с намерението да отвори страницата на банката и да провери състоянието на сметката си. Възможно ли беше да е истина? Наистина ли Изабел е изтеглила всички пари? Дали се е съюзила с Ана, за да го подлуди?

Когато понечи да отвори интернет експлоръра, погледът му спря върху долния край на екрана. Напълно объркан, плъзна мишката надолу. Ала гледката не се промени.

Всички икони бяха изтрити.

Отвори уиндоус експлоръра през старт менюто, но и там картината беше същата. Компютърът му беше празен. На твърдия диск нямаше никакви записани данни.

Някой си бе направил труда да изтрие всички бележки, документи и досиета на пациенти. Започнатото интервю беше заличено. Дори кошчето, където отиваха изтритите файлове, беше изпразнено.

Виктор се изправи толкова рязко, че коженият стол се преобърна и падна с трясък на пода. Моментът бе настъпил. Времето на обажданията по телефона бе безвъзвратно отминало. Сметката също можеше да почака.

Грабна пистолета на Халберцет, провери дали е зареден и го пъкна във вътрешния джоб на непромокаемото си яке. Дебелата дреха щеше да му свърши добра работа.

Сега.

Въпреки бурята трябваше да стигне до селото. Пеша. Там се надяваше да намери две неща. Отговори. И Ана Шпигел.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Има хора, които страдат от студени ходила и с часове не могат да заспят, защото колкото и да ги разтриват под завивката, не могат да ги стоплят. Други се оплакват, че в студените дни първо им замръзва носът.

При Виктор най-чувствителни бяха ушите. Щом излезеше на студен въздух, веднага се вцепеняваха и започваха болките. Още поголеми обаче бяха мъките, когато влизаше на топло и ушите му се „размразяваха“. Тогава болките в затоплящата се плът преминаваха в режещо главоболие, което започваше от тила, разпространяваше се в цялата задна част на главата и не се поддаваше дори на високи дози аспирин или ибупрофен. Този болезнен урок Виктор бе научил още в детството си, затова и днес на път към селото нахлупи качулката дълбоко над очите си. Не толкова за да се предпази от дъжда, колкото за да защити ушите си.

Качулката и плющенето на непрестанно сипеция се дъжд, както и бурният вятър, който носеше във въздуха пясък и мокри листа и често-често ги завихряше, не му позволиха да чуе металическата мелодия, която се разнасяше от джоба му. Ако не се беше подслонил за малко в старата митническа къщичка, за да си почине от трудното ходене по безнадеждно заляната от вода пясъчна улица, звъненето щеше да си остане нечуто. Отдавна бе забравил мобилния си телефон — по съвсем очевидни причини. На Паркум нямаше обхват и досега никой не му беше звънял. Въпреки това, когато свали качулката от главата си, за да изтрие мокрото си лице, той установи с учудване, че телефонът му звънеше.

Погледна дисплея и номерът му се стори познат.

— Ало?

Трябваше да затисне с пръсти лявото ухо, за да може да чуе нещо при този вятър. Но отгатък като че ли нямаше никой.

— Ало, кой се обажда?

За момент бурята отслабна и Виктор повярва, че е чул хълцане.

— Ана? Вие ли сте?

— Да. Съжалявам, но аз...

Виктор не чу останалото, защото точно в този момент върху покрива на старата митническа къща се стовари дебел клон.

— Ана, къде сте?

— Аз... Анкер...

Късчетата от думите ѝ изглеждаха безсмислени, но Виктор въпреки това се опита да продължи разговора.

— Знам, че не се намирате в „Анкерхоф“, Ана. Патрик Халберщет ми каза. Затова ви моля да ми изпратите есемес с точния си адрес. След няколко минути ще бъда при вас и ще обсъдим всичко. Лице в лице. Ще започнем от самото начало.

— Пак се случи!

Ана изкрещя изречението в краткия миг, когато виещата буря бе заглъхнала, за да се разрази отново с дива сила.

— Какво се случи, Ана?

— Тя... появи се отново при мен... Шарлоте...

Виктор не чу края на изречението, но не беше и нужно. Знаеше какво иска да му каже Ана. „Пациентката“ му бе получила тежък шизофреничен пристъп. Шарлоте отново бе влязла в живота ѝ.

След две минути размисъл Виктор осъзна, че телефонът му е изключил. Онемял от учудване, възприе стандартния сигнал за пристигнал есемес, макар че на екрана на телефона му не се появи съобщение за получаването му.

„Не ме търсете. Аз ще ВИ намеря!“

ЧЕТИРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Повечето шофьори мразят задръстването, защото то им отнема чувството, че имат свободата да вземат решения. Щом се доближат до безкрайната редица от червени задни светлини и установят, че вече няма пролука напред, инстинктивно започват да търсят път за бягство. И дори когато не познават местността, включват мигача и завиват по първата отбивка.

В тази секунда Виктор се намираше в подобна ситуация. Сам се оприличи на човек, който се връща с колата си от работа и е попаднал във вечерното задръстване. Изправен пред избора да мине покрай последната отбивка или да се възползва от нея и да попадне на непознато място. Подобно на много други в тази ситуация, той взе решение да действа, вместо да чака пасивно. Трябваше да намери Ана, макар че тя го бе предупредила да не я търси. Не искаше да чака, докато му се обади отново. Не искаше да се изложи на опасността помежду им да се издигне непробиваема бариера.

Затова отново нахлупи качулката на главата си, приведе се и продължи напред по крайбрежната алея, като се опитваше да се предпазва от зловещо свирещия вятър и да избягва дълбоките дупки, пълни с дъждовна вода.

Беше само на около петстотин метра от пристанището за яхти и вече бе оставил зад гърба си единствения ресторант на острова, когато изведнъж спря и се огледа. Беше готов да се закълне, че наблизо има някой.

Изтри дъждовните капки от лицето си и сложи ръка над очите.

Там!

Значи не се беше излъгал. На около двайсетина метра пред него вървеше фигура, увита в син дъждобран, и теглеше нещо след себе си.

В първия момент Виктор не можа да определи дали става въпрос за мъж, или за жена, и дали вижда лицето, или гърба на фигурата. Даже при това малко разстояние бурята не позволяваше да се различат детайлите. Едва когато над морето се стрелна светкавица и освети

цялата крайбрежна алея, Виктор позна човека, който вървеше към него. Видя и какво теглеше след себе си. Видя го в същия миг, когато по небето се затъркаля оглушителна гръмотевица.

— Вие ли сте, Михаел? — извика той, когато капитанът на корабчето стигна само на няколко крачки от него. Ала ревят на бурята заглуши думите му и двамата се чува едва когато застанаха един срещу друг и си подадоха ръце.

Михаел Бург беше седемдесет и една годишен и при хубаво време възрастта му личеше. Вятърът и солената вода бяха врязали дълбоки бразди в загрубялата кожа на лицето му. Въпреки солидната си възраст все още ходеше изправен и оставяше впечатление за човек, който цял живот е работил тежък физически труд и е дишал чистия морски въздух.

Михаел подаде на Виктор лявата си ръка. В дясната стискаше въже, в чийто край трепереше мокър до кости черен шнауцер.

— Съпругата ми настоя да разходя кучето, доктор Ларенц — изкрещя Бург, за да надвика вятъра, и сърдито поклати глава. Очевидно искаше да каже, че подобна безумна идея може да хрумне само на една жена.

Виктор веднага помисли за Синдбад и усети болезнено пробождање в сърцето.

— Какво, в името на всички дяволи, търсите по това време на улицата? — поиска да узнае Бург.

Нова светкавица проряза небето и Виктор успя за миг да погледне в очите на стария морски вълк. Не се изненада, когато откри в тях дълбоко подозрение.

Най-добре да му каже истината. Не толкова за да бъде честен, колкото поради обстоятелството, че не би могъл да намери убедително обяснение за подобна опасна разходка под бурята — най-силната през последните десет години.

— Търся един човек. Може би ще ми помогнете?

— Така ли? За кого става дума?

— Казва се Шпигел. Ана Шпигел. Дребна руса дама на около трийсет и пет години. Преди три дни сте я докарали тук от Силт.

— Преди три дни? Невъзможно.

Невъзможно. Виктор неволно се запита колко пъти беше чул или помислил тази дума през последните дни. Черният шнауцер, който

трепереше все по-силно, задържа сърдито въжето. И той като господаря си нямаше никакво желание да се разхожда в такова време, камо ли пък да стои на едно място.

— Какво искате да кажете под *невъзможно*? — Виктор имаше чувството, че трябва да крещи с все сила, за да го разберат.

— Спрях да пътувам с корабчето още преди три седмици. Вие бяхте последният ми пътник. Оттогава никой не е пожелал да дойде на острова.

Михаел вдигна рамене и се наклони да продължи пътя си.

— Не може да бъде — възрази Виктор и протегна ръце, за да го задържи.

— Може да е дошла с друга лодка, но се съмнявам. Ако беше така, щях да знам. Как, казахте, е името ѝ?

— Шпигел. Ана Шпигел — повтори Виктор и видя как Бург поклати глава.

— Никога не съм чувал това име, доктор Ларенц. Съжалявам, но трябва да вървя, иначе ще стане лошо.

Сякаш за да потвърди думите му, от север дойде нова оглушителна гръмотевица и част от Виктор се учуди, че не е забелязал предхождащата я светкавица. През това време другата част се опитваше да подреди новия елемент от пъзела на правилното място. Как Ана бе дошла на острова, ако не с корабчето? Защо бе излъгала и за пристигането си?

— Вижте, доктор Ларенц...

Старият капитан се бе върнал няколко крачки назад и прекъсна размишленията на Виктор.

— Знам, че това не ме засяга, но какво искате от жената?

Вие сте женен мъж, а и защо точно тази вечер, сега, в този дъжд? — думите останаха неизречени, но увиснаха тежко в наситения с влага въздух.

Виктор само вдигна рамене и му обърна гръб.

Искам да разбера какво се е случило с дъщеря ми.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

„Анкерхоф“ беше като хотелче от книжка с приказки — точно каквото си го представяме на самотен остров в Северно море. Старата триетажна къща се намираше точно срещу яхтеното пристанище. Само кулата на фара на Щрудер Ек беше по-висока от нея. След като мъжът ѝ почина, Труди оцеляваше с малката пенсия, останала от него, и с редките гости, които се отбиваха на острова по време на сезона. Постепенно къщата и собственицата ѝ се бяха превърнали в институция, в неотменна част от всекидневието на острова, за чието запазване обитателите на това далечно късче земя бяха готови да направят всичко по силите си. При нужда дори щяха да се редуват и да нощуват при Труди. В добри дни, когато на Паркум се събираха плавателни съдове за някаква регата, в хотела на Труди отсядаха по двайсет души и всички оставаха много доволни. През малкото слънчеви дни тя изнасяше маси в градината и сервираше на гости и познати саморъчно приготвена лимонада или айскафе. През есента старите обитатели на острова си разказваха моряшки истории пред камината от ковано желязо във фойето на малкия хотел и се наслаждаваха на прекрасните сладкиши на Труди. Понякога се случваше Труди да затвори хотела до пролетта, защото бе решила да посети роднините си на сушата. Така стана и тази година. След мистериозния разговор с Халберцет, Виктор, който се приближаваше бавно към хотела, изобщо не се учуди, като видя затворените кепенци на прозорците. От комина не се издигаше дим.

Какво търся тук? — запита се той, докато се оглеждаше и търсеше някакъв признак за живот от Ана.

С мъка потисна импулса да извика високо името ѝ, за да е напълно сигурен, че не е проникнала с взлом в заключения хотел, за да има удобен изходен пункт за зловещите си игрички.

Внезапно мобилният му телефон отново иззвъня. Този път с друг сигнал, запазен само за най-близките му приятели.

— Да?

— Я кажи, да не си решил да си играеш с мен?

— Кай! Какво има?

Виктор се върна на улицата, направи няколко крачки на изток и напрегна слух, за да разбере какво му казваше частният детектив.

— Каква игра играеш с мен?

— Аз? За какво говориш?

— Говоря за факса.

— Аха. Добре че се обади. На факса нямаше нищо.

— Как така нямаше нищо? Много добре знаеш какво нямаше, затова не се прави на божа кравичка!

— Какво искаш да кажеш? Какво става с теб, Кай?

Виктор трябваше да се обърне срещу вятъра, защото поредният силен порив изля в лицето му поток ледена вода. От мястото, на което беше застанал, пустият „Анкерхоф“ изглеждаше като рушаща се филмова кулиса.

— Помолих да проверят от кой телефон са ми изпратили детската рисунка. Трябваше да разбере кой ми е изпратил котката.

Синята котка Непомук.

— И какво?

— Изпратил си я ти. От твоята къща. Котката е дошла при мен от остров Паркум.

Това не може да бъде, помисли си Виктор.

— Кай, не знам какво да... — заговори приглушено той, когато бе прекъснат от двоен сигнал, последван от анонимен женски глас: — *Намирате се извън обхвата на мрежата. Моля, опитайте отново по-късно.*

— По дяволите! — Виктор се взря в дисплея на мобилния си телефон и изруга на висок глас. Последният му контакт със сушата бе прекъснат. Обърна се отново, направи една крачка и спря. Обходи с поглед цялата панорама пред себе си и накрая вдигна глава към небето, сякаш синьо-черните облаци можеха да му пратят отговор.

С кого да говори сега? При кого да отиде? Огромна дъждовна капка падна право в дясното му око и той запремига — както някога, в момчешките си години, когато шампоанът за коса влизаше в очите му. Разтърка двете си очи и щом приключи, изпита чувството, че възприема околността по-отчетливо отпреди. Зрението му се бе прояснило. Това се получава, когато очният лекар е намерил

правилната леща и недовиждащият разпознава ясно буквите на отсрещната стена. Може би това беше само случайност, но той вече знаеше коя е следващата му цел.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Както се очакваше, в малката къща на кмета още светеше. Виктор изкачи на един дъх стъпалата към верандата и натисна звънеца на входната врата.

Някъде залая куче — вероятно шнауцерът на Михаел, наблизко се отвори и затвори градинска портичка. Но може би шумът бе дошъл от лошо затворени кепенци на прозорец. Във всеки случай Виктор не чу дали звънецът наистина е звънял. Изчака една минута, за да види дали Халберщет е реагирал на първия звън и се е запътил към вратата.

Когато и след втория звън нищо в къщата не се раздвижи, Виктор реши да влезе със сила. Завъртя огромното чукче на вратата и го удари многократно в кедровото дърво. Халберщет живееше сам. Жена му го бе напуснала преди две години заради някакъв новобогаташ, занимаващ се с интернет услуги, и беше заминала с него за Мюнхен.

Отново никаква реакция.

Може би не ме чува заради воя на проклетата буря, помисли си Виктор и заобиколи къщата. Домът на кмета беше с чудесно разположение — точно до „Анкерхоф“, с поглед към яхтеното пристанище. Но нямаше собствен достъп до морето и собствен кей. За да стигне до брега, човек трябваше да мине през тясната крайбрежна алея. На малкия остров това не беше проблем, но Виктор смяташе, че който живее край морето, трябва да притежава поне малка част от брега. Иначе можеше да си построи красива вила на сушата и да отиде с колата си до най-близкото езеро.

Поривите на вятъра идваха откъм морето и когато се озова зад къщата, Виктор спря за миг, за да се наслади на защитата, която тя му осигуряваше.

По целия път покрай брега нямаше нищо, което би могло да се противопостави на бурята — само жалки, изсъхнали, разкривени от ветровете борове — и тя връхлиташе върху острова с цялата си ярост. Сега, когато проливният дъжд беше леко отслабнал, Виктор можеше

най-сетне да си поеме дъх. След кратка почивка отново затърси признак на живот от кмета Халберщет.

Погледна през големия заден прозорец и видя целия работен кабинет на Халберщет. Вероятно собственикът на дома се намираще в момента на горния етаж. Бюрото беше отрупано с написани на ръка документи, на столчето до него се виждаше отворена тетрадка, но кметът го нямаше. Огънят в камината беше почти угаснал и освен ярко светещата настолна лампа нищо не намекваше, че Халберщет доскоро е работил в кабинета си.

Изобщо не знаех, че Патрик има работна стая и компютър, учуди се Виктор и отново се огледа.

От горния етаж не проникваше светлина навън, но това може би означаваше, че Халберщет си е легнал, след като е спуснал завесите.

Виктор трябваше да се признае за победен. Опасното излизане под проливния дъжд не даде никакъв резултат. Може би не биваше да се укорява, защото в действителност не знаеше къде точно трябва да търси, камо ли пък какво ще прави, ако намери Ана или Халберщет.

Не ме търсете. Аз ще ВИ намеря.

Реши още веднъж да опита с чукчето на вратата и в този миг забеляза бараката в дъното на занемарената градина.

При нормални обстоятелства слабият лъч светлина, който излизаше изпод ламаринената врата и проникваше навън в мрака, изобщо нямаше да привлече вниманието му. Ала физическото напрежение бе изострило сетивата му и той забеляза няколко необичайни неща наведнъж: в бараката беше запалена лампа, единственият прозорец без видима причина беше закован отвътре с дебела дъска, а малкият железен комин, стърчащ от плоския покрив, без съмнение изпускаше дим.

Защо Халберщет беше отишъл в бараката в това отвратително време? Какво търсеше там? Защо се бе постарал светлината да не се вижда отвън и в същото време беше оставил запалена лампа в работната си стая?

Виктор потисна бързо засилващото се усещане за надвиснала заплаха и прекоси подгизналата морава, за да стигне до малката барака в дъното на градината. Непременно трябваше да разбере какво става там.

ЧЕТИРИЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Вратата не беше заключена. Когато я отвори, усети миризма на гнило, типичната смесица от бензин, мокро дърво и мръсни парцали, характерна за всяка непочистена работилница. Освен няколкото бръмбара и мравки, които се подплашиха при влизането му, Виктор не видя друго живо същество. Халберщет не беше и в бараката.

Само че липсваше и нещо друго, което би трябвало да се очаква на такова място. Инструменти. Не видя нито градински уреди, нито задължителните остатъци от строителни материали и кутии с боя. Пластмасовите етажерки покрай стените бяха празни, подът — също. Помещението, с големина на просторен гараж, пустееше.

Ала онова, което го разтрепери, не беше само липсата на количка, старо колело или части от стара гребна лодка. За първи път, откакто бе поел по дългия път от къщата си на брега до тази скрита барака в градината на кмета, усети задушаваш физически студ. Хлад пролази по краката му, разпространи се към кръста, пропълзя по гърба, завладя тила и стегна кожата на главата, докато накрая цялото му тяло се разтърси от силни тръпки.

Защо смъртта винаги е студена?

Виктор се потърси, както за да си докаже, че не сънува, така и за да се отърве от безумните мисли, които нахлуха в главата му. Най-сетне му стана ясно какво точно беше открил в тази барака.

Ужасяващо.

Как му се искаше сега да си е у дома, където и да беше домът му. Да седи с жена си пред камината или в топлата баня, със запалени свещи по ръба на ваната. Дебелите врати и плътно затворените прозорци не пропускат студ, пазят ги от цялото зло на света. Искаше да бъде навсякъде, само не и тук — между стотици ужасяващи снимки и изрезки от вестници.

Халберщет, Ана или който и да е прекарал последните месеци на това място, беше облепил стените със зловещ колаж от снимки, страници от списания и вестници и изрязани букви. Снимките бяха

отблъскващи — не само защото показваха садистични перверзии, части от трупове и други будещи гадене мотиви, каквито се намират само на специални страници в интернет. Виктор бе обзет от ужас, когато видя навсякъде едно и също лице. На всички изрезки от вестници, на всички снимки, окачени на въжета напреки на помещението или залепени по етажерките, лицето беше само едно: на Йози.

И той беше пленник в тази хартиена гора от спомени. Принуден да гледа в очите на дъщеря си, накъдето и да се обърнеше. Някой явно беше посветил цялото си свободно време на отвличането на Йозефине. Без да знае как, Виктор бе попаднал в езически храм на лудостта с един-единствен идол. Някой бе направил от момичето му обект на безумен, неподдаващ се на рационално обяснение култ.

След първия шок той започна постепенно да вниква в детайлите на ужасяващия колаж, изникващи един след друг под мътната светлина на старата крушка на тавана.

Отначало помисли, че му се е привидяло, но после се увери, че част от снимките са омазани с кървави отпечатъци от пръсти. Отпечатъци от малка ръка, твърде малка за дебелите лапи на Халберщет.

Ако му беше необходимо последно доказателство, че има работа с душевноболен, щеше да го открие в съдържанието на вестникарските статии, чисто и грижливо изрязани, снабдени с текстови маркери и залепени над снимките.

Виктор уви дясната си ръка с шала и завъртя горещата крушка настрана, за да прочете текстовете от колажа на стената.

Изчезна дъщерята на виден психиатър
Лечителят на кошмарите сам попадна в кошмар
Звездата на психиатрите напуснат от жена си
Малката Йози е отровена?
Решено е: Ларенц вече няма право да практикува!

Кой луд е измислил тези невероятни заглавия? — запита се смаяно Виктор. Някои от тях бяха истински, но повечето

представляваха фалшификация. Всеки нов ред беше по-абсурден от предишния.

Или може би трябваше да попитам: Коя луда?

Кой беше положил толкова усилия? Първо да измисли текстовете, после да ги оформи на компютъра като вестникарски заглавия, да ги отпечата и да ги окачи по стените в бараката. Откъде бяха взети всичките снимки на Йози? Някои му бяха познати — вероятно свалени от интернет. Други не беше виждал никога преди.

Дали Ана е наблюдавала семейството му денонощно? Дали тайно е правила снимки на дъщеря му? Макар да нямаше окончателно доказателство, Виктор беше абсолютно сигурен, че зловещият колаж е дело на Ана.

И вероятно отделните заглавия трябва да ме насочат към целта ѝ. Това е образецът, по който тя действа и който аз търся. Такива бяха мислите на Виктор, докато завърташе крушката наляво.

Ако не бе направил това тъкмо в този момент, може би нещата щяха да вземат друг обрат. Нямаше да изкрещи с все сила от ужас и щеше да чуе скърцащия шум отвън. Нямаше да съсредоточи цялото си внимание върху разпознаването и разбирането на онова, което висеше на стената, а щеше да долови пращането на клоните отвън в градината. И може би щеше да се обърне и да съзре опасността малко по-рано. Може би.

Вместо това той пусна горещата крушка и посегна към парчето хартия, което се полюляваше на ръждив гвоздей, забит в задната стена на бараката. Написаното на листчето не го интересуваше. Веднага разбра какво държи в ръцете си и къде го е виждал вече веднъж. Само преди малко, преди няколко минути. Същата сива рециклирана хартия, същият почерк. Нямаше съмнение — това беше лист от купчината документи на бюрото на Патрик Халберщет, които беше съзрял само преди минути през прозореца на кабинета му. Човекът, създал зловещия колаж, не работеше само в бараката, а и в къщата на кмета на острова.

След това прозрение Виктор измъкна пистолета от джоба си и изскочи в градината.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Трябваша му само две минути, за да намери скривалището. Подобно на много други хора от острова Халберщет беше скрил втория ключ от дома си под една глинена делва на верандата.

Виктор отключи вратата и първо извика високо името на кмета. После прекоси на бегом всички стаи, за да е сигурен, че предчувствието не го е излъгало. Не намери никого. Можеше само да се моли с Халберщет да не се е случило нещо лошо. Въпреки ирационалния разговор, който двамата бяха провели сутринта, и въпреки зловещата барака, той не можеше и не искаше да повярва, че Халберщет е съучастник на Ана. Твърде отдавна се познаваха и не би могъл да го допусне. Но какъв беше тогава? Алтернативата беше ужасяваща. Особено като си помисли за Изабел. Междувременно Ана се бе превърнала в съвсем реална заплаха и можеше само да се надява лудостта ѝ да се ограничава върху неговата личност.

Отиде с бързи крачки до бюрото, без да го е грижа, че обувките му оставяха кални отпечатъци по светлите килими.

Трябваше да прегледа купчината документи до компютъра.

Какво е написано по листовете? Над какво е работил Халберщет? Или Ана? Този път беше сигурен, че държи в ръцете си ключа към всички отговори.

Виктор свали якето си и остави пистолета до купчината хартии на бюрото. После седна, за да прочете първите страници.

От пръв поглед забеляза, че има пред себе си ръкопис. А когато набързо изчете началото, го връхлетя невъобразим ужас.

Б: Как се чувствахте непосредствено след трагедията?

Л: Бях мъртъв. Дишах, пиех, от време на време и ядях, а се случваше и да спя два часа, без да се събудя. Но

вече не съществувах. Умрях в деня, когато Йозефине изчезна.

Трябваше да прочете откъса два пъти, но и след втория път не беше сигурен дали това, което четеше, е реалността. Това не беше някоя от историите на Ана. Това беше неговото интервю. Отговорът на първия въпрос от интервюто за списание „Бунте“.

Първо се запита как Ана се е добрала до файловете му, но бързо си спомни, че почти целият твърд диск на компютъра му бе изтрит. Явно тя се беше възползвала от някой свободен миг — може би вчера, докато той спеше — за да открадне всичко съхранено в документите му.

Но защо си беше направила труда да препише страниците на ръка? Защо просто не беше отпечатала отговорите му? Защо бе оставила тази купчина изписани с химикалка листове? И що за странен почерк — по-скоро мъжки, абсолютно неподходящ на дребната, крехка жена? Може би все пак беше Халберщет? Не, кметът никога не беше влизал в къщата. Нямаше достъп до компютъра му.

Виктор запрелиства бързо страниците и установи, че Ана наистина е преписала всичко саморъчно. Всеки въпрос. Всеки отговор. Дума по дума. Изречение по изречение. Всичко, което си бе записвал за интервюто.

Обърна се да погледне включения лаптоп. Същата марка, с която работеше и той. Същият модел. Посегна към мишката, за да махне скрийнсейвъра. Искаше — не, трябваше да види над какво е работила Ана преди идването му.

Отвори документа и веднага разбра за какво става дума. Оригиналните въпроси от редакцията на „Бунте“. Оригиналният имейл, изпратен от главната редакторка.

Остави компютъра и отново се зае с купчината документи на бюрото. Знаеше: теоретично е възможно Ана да е откраднала документацията от компютъра му и да е проникнала с взлом при Ван Друизен, за да вземе досието. Но тя бе дошла при него едва миналата вечер. В крайно лошо физическо състояние. Значи е имала съвсем малко време, за да препише отговорите му със спокойна ръка.

Възможно ли беше?

В паметта му изникна спомен от една от първите му срещи с Ана. Когато тя бе дошла пеша в къщата му на плажа. Въпреки дългия път елегантните ѝ обувки не бяха нито мокри, нито мръсни.

Факторът време не му даваше мира. Как е написала толкова много само за няколко часа? Освен това купчината листове му изглеждаше по-дебела от онова, което бе сътворил самият той на компютъра си.

Виктор измъкна двете най-долни страници и спря да диша. Точно така. Той не беше писал това. Лудостта на Ана беше много опасна, отколкото изглеждаше отстрани. Ана не само го беше копирала, но и бе допълнила записките му със своите мисли.

Ето какво прочете:

Чувствам се виновен за смъртта на дъщеря си.
Чувствам се виновен за провала на брака си. Има много неща, които бих направил другояче. Само да можех да започна пак отначало.

Как можах да измамя Изабел по този груб начин?

Виктор загуби ума и дума. Не знаеше колко време е седял, загледан с невиждащ поглед в последните думи. Дали това беше доказателството за заговор между Ана и Изабел? Но защо? С каква цел? От секунда на секунда нещата се объркваха все повече, вместо в мрака най-сетне да проникне светлина и бурята да се уталожил.

По килима зад него се прокраднаха тихи стъпки, но Виктор не ги чу. Обърна страницата и продължи да чете:

Трябваше да се вслушам в думите на жена си. Тя е човекът, способен да взема правилните решения. Винаги е било така. Защо тогава си въобразих, че тя е срещу мен? Защо се отвърнах от нея? Сега — твърде късно — виждам, че съм сгрешил. Не биваше да я обвинявам за всичко, което се случи с Йози. Днес напълно съзнавам на каква опасност изложих дъщеря си с поведението си.

Виктор прочете последните две изречения няколко пъти. Имаше чувството, че са написани на китайски, защото не беше в състояние да проумее значението им. Може би трябваше просто да вземе купчината документи и веднага да напусне къщата.

Но за това беше вече много късно.

ЧЕТИРИЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сега знаете ли със сигурност?

Щом чу познатия глас, Виктор се стресна до смърт и изпусна листовете, които държеше в ръце. Ужасът го сграбчи като змия и заплаши да го удуши. Като не можа да намери пистолета под разпръснатите хартии по бюрото, той се обърна — напълно незащитен. За разлика от Ана. Тя се бе въоръжила с дълъг касапски нож и стискаше дръжката му с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели. Въпреки заплашителния си вид беше красива като първия ден. Очевидно се чувстваше по-добре. Косите ѝ бяха грижливо фризирани, черният костюм подчертаваше привлекателната фигура и по него не личеше нито една гънка. Даже лачените обувки бяха излъскани до блясък.

Не ме търсете. Аз ще ВИ намеря.

— Слушайте...

Виктор реши да побегне към вратата, без да обръща внимание на заплахата от ножа.

— Ана, аз мога да ви помогна!

Тази жена не е шизофреничка. Само се прави на такава.

— Вие искате да ми помогнете? Вие? След като объркахте живота на цялото си семейство? Убихте детето си, отблъснахте жена си. Животът ви отиде по дяволите.

— Какво общо имате с жена ми?

— Тя е най-добрата ми приятелка. Живеем заедно.

Виктор си пожела да види блясък на лудост в очите ѝ, но красивото лице направи грубите думи още по-страшни.

— Как е истинското ви име? — попита той, търсейки някакво чувство в чертите на лицето ѝ.

— Знаете името ми, Виктор. Казвам се Ана. Ана Шпигел.

— Окей, Ана. Знам, че това не е вярно. Говорих по телефона с парк-клиниката в Далем.

Ана се усмихна цинично.

— О, обадили сте се? От любопитство ли?

— Да, и оттам ми казаха, че никога не са имали пациентка с такова име. Затова пък някаква студентка. Тя е мъртва.

— Забележителна случайност, не сте ли съгласен? Как е била убита?

Ана държеше касапския нож под ъгъл и отразяващата се в него светлина на настолната лампа за миг заслепи Виктор.

— Нямам представа — излъга той. — Но ви моля да бъдете разумна.

Докато говореше, Виктор размисляше трескаво. Не беше приготвил стратегия за тази ситуация. В Берлин на бюрото му беше инсталирана аларма — за случаи, много по-безобидни от сегашния. *Тъкмо това е причината, поради която никога не приемах пациенти извън кабинета си* — помисли си той. Трябваше веднага да измисли нещо.

— Е, добре, Ана. Вие ми казахте, че всички лица, измислени от вас, стават реални.

— Да, докторе. Добре сте ме чули.

Трябва да я накарам да говори. Докато Халберщет се върне. Докато се случи нещо. Все едно какво.

Виктор реши да се преструва, че е повярвал в историята за шизофренията ѝ.

— Обяснението за това е много просто. Когато ми казахте, че отново ви се е случило, имахте предвид, че в живота ви отново е влязло лице, създадено от самата вас, прав ли съм?

Краткото ѝ кимване бе изтълкувано от Виктор като съгласие.

— Това се е случило, защото сте преписали интервюто ми.

— О, не! — Ана енергично поклати глава.

— Преписали сте отговорите ми и сте ме създали. Но това е естествено, защото аз съществувам в действителност. Разбирате ли?

— Не. Не е така.

— Ана, моля ви. Този път наистина е съвсем просто: аз съществувам. Не съм изскочил от мислите ви, не съм фиктивна фигура от книгите ви. Онова, над което сте работили през последните дни, се отнася до мен. То не засяга вас! Аз съм го написал.

— Това са глупости! — изкрещя изведнъж Ана и размаха касапския нож. Виктор трябваше да се отдръпне няколко крачки назад

и се удари в бюрото под прозореца. — Нима не разбирате какво става тук? Не виждате ли знаците? — Очите ѝ засвяткаха диво и заплашително.

— Какво имате предвид? За какви знаци говорите?

— О, вие сте професионалист. Смятате се за най-добрия психиатър. Смятате се за извънредно хитър. Нали така? Въобразявате си, че съм ви окрала, че съм проникнала с взлом в къщата ви, че съм говорила по телефона с жена ви. Убеден сте, че имам нещо общо с изчезването на дъщеря ви, нали? Още ли не сте разбрали, за бога? По дяволите, наистина не сте!

Последните изречения бяха произнесени учудващо спокойно. Твърдостта и гневът изчезнаха от лицето ѝ и тя отново заприлича на красивата млада жена в старомоден официален костюм, с която се беше запознал преди няколко дни.

— Е, добре — продължи тя и дори му се усмихна. — Както стана ясно, двамата с вас нямаме друг избор и трябва да направим още една крачка.

— Какво имате предвид?

Виктор усети как гърлото му се стегна от необуздан страх. Не му достигаше въздух.

Последната крачка?

— Елате при мен и погледнете навън!

Ана посочи с ножа прозореца към улицата. Виктор изпълни нареждането.

— Какво виждате?

— Кола. Волво.

Виктор изричаше думите колебливо. Първо, на острова не бяха разрешени частни коли и второ, колата отвън беше точно като онази, която бе оставил на паркинга в Силт.

— Хайде, тръгвай! — Ана беше вече на вратата.

— Къде отиваме?

— Ще направим малка разходка. Шофьорът ни чака.

Виктор се вгледа по-внимателно и видя, че някой наистина седеше зад волана. Моторът работеше.

— Какво ще стане, ако откажа да дойда? — попита твърдо той и я погледна право в очите.

Без да изрече и дума, Ана извади от джоба на палтото си пистолета, който до преди минути беше на бюрото на Халберцет.

Виктор се примири със съдбата си и бавно се запъти към входната врата.

ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Вътрешността на волвото миришеше на прясно намазана и излъскана с пчелен восък кожа. Виктор беше погълнат от спомените за собствената си кола и за момент забрави опасността, в която се намираше. Тази кола беше съвсем същата като волвото, с което преди три седмици бе пристигнал в Силт. Купето беше обзаведено по същия начин. Всичко му изглеждаше познато. И макар да беше практически невъзможно, той беше готов да се закълне, че някой е докарал колата му на остров Паркум. Въпреки бушуващата буря.

— За какво е този театър? — попита той. Въпросът беше отправен както към Ана, която бе заела място на задната седалка до него, така и към непознатия шофьор, който се виждаше някак размазано.

— Вече ви казах. Ще направим малка разходка.

Ана плесна с ръце и волвото потегли меко.

Където и да отиваме, не може да е далече — помисли си Виктор. — *На острова има само две улици. Най-късно след шест минути ще стигнем до кулата на фара и трябва да обърнем.*

— Къде отиваме?

— Много добре знаете, Виктор. Трябва само да съберете едно и едно и ще намерите решението. — Колата увеличи скоростта и макар че дъждът се удряше с невероятна сила в предните стъкла, шофьорът не си направи труда да включи чистачките.

— Ето, прочетете това! — Ана му подаде три листа, гъсто изписани на ръка с химикал. Очевидно бяха произлезли от нейната ръка и Виктор веднага заподозря нещо ужасно.

— Какво е това?

— Последната глава за Шарлоте. Краят. Нали това искахте да прочетете?

Виктор сведе поглед към листовите в ръката ѝ и забеляза, че крайчетата им са леко овъглени. Сякаш Ана бе върнала времето назад, за да извади края на историята от камината в дневната му.

— Четете! — Ана почука с дръжката на пистолета по първия лист и Виктор се подчини.

БЯГСТВОТО

— Защо просто не ми разкажете какво...

— Четете! — прекъсна го гневно тя и Виктор колебливо прочете първите изречения:

Нощта в хотел „Хиат“ беше ужасна. Шарлоте изглеждаше много болна. От носа ѝ непрестанно течеше кръв и трябваше да помолим камериерката за чисти чаршафи и възглавници. Лекарствата свършиха, но Шарлоте ме помоли да не я оставям сама, затова не купих нови. Не рискувах да отида сама до денонощната аптека, а когато тя най-сетне заспа, не посмях да изпратя портиера за парацетамол и пеницилин. Не исках да я събудя. Той щеше да почука на вратата на стаята ни и да изтръгне Шарлоте от неспокойния сън.

Колата пропадна в дълбока дупка, пълна с дъждовна вода, и се разтресе. Виктор вдигна очи. Досега не беше прочел нищо, което да му даде обяснение за абсурдната ситуация, в която се намираше: затворен в собствената си кола с една въоръжена луда, която го принуждаваше да чете ръкописни доказателства за безумните ѝ видения.

Тя не е шизофреничка. Само твърди, че е.

На всичкото отгоре глухонемият шофьор очевидно беше решил да постави рекорд за най-висока скорост на острова. И това посред най-силната буря през последното десетилетие при видимост под четири метра. Междувременно караше толкова бързо, че Виктор не можа да разбере къде се намират. По страничните стъкла течаха мътни потоци дъжд.

— Продължавайте да четете! — заповяда енергично Ана, която веднага бе забелязала, че е отклонил вниманието си. За да подсили заповедта, тя насочи пистолета към главата му.

— Ей, ей, я оставете това! Чета, Ана, чета.

За пореден път Виктор се примири със съдбата си. И за пореден път бе обзет от див ужас.

ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

След кратка закуска рано сутринта Шарлоте и аз тръгнахме към гарата. Качихме се на влака, който трябваше да ни отведе във Вестерланд. Там изгубихме цял час, докато убедих един стар рибар да ни прехвърли на остров Паркум. До пристигането ни на острова не знаех защо Шарлоте ме води тук. Само подозирах, че е решила да сложи край. И че краят ще бъде точно тук, в отдалечеността и усамотението на Паркум.

Щом отново усетихме твърда почва под краката си, се случи нещо необикновено. Състоянието на Шарлоте рязко се подобри. Очевидно морският въздух и ужасният климат на Северно море ѝ се отразяваха добре. И сякаш за да потвърди видимата промяна, тя ме помоли да ѝ направя услуга. „Вече не ме наричай Шарлоте. Тук, на моя малък остров, аз нося друго име.“

— Йози? — Виктор вдигна глава и Ана се усмихна.

— Естествено. И двамата знаехме от самото начало за кого става дума в историята, нали?

— Но това е невъзможно. Няма как да сте били с Йози на Паркум. Присъствието ви не може да остане незабелязано. Щяха да ми кажат...

— Сигурно. — Ана го гледеше, както лекар гледа слабоумен пациент и се опитва да му внуши, че всичко ще е наред. — Продължавайте да четете.

Виктор се подчини на заповедта.

ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Настанихме се в малка къща на плажа, на около десет минути път пеша от селото и яхтеното пристанище. Йози ми каза, че някога често идвала тук с родителите си. Тук прекарвали отпуските си, докато в събота и неделя предпочитали да ходят в Сакро.

Тъкмо когато се готвех да запаля огън в камината и да сложа вода за чай, Йози улови ръката ми.

— Смятам, че е време да ти дам последния знак, Ана — каза тя и двете отидохме до прозореца на дневната, от който се разкриваше великолепна гледка към брега и морето. — Злото ни преследваше през цялото време — обясни Йози. — Не успяхме да му избягаме. Нито в Берлин, нито в Хамбург, нито дори в Силт. То пристигна с нас на острова.

Отначало не разбрах какво иска да каже. После обаче видях дребна фигура да тича по брега на около петстотин метра от нас. Тя се приближаваше бързо и скоро се уверих, че предположението ми е било правилно.

Злото наистина беше живяло заедно с момичето в Шваненвердер и ни бе последвало чак до острова. Сграбчих Йози и хукнах към предната врата. Нямах никакъв план, но знаех, че ако не скрия малкото момиче, ще се случи нещо страшно. Изскочих навън и се затичах към бараката с генератора, която се намираше само на няколко метра от верандата.

Влязохме вътре и веднага усетих студена миризма на гнило. Неволно я сравних с вонята на застоял тютюн в телефонна кабина. Но все пак беше по-добре, отколкото навън. Затръшнах вратата — точно навреме.

В този момент Изабел беше само на сто метра от къщата.

— Жена ми? — Виктор не посмя да погледне Ана в очите.

— Да.

— Какво е направила?

— Продължавайте да четете. Само така ще разберете връзката.

Моторът на волвото вече бучеше дори по-силно от кръвта в ушите на Виктор. Той не знаеше дали адреналинът във вените му се дължи на готовността на похитителката да прибегне до насилие, или на безумната скорост, с която колата се носеше по подгизналия черен път. Вероятно и на двете. Виктор се учудваше на себе си: не можеше да повярва, че в ситуация на живот и смърт е способен да мисли ясно и дори да чете. *За щастие не ми прилошава, когато чета по време на път*, помисли си той, но побърза да прогони тази банална мисъл.

И продължи нататък.

ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

За съжаление вратата на бараката с генератора се заключваше само отвън. Не знаех какво възнамерява да направи Изабел, каква сила притежава и какво смята да причини на Йози. Бях почти сигурна, че ако ни потърси в бараката, сме загубени. Постройката беше без прозорци, вътрешността ѝ се обхващаше с един поглед. Запитах се дали пък да не се скрием зад тракащия генератор, който за щастие заглушаваше всички други шумове. Ала в празното пространство между генератора и ламаринената стена нямаше място и за двете ни.

— Какво ти е причинила тя? — попитах Йози, докато търсех някакъв изход от капана.

— Тълкувай знаците — отговори малката, но в гласа ѝ липсваше предишната арогантност.

— Сега нямаме време за тълкуване на знаци — троснах ѝ се аз. — Ако искаш да ти помогна, трябва да ми обясниш какво ни очаква! Веднага ми кажи какво ти е сторила майка ти!

— Отрови ме — отговори тихо момичето.

Обърнах се стреснато, защото ми се стори, че съм чула шум пред бараката.

— Но защо, за бога? — попитах, докато вървах към вратата.

— Защото бях лоша. Защото се държах зле в Сакро.

— Какво си направила?

— Потече ми кръв. А мама не иска да кървя. Исква да остана завинаги малкото ѝ момиченце. Заяви ми, че ако порасна, само ще ѝ създавам ядове.

Разтърсен от ужас, Виктор изпусна листовете на пода на волвото.

— Разбирате ли сега? — попита Ана.

— Да. Мисля, че да — отговори с пресекващ глас той.

Изведнъж частите на пъзела се наредиха по местата си. Кръвта в банята. Отровата. Изабел. Възможно ли беше това? Нима съпругата му е искала да попречи на собствената им дъщеря да порасне? Наистина ли Изабел беше душевноболна? Наистина ли беше давала отрова на Йози, за да остане завинаги безпомощно малко момиче, за което да се грижи?

— Откъде знаете всичко това? — попита Виктор. — Какво общо имате с тази страшна история?

— Не мога да ви кажа — отговори Ана. — Трябва да прочетете историята докрай, за да разберете.

Виктор посегна отново към листовете в краката си. Трябваше най-сетне да узнае как завършва кошмарът, започнал за него преди четири години.

ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Открехнах безшумно вратата, но моментално се отдръпнах назад, обзета от ужас. Изабел стоеше на дървената веранда, въоръжена с дълъг нож за транжиране на месо. Оглеждайки се, тя бавно заслиза по стълбите.

— Как те отрови тя, Йози? С какво? — попитах тихо, след като затворих вратата.

— Имам алергия — пошепна дрезгаво малката. — Не понасям нито парацетамол, нито пеницилин. Никой не знае това. Само тя.

Нямах време да анализирам значението на думите ѝ. Трябваше веднага да намеря изход за двете ни. Но какво да направя? Не смеех да включа светлината. Макар да знаех, че това не се прави в помещение с отоплителен уред, щракнах запалката си. Огледах се отчаяно, без да пускам ръката на Йози. Страхувах се, че момичето ще се паникьоса и ще хукне навън.

— Няма смисъл, Ана — пошепна дрезгаво тя. — Майка ми ще ни намери и ще ни убие. Защото аз бях лоша.

Не обърнах внимание на думите ѝ. Претърсих набързо стените, тавана, в мъчително очакване вратата да се отвори и на прага да застане Изабел с ножа.

Вече я чувах как вика дъщеря си.

— Йози, Йози, скъпа, къде си? Ела при мен. Искам само да ти помогна!

Неестествено мекият глас прозвуча в непосредствена близост и Йози се разплака. За щастие бученето на генератора поглъщаше всички шумове. Поднесох трепкащото пламъче на запалката ми за еднократна употреба нагоре, надолу, настрани. И наистина намерих решението! Погледът ми за пореден път спря върху ръждясалия мотор. Проследих пътя на тръбата, която излизаше под прав ъгъл от уреда, спускаше се надолу и изчезваше в пода точно под краката ми. Резервоарът за гориво!

Както бях предположила, нито генераторът, нито резервоарът за гориво отговаряха на най-новите предписания. Резервоарът беше закопан вдясно от генератора в пода на бараката. Всъщност това не беше резервоар, а средно голям пластмасов бидон с радиус почти един метър. Капакът му се подаваше на десетина сантиметра от земята. Счупих plombата и отместих настрана тънката бетонна плоча над капака. Първо си помислих, че няма да се справя, защото капакът беше твърде тежък за мен. Но като се запънах с крака за задната стена на бараката и вложих в напъните си цялата сила на отчаянието, успях. Бетонната плоча се отмести на около четирийсет сантиметра и отвори достатъчно място, за да слезем и аз, и Йози.

— Няма да вляза там. — Йози застана до мен и двете се загледахме в тъмната дупка, от която се издигаше гадна миризма на старо гориво.

— Трябва да слезем — отговорих. — Това е единственият ни шанс.

Сякаш за да подкрепят молбата ми, виковете на Изабел прозвучаха съвсем наблизно:

— Йози? Ела при мама! Бъди послушно момиче!

Изабел беше само на няколко крачки от нас.

— Ела — подканих детето. — Не си сама. Аз съм с теб.

Йози беше парализирана от страх и това ме улесни. Вдигнах я на ръце и я пуснах в резервоара. Оказа се, че е дълбок около метър и петдесет и е пълен с гориво само до половината — значи нямаше опасност Йози да се удави. Щом я пуснах вътре, изтичах до вратата и подпрях металната брава с един стар градински стол. Грабнах железния лост от стената и разбих крушката на тавана. В малкото помещение се възцари мрак. Спуснах се в резервоара, сложих желязото под бетонния капак и го преместих към отвора. Вложих в напъна последните си сили, като се стараех да не обръщам внимание на поддаващите колене и щракащите прешлени на кръста... и наистина успях. Бетонният капак се премести, падна с глух трясък встрани от резервоара и остана да лежи между отвора и генератора.

С мъка преодолях надигналото се в гърлото ми гадене и стъпих в лепкавата тъмна течност. Точно навреме. На секундата. В мига, когато стъпалата ми докоснаха дъното и отчаяно затърсих опора по хлъзгавата повърхност, някой раздруса вратата.

— Йози? Да не би да си там вътре?

Столтът геройски издържа няколко тласъка, но аз знаех, че ще се поддаде много скоро.

— Защо го направи? Защо махна капака? — ме попита, хълцайки, Йози и мушна мазните си от горивото пръстчета в дланта ми.

— Защото така няма да направи впечатление — опитах се да обясня. — Нямам сили да издърпам капака върху отвора. Надявам се, че няма да забележи отместената плоча и няма да разбере, че сме вътре.

Съзнавах, че планът ми е безумен и почти нямаме шансове да се отървем.

Разнесе се ужасяващ стържещ звук и ламаринената врата на бараката се отвори. Усетих студен полъх. Вятърът бе проникнал отвън чак до нас, в резервоара.

— Йози?

Знаех, че Изабел е влязла в помещението, но не чух стъпки над главите ни, защото генераторът тракаше още по-силно и заглушаваше всички останали шумове.

Не видях друг източник на светлина освен бързо отслабващото следобедно слънце и с облекчение си казах, че Изабел не носи със себе си джобно фенерче. Безмълвно се помолих да не забележи отворения резервоар, защото сигурно ще реши да надникне вътре. Но при царящия в помещението мрак и без фенерче надали щеше да различи нещо. Сигурно не беше обезумяла дотам, че да запали клечка кибрит над резервоар с бензин, нали?

Помолих Йози да коленичи и тя се подчини. Тялото ѝ се потопи напълно в студената течност, само главата ѝ стърчеше навън.

Внезапно момичето се закашля. Този път не заради болестта си, а защото бензинът вонеше нетърпимо. Понечих да я погаля по главата, но само размазах бензин по косата ѝ.

— Запази спокойствие. Всичко ще бъде наред — пошепнах, но думите ми не постигнаха желаното въздействие. Йози се разтрепери още по-силно и се разплака неудържимо. Затиснах ѝ устата, като внимавах да оставя носа ѝ свободен, за да диша. Тя ме ухапа по ръката, но въпреки силната болка, която ме прониза, не я пуснах. Не и докато Изабел беше в бараката.

Вече не знам колко време съм стояла така, едва поемайки въздух, с истеричното момиче в прегръдката ми, потопена почти до кръста във вонящ бензин. Една минута? Пет? Загубих всякакво чувство за време. И тогава изведнъж разбрах, че Изабел си е отишла. Разбрах го по това, че гаснещата светлина на здрача бе изчезнала. Изабел бе излязла и бе затворила вратата.

Въздъгнах облекчено и разхлабих хватката си около устата на Йози, която продължаваше да хълца неудържимо.

— Страх ме е, тате — прошепна тя и аз се зарадвах, че ми говори, сякаш съм баща ѝ. Прекрасно беше, че вижда в мен човек, на когото се доверява.

— И аз се страхувам — отговорих и я притиснах здраво до гърдите си. — Но знам, че всичко ще бъде наред.

Бях убедена, че казвам истината. Знаех го. Изабел си беше отишла.

Помислих, че се е върнала в къщата. Може би за да потърси фенерче. Това ни осигуряваше малко време. Няколко минути, през които трябваше да се измъкнем от резервоара, да изтичаме до селото, да повикаме помощ...

Време за следващите стъпки.

И тогава се случи лошото. Йози не можа да се удържи и отново се разплака. Случилото се ѝ дойде твърде много. Почувства се притеснена в лепкавия и хлъзгав резервоар, тъмен като гроб. Не само се разплака, а се разпищя. С все сила. Не можах да я укротя. И аз бях затворена в резервоара като нея и нямах никакво средство да я спра. За съжаление това не беше най-лошото. Бях направила ужасна грешка, като затиснах тръбата. Осъзнах го едва когато генераторът захърка и спря.

Това беше наистина страшно. Защото отсега нататък всеки шум, който причинявахме, щеше да прониква безпрепятствено през стените и да излиза навън.

ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Виктор усети как очите му се напълниха със сълзи.

Малкото му момиче. Живо погребано във вонящ гроб. Погледна към Ана, вдъхна миризмата на волвото, усети вибрациите на мотора и се почувства пленник на собствения си кошмар.

— Какво стана с нея? Къде е тя?

— Продължавай да четеш!

Вратата се отвори с трясък и този път чух стъпки точно над главата си. Нямах избор. Всеки момент очаквах лицето на Изабел да се появи над горния ръб на резервоара. Вече не бях сигурна, че като ни види тук, долу, няма да щракне запалката. Преди Йози да се издаде окончателно, имах една-единствена възможност. Затиснах устата на малката и я потопих в бензина. И аз потънах заедно с нея.

Мазната течност ни обгърна като мантията на смъртта. Лепкавият филм проникна през дрехите и запуши всички отвори по лицето. Затвори ноздрите и образува тапи върху ушите, които ми попречиха да чувам какво става горе. Вече знаех как се чувстват умиращите морски птици, докато отчаяно се опитват да отстранят от перушината си черната чума, изляла се под формата на нефт от зейналата паст на някой танкер, преди да потъне завинаги в отровеното море.

Потиснах инстинкта за самосъхранение, натиснах главата на Йози надолу и я заслоних с тялото си, макар че дробовете ми крещяха за кислород. Не знаех какво става над мен. Не виждах нищо, не чувах нищо, само усещах как силите ме напускат. Едва когато разбрах, че не издържам повече, вдигнах първо Йози и се показах след нея.

Трябваше да го направя даже ако беше прекалено рано и Изабел все още се намираще в бараката. Нямах да издържа нито секунда повече. Затова рискувах да ни види.

Но се оказа, че не е прекалено рано, а прекалено късно.

Когато отново излязох на повърхността, Йози висеше безжизнено в ръцете ми. Изтрих бензина от устата ѝ, отворих устните ѝ. Раздрусих я и направих опит да я обдишам. Безсмислено. Усещах го. Знаех го.

Днес не мога да кажа какво я уби: дали шокът, страхът или бензинът. Но аз знам, че Йози намери смъртта си не от ръката на Изабел, а от моята.

— Това е лъжа!

Виктор се опита да изкрещи, но от гърлото му излезе само дрезгав шепот.

— Не е лъжа — отговори студено Ана и обърна глава към страничния прозорец на волвото.

Виктор изтри сълзите от лицето си с опакото на ръката и вдигна глава.

— Кажи ми, че не е вярно.

— За съжаление, не мога.

— Това са пълни глупости. Това е някакво безумие. Ти си напълно луда.

— Да, Виктор, това съм аз. Съжалявам.

— Защо ме мъчиш? Защо си измислила тази гадна история? Йози не е мъртва.

— Мъртва е.

Тази жена не е шизофреничка, доктор Ларенц. Извършила е всичко, което разказва. В действителност.

Моторът изрева и Виктор видя през мокрото предно стъкло редица от размазани светлини, които бързо се приближаваха към колата.

— Не се страхувай. Ей сега ще свърши. — Ана посегна към ръката му.

— Коя си ти? — изкрещя Виктор. — Откъде знаеш всичко това?

— Аз съм Ана. Ана Шпигел.

— По дяволите, не! Коя си в действителност? Какво искаш от мен?

Светлините бяха вече съвсем близо и въпреки липсата на чистачки Виктор разбра точно къде се намират. Волвото буквално летеше по каменния кей. Право към черните вълни.

— Кажи ми най-после коя си! — изрева Виктор и въпреки смъртния страх се почувства както някога в училище след сбиване с момчетата. Разплакан, с течещ нос, безкрайно потиснат.

— Аз съм Ана Шпигел. Аз убих Йози.

Светлините бяха само на около двеста метра пред тях. Колата беше изминала най-малко хиляда метра към открито море. В края на кея ги очакваше безкрайността на студеното Северно море.

— КОЯ СИ ТИ?

Гласът на Виктор се пречупи, но бързо заглъхна в бъркотията от рева на мотора, вятъра и бученето на вълните.

— Ана. Аз съм Ана Шпигел. Но защо пилееш последните си минути с второстепенни въпроси? Трябва да прочетеш още една страница.

Виктор поклати глава и изтри капката кръв, капнала от носа му.

— Е, добре — отговори тя. — Тогава ще ти направя последна услуга и ще ти прочета какво съм написала.

Ана взе от ръката му последния лист.

Докато колата немилостиво се носеше към бушуващото море, тя започна да чете.

ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Йози беше мъртва. Не се съмнявах в това. Притиснах до гърдите си малкото мъртво момиче и отворих уста да изкрещя. Ала бензинът беше залепил устните ми и не можах да дам воля на болката си. Вече ми беше все едно дали някой ще ме чуе. Дали Изабел ще ме чуе. Тя бе постигнала целта си. Йози, нейната малка дъщеря, момичето, което от няколко дни беше с мен ден и нощ, беше мъртво.

Изправих се и излязох от резервоара. Отворих вратата, изтрих устата си от бензина и изкрещях името ѝ.

Изабел. Първо тихо. После по-силно. **ИЗАБЕЛ!**

Излязох от бараката с генератора и се запътих към верандата.

ИЗАБЕЛ! УБИЙЦА!

И наистина. Изведнъж чух шум. Зад гърба си. Съвсем тих. Обърнах се и я видях да излиза от бараката. Тогава разбрах: тя е била там през цялото време. Останала е вътре, докато се увери, че съм задушила детето ѝ.

Изабел се запъти към мен. Съвсем бавно. Различавах само очертанията ѝ, защото по ресниците ми тежаха капки бензин и погледът ми беше замъглен. Когато ни разделяха само няколко крачки, най-сетне пред очите ми се проясни. Не само виждах ясно, но и вече можех да мисля ясно.

Изабел ми подаде ръката си, цялата омазана с бензин, и тогава най-сетне проумях заблудата си. През цялото време се бях заблуждавала. Всичко дотук беше една голяма заблуда. И вината беше само моя. Защото пред мен не стоеше Изабел. Пред мен стоеше...

... Виктор погледна Ана в очите и зачака да чуе решаващите думи. И тогава се случи.

В момента, когато колата се издигна във въздуха и полетя към вълните, мъглата се разпръсна и Виктор започна да разбира.

Отоплението. Лампата на тавана. Малката стая.

Изведнъж всичко му стана ясно.

... бялото метално легло, сивият тапет, системата.

Сега разбираше. Сега всичко си идваше на мястото.

Ана Шпигел!

Прозрението нахлу в тялото и завладя духа му.

Пред мен стоеше...

Изведнъж му стана ясно: Ана. И отпред назад, и отзад напред се чете все по същия начин. Огледално.^[1]

— Аз съм ти — каза ѝ той и проследи как колата бавно изчезва и се превръща в болнична стая.

— Да.

За последен път Виктор се уплаши от собствения си глас — като животно, което се разпознава в огледалния си образ. Все пак повтори изречението още веднъж, за да е сигурен, че не се е излъгал.

Пред мен стоеше...

Пред мен стоеше... стоях самият аз!

Възцари се тишина.

Беше понеделник, двацет и шести ноември, и ясното зимно слънце проникваше през решетката на прозореца в малката единична стая на психиатричната клиника в Берлин-Вединг. Там беше затворен доктор Виктор Ларенц, някогашен виден психиатър и уважаван специалист по шизофренични заболявания, страдащ от мултиплени халюцинации. След четири години най-сетне бяха спрели медикаментите и след две седмици бе дошло първото просветление.

Прекрасен, слънчев зимен следобед в Берлин. Вятърът отслабна, облаците се разпръснаха, неколкодневната буря най-после си отиде.

---

[1] На немски фамилието име на Ана Шпигел означава огледало.
— Бел.прев. ↑

ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Девет дни по-късно. Днес

Аудиторията на психиатричната клиника във Вединг беше почти празна. С изключение на двамата мъже на първата редица и дребната сивокоса фигура на ораторския пулт не присъстваха други хора. Въпреки това залата, която обикновено побираше повече от петстотин студенти, беше затъмнена и заключена отвътре.

Двамата единствени слушатели бяха между най-видните юристи в страната и онова, което имаше да им каже професор Малциус, ръководителят на клиниката, беше строго секретно.

— В продължение на много години доктор Ларенц ръководеше добре развиваща се частна практика на „Фридрихщрасе“, в центъра на Берлин. В този кръг не е нужно да давам подробни обяснения за личността му. Вярвам, че е познат на всички с многобройните си публикации и изяви в медиите, макар че оттогава минаха вече доста години.

Двамата юристи се покашляха и професор Малциус смени диапозитива, който показваше младия доктор Ларенц — представителен млад мъж пред библиотеката в кабинета си — с друг, който разкриваше доста по-неприятна гледка: отново доктор Ларенц, но този път гол, свит на кълбо като бебе в утробата на майка си, на проста болнична кушетка.

— Докараха го при нас, след като колабира непосредствено след изчезването на дъщеря си. Първоначално смятахме, че го приемаме само за кратко време. Ала състоянието му се влошаваше от ден на ден и до днес не можем нито да го освободим, нито да го преместим.

Появи се нов диапозитив с голямо заглавие от вестник.

Цялата страна търси Йози.

Дъщерята на виден психиатър не е открита вече няколко години.

— Дванайсетгодишната дъщеря на доктор Ларенц изчезна през ноември преди четири години. Изчезването ѝ бе предшествано от единайсетмесечна тежка болест, която първоначално остана неизяснена. Причината за болестта, причината за изчезването ѝ, идентичността на похитителя — нищо от това не стана известно.

Малциус направи изкуствена пауза, за да подчертае значението на следващите си думи.

— До днес.

— Извинете!

Един от двамата юристи, дребен мъж с къдрава руса коса, стана от мястото си на първия ред и взе думата, сякаш се намираше в съдебна зала.

— Ще бъдете ли така добър да съкратите малко обясненията си? Както вероятно знаете, ние сме добре запознати с тези детайли.

— Благодаря ви за напомнянето, доктор Ланен. Аз, естествено, съм осведомен, че вие и вашият колега доктор Фрайман днес не разполагате с много време.

— Много добре. Тогава сигурно знаете, че само след половин час трябва да прехвърлим пациента в психиатричната клиника на затвора Моабит, където утре ще се проведе първият официален разпит. Затова бихме искали да говорим с него още днес. След като пациентът е годен за транспортиране, ще му бъде предявено обвинение в опит за убийство, може би дори в убийство.

— Да. Толкова по-важно е да ме изслушате внимателно, ако искате да защитите интересите на доктор Ларенц — отговори предупредително професор Малциус, крайно недоволен, че двама неспециалисти си позволяваха да го укоряват в собствената му аудитория.

Ланен стисна устни, но си седна на мястото и Малциус продължи да обяснява:

— В продължение на четири години пациентът остана неконтактен. Четири години живя в свой собствен измислен свят, докато преди три седмици не решихме да прибегнем до смела,

необикновена, да, бих казал дори радикална стъпка в лечението. Ще ви спестя медицинските детайли и ще премина веднага към онова, което открихме.

Фрайман и Ланен кимнаха благодарно.

— Първо трябва да знаете, че Виктор Ларенц страда едновременно от две заболявания. Първото е така нареченият *синдром на Мюнхаузен*, а второто — известната на мнозинството *шизофрения*. Първо ще ви разясня синдрома на Мюнхаузен. Болестта води името си от известния лъжлив барон. Нарича се така, защото пациентите лъжат близките си и лекарите, че са болни, за да получат повече внимание и грижи. Има документирани случаи, при които напълно здрави хора обявяват, че имат възпаление на сляпото черво и го симулират така съвършено, че се налага да бъдат оперирани. По-късно натриват раната с изпражнения или други нечистотии, за да не заздравее.

— Това е лудост — промърмори отвратено Ланен. Ако се съди по израза на лицето, колегата му изцяло споделяше мнението.

— Напълно сте прав — кимна Малциус. — И тази болест се диагностицира много трудно. При това съвсем не е толкова рядка. Ето защо в някои интензивни отделения в Англия колегите преминаха към видеонаблюдение. За съжаление дори постоянното наблюдение нямаше да даде резултат при случай на синдрома „заместник на Мюнхаузен“, от какъвто страда нашият колега Виктор Ларенц. Защото доктор Ларенц е вредил не на себе си, а на заместник. На дъщеря си Йозефине, наричана Йози.

Професорът остави двамата адвокати да проумеят смисъла на думите му, преди да продължи:

— Бащата е единственият човек от семейството, който е знаел за две остри медикаментозни алергии на дъщеря си и ги е използвал, за да осъществи убийствения си план. Йозефине е страдала от непоносимост към парацетамол и пеницилин. Именно тези две лекарства Ларенц ѝ е давал във все по-високи дози. Ако го погледнем от този аспект, извършеното от него носи чертите на съвършено престъпление. Доктор Ларенц не е казал на никого за алергията на дъщеря си, затова и никой не е заподозрян нещо лошо, когато ѝ е давал парацетамол срещу главоболие, а по-късно и пеницилин срещу необяснимите инфекции. Всички около него са вярвали, че се грижи с любов за дъщеря си и я лекува професионално с предписаните

таблетки. В действителност той само е влошавал състоянието на Йозефине, докато се е стигнало до животозастрашаващ анафилактичен шок.

Ръководителят на клиниката млъкна за миг, отпи глътка вода от чашата пред него и продължи:

— Безкрайният маратон по лекарските кабинети, на който е била подложена Йози, също е типичен симптом на *Miinchhausen by proxy*, т.е. на синдрома „заместник на Мюнхаузен“ — обясни натъртено той. — Желанието за убийство се е отприщило от едно ключово събитие по време на отпуската. Ларенц, съпругата му Изабел и дъщеря им Йозефине прекарвали лятото в бунгалото си в горите на Сакро. Йозефине вече е навършила единайсет години и дотогава връзката между бащата и дъщерята е била много силна. През лятото това се променя. Йозефине често се заключва в банята. Търси близостта на майка си и избягва баща си. Причината: момичето е получило първата си менструация. Това напълно нормално събитие в живота на всяко младо момиче отприщва спиралата на лудостта при бащата. Той осъзнава, че Йозефине е на път да стане млада жена и рано или късно ще се отдели от него. Дотогава никой не е забелязал, че чувствата на Ларенц към дъщеря му са нездравни... по-точно казано, болестни. И никой не забелязва към какви средства прибегва бащата, за да запази близостта на Йозефине. Той я трови. Прави я безпомощна и зависима. Това е синдромът на Мюнхаузен, но той е само единият аспект на болестта му. Досега в медицината е имало подобни случаи само с майки. За първи път се случва баща да причини това на дъщеря си.

— Професор Малциус — прекъсна го остро Фрайман, — всичко това е безкрайно интересно, но ние трябва да сме наясно дали нашият клиент е действал планомерно или импулсивно. Ако наистина е тровил дъщеря си месеци наред, това звучи като добре обмислен план.

— Не е точно така. Не бива да забравяте най-важното: Ларенц е болен лъжец. Пациент със синдрома на Мюнхаузен. Но не е само това. Той живее в своя лъжлив свят. Вярва във всички свои лъжи. Тук започва второто му заболяване — шизофренията.

Малциус огледа тържествуващо слушателите си.

— Тя го прави напълно непредвидим.

ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Вратите на аулата бяха заключени и доктор Рот трябваше да излезе на двора, за да може оттам да хвърли поглед през прозорците на затъмнената зала. След като преди няколко минути изслуша от Ларенц края на историята, той се втурна презглава надолу, за да види къде се бавят професор Малциус и двамата адвокати. Тайно се надяваше, че достойният професор и днес няма да се откаже от склонността си към пространни обяснения. Както винаги пред публика. И предположението му се оказа правилно. Щом видя, че Малциус едва беше започнал с поредицата диапозитиви, прецени, че му остава още около четвърт час. Въпреки това забърза обратно към затвореното отделение, защото по пътя трябваше да се отбие и в болничната аптека. Само след три минути вече стоеше задъхан пред вратата на стая 1245. Приглади разбърканите си коси и бързо хвърли поглед през шпионката, вградена в светлосивата метална врата. Обстановката изглеждаше непроменена. Ларенц лежеше вързан на леглото и се взираше в тавана. Въпреки това Рот се поколеба. После си даде тласък и бавно пъкна тежкия железен ключ в старата ключалка. Завъртя го надясно и вратата се отвори сама.

— Ето че се върнахте.

Ларенц повдигна леко глава и я завъртя към вратата, за да посрещне влизания колега, мушнал лявата ръка дълбоко в джоба на престилката, защото не искаше пациентът да види веднага какво е скрил вътре.

— Да, върнах се.

— Значи все пак размислихте?

Доктор Рот отиде до затворения с решетка прозорец и безмълвно се загледа към тъмния двор. Тази сутрин бе завалял първият сняг и оскъдната грозота на бетонираната входна алея към клиниката беше покрита с тънък пласт снежинки.

— Носите ли онова, за което ви помолих?

— Да, но...

— Няма но! Ако сте ме слушали внимателно, не би трябвало да имате възражения.

Ларенц беше прав и доктор Рот го знаеше. Въпреки това се поколеба. Планът беше твърде опасен. Не можеше да се съгласи просто така.

— Хайде, давайте. Нямаме никакво време, млади приятелю. Онези трябваше да са тук още преди половин час.

— Добре. Щом искате, ще загърбя лекарската етика и ще ви направя една услуга, доктор Ларенц, но само една. Защото днес бяхте напълно откровен с мен. Но не искайте нищо повече.

Рот извади лявата ръка от джоба на престилката си и с няколко сръчни движения разкопча каишите, които стягаха ръцете и краката на пациента. Ларенц се надигна, въздъхна облекчено и разтри изтръпналите стави на крайниците си.

— Благодаря ви. Какво прекрасно усещане!

— Няма за какво да ми благодарите. Имаме най-много десет минути, преди да ви завържа отново. Искате ли да отидете до тоалетната и да се освежите?

— Не. Знаете какво искам.

— Свобода?

— Да.

— Невъзможно. Не мога да го направя и вие го знаете.

— Защо, млади приятелю? Не ви разбирам. Особено сега, когато знаете цялата история.

— Наистина ли я знам?

— Но разбира се. Разказах ви всичко.

— Не ви вярвам. — Доктор Рот поклати глава и издиша тежко през носа. — По-скоро смятам, че криете от мен нещо важно. По-точно най-важното. Знаете много добре за какво говоря.

— Наистина ли знам? — Доктор Ларенц се усмихна почти дяволито.

— Какво смешно има?

— Нищо. — Ларенц се ухили още по-широко. — Съвсем нищо. Само се питах колко време ще мине, докато се сетите.

ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Професор Малциус се покашля и повторно посегна към чашата с вода. После заговори отново с монотонната напевност, запазена специално за неговите лекари, пациенти и студенти.

— Благодарение на шизофренията Ларенц си е създал възможността да намира убежище в измислени светове. В началото само временно. След време постоянно. Шизофреничните пристъпи му позволяват да пренебрегне всичко лошо, което е сторил на Йози. Според мен тези пристъпи са най-вече рефлекс на самозащита. Те му помагат да забрави, че трови дъщеря си, като я лекува с медикаментите, към които е алергична. Не само пред всички други, но и пред себе си Ларенц изглежда като грижовен баща, който дори се отказва от професията си, за да се посвети изцяло на детето си. И продължава енергично да търси причината за страданията и. Води я на всички възможни лекари, но си спестява отдавна станалото належащо посещение при алерголог. Колкото повече напредва болестта му, толкова по-страшни стават шизофреничните му видения. Връзката със съпругата Изабел се влошава и тогава го обзема натрапчивата мисъл, че тя има нещо общо с болестните симптоми на Йозефине. В лудостта си Ларенц стига дотам, че подозира Изабел в намерение да убие дъщеря им, макар извършителят да е самият той.

— Ако онова, което ни разказвате, е вярно, тогава доктор Ларенц е бил в състояние на невменяемост.

Този път се бе обадил доктор Фрайман. Едър, тромав двуметров мъж, облечен в син двуреден блейзър с крещящи копчета. Над сивия фланелен панталон се издваше коремче, на колана висеше златна верижка на джобен часовник.

Малциус му отговори с поучителен глас, сякаш имаше пред себе си лошо възпитано, шумно дете:

— Мога да ви опиша само фактите, господа. А положението е такова — според досегашните ни знания. Вие сами ще стигнете до юридическите заключения. Да, аз споделям мнението ви: Виктор

Ларенц определено не е бил на себе си. И при всички случаи не е действал по план. Никога не е помислил да убие дъщеря си. Искал е само да я направи зависима от себе си. Затова и в крайна сметка Йозефине не е починала от отрова. Ларенц е задушил собственото си дете по невнимание.

Професор Малциус натисна копчето на дистанционното и на стената се появи следващият диапозитив. Вилата на семейството в Шваненвердер на Ванзее.

— Това е — или по-скоро беше — семейното имение.

Фрайман и Ланен отново кимнаха нетърпеливо.

— По време на най-тежкия си шизофреничен пристъп доктор Ларенц получава смъртоносно видение. Въобразява си, че се намира на Паркум, малък остров в Северно море. В действителност през това време се е намирал в градината на семейната вила и си е играел с Йози. Пристъпът дошъл изведнъж. Започнал да чува гласове и видял съпругата си Изабел, която по това време била още в града, на работа. Както вече казах, междувременно е бил обзет от натрапчивата идея, че Изабел е заплаха за Йозефине. Повярвал, че тя иска да стори нещо на момичето, затова грабнал Йози и я скрил в къщичката за лодки до самата вода.

Диапозитивът се смени. Новият мотив беше красива дървена къщичка на брега на Ванзее.

— Наредил на Йозефине да не говори и да не мърда, за да не може Изабел да ги намери. Когато детето не се подчинило и се развикало, той натиснал главичката му под водата между лодките и я държал така, докато момичето се задушило.

Двамата адвокати си зашепнаха и Малциус чу отделни късчета от разговора им като „по параграфи двайсет и шейсет и три от наказателния кодекс“ и „временно настаняване“.

— Ако позволите, ще привлека вниманието ви върху още една важна точка — прекъсна шепота им Малциус. — Аз не съм юрист, но вие ми казахте, че съдът ще разследва дали случилото се е убийство, или злополука.

— Между другото да.

— Е, както вече казах, факт е, че Ларенц никога не е искал да убие дъщеря си. Защото я е обичал повече от всичко на света. Когато осъзнал какво е извършил в къщичката за лодки, получил поредната

шизофренична халюцинация. И веднага пожелал да върне времето назад. Да изличи болестта на Йозефине. Болките. И преди всичко смъртта ѝ. Мозъкът му моментално съживил момичето. Взел дъщеря си — във въображението си, разбира се — и отишъл на алерголог на „Уландщрасе“, за да я прегледат. Онзи ден кабинетът бил препълнен. Никой не забелязал, че бащата е дошъл без дъщеря си. При регистрацията не се учудили, че няма записан час, защото новата сестра, която все още се обучавала, често правела грешки. Доктор Гролке, а по-късно и полицията не се усъмнили нито за миг, че момичето е било отвлечено от чакалнята, докато бащата е бил в тоалетната. Виктор Ларенц колабирал още в кабинета на доктор Гролке и бе доведен при нас. До преди месец го лекувахме безуспешно. Отдадохме състоянието му на ужасната загуба на единствената му дъщеря, но не можахме да си обясним защо лечението с традиционните психофармацевтични средства не подобри състоянието му. В действителност стана точно обратното: състоянието му се влошаваше от ден на ден, от месец на месец. Понеже не знаехме, че самият той е отговорен за изчезването на Йозефине, подходихме напълно погрешно към случая — признавам го с готовност. Отначало го лекувахме заради тежките депресии. Състоянието му непрекъснато се влошаваше. Накрая стана неконтактен и изпадна в кататонично вцепенение. Сега вече знаем, че е намерил убежище в свой фиктивен, въображаем свят и е заживял на остров Паркум. Настанил се във вилата си там с кучето Синдбад, общувал с кмета на име Халберщет, с рибар на име Бург, пишел отговорите на интервю за голямо списание. Всичко това е ставало само в главата му. Няма нищо реално.

— Но ако наистина е толкова тежко болен... — обади се Фрайман и извади часовника си, за да види дали имат достатъчно време — ... ако в продължение на четири години е бил неконтактен, защо преди двацет дни изведнъж се е събудил? Самият вие в предварителния разговор ни казахте, че в момента с него може да се разговаря напълно разумно. Как се стигна дотук?

— Много добър въпрос — призна Малциус. — Моля ви, разгледайте набързо тези снимки. — Той сложи нова касетка в проектора. — Тук виждате протичането на болестта му. От първия ден в клиниката, когато се взираше безумно в камерата, до пълното

рухване, когато престана да чува и вижда и лежеше апатично в стаята си. По-точно, вегетираше.

Диапозитивите се сменяха бързо.

— Дори за човек, който няма понятие от медицина, е ясно видимо: всичко, което правехме за него през годините — медикаменти, сеанси — само влошаваше състоянието му. Личността му се разграждаше, не настъпи дори най-малко подобрене. Докато накрая един млад лекар се появи пред мен с дръзка идея. Говоря за доктор Мартин Рот. Приехме предложението му и спряхме всички медикаменти. Буквално от днес за утре.

— И когато престана да получава инжекциите си... — извика развълнувано Ланен.

— Когато престанахме да го тъпчем с медикаменти, се активизирах... как да кажа... самолечителните му сили. Той сам си създаде в халюцинациите си нещо като терапевт: Ана Шпигел.

Ланен изсвири тихо през зъби и Фрайман го прониза с укорителен поглед. Очевидно между двамата видни юристи имаше нещо като йерархия.

— Отначало доктор Ларенц я възприемаше като пациентка, дошла да се лекува при него. В действителност беше точно обратното. Той беше пациентът, а Ана Шпигел — неговият терапевт. Тя го изправи в най-истинския смисъл на думата пред огледалния му образ и му показва какво е направил: убил е собствената си дъщеря. Така доктор Ларенц стана първият пациент с шизофрения, излекувал се с помощта на собствените си видения.

Включиха се светлините и двамата адвокати с благодарност разбраха, че съвещанието най-сетне е свършило. Още преди час трябваше да са отишли при клиента си и биха предпочели писмен брифинг с професор Малциус. Въпреки това монотонният доклад на ръководителя на клиниката съдържаеше важни новости, върху които можеха да изградят убедителна защитна стратегия.

— Мога ли да ви помогна с още нещо? — осведоми се професор Малциус, докато отключваше вратата на залата, за да изведе посетителите.

— Да, със сигурност — отговори Фрайман, а Ланен кимна в знак на съгласие.

— Докладът ви беше изключително важен за нас. Обаче...

— Да? — Малциус вдигна вежди. Очевидно не беше очаквал нищо друго, освен възторжени похвали.

— Всичко, което ни разказахте, почива върху разказите на Виктор Ларенц, прав ли съм? Вие ни предадохте онова, което сте научили от него след така нареченото му възстановяване.

Малциус кимна.

— Малко или повече. Засега пациентът не е особено разговорлив. Бих казал, че съставихме историята от множество разпръснати късчета и намеци.

Още в предварителния разговор по телефона професорът бе казал на двамата адвокати, че през последните дни пациентът все повече се затваря в себе си. Не искал да говори с никого, освен с доктор Рот, затова лекарите не били съвсем наясно какви събития се разиграват във въображението му.

— Ако обаче доктор Ларенц е болен лъжец, както се изразихте самият вие, пациент със синдрома на Мюнхаузен, как можем да сме сигурни, че тази история не е поредната измислена приказка?

Малциус погледна часовника на ръката си, после го сравни с големия дигитален часовник, който висеше на стената. Когато се увери, че адвокатите са проумели какво е мнението му за подобни крадящи времето въпроси, отговори кратко и сухо:

— При сегашното състояние на нещата няма нищо сигурно и това е естествено. Никога не сме сто процента сигурни. Но според мен е твърде невероятно един пациент със синдрома на Мюнхаузен да симулира в продължение на цели четири години шизофренични пристъпи, за да направи една лъжа достоверна. Ако нямате повече въпроси, бих желал...

— Не! — прекъсна го почти грубо Фрайман. Видният адвокат съвсем леко бе повишил глас, но това беше достатъчно да възпре Малциус да му обърне гръб.

— Какво има още? — попита достойният учен, без да се старее да скрие раздражението си.

— Един-единствен въпрос.

Малциус събра вежди и премести поглед от Ланен към Фрайман и обратно.

— Какъв въпрос? — попита ледено. — Наистина ли има въпрос, на който не съм дал отговор?

— О, да. И той е най-важният. Това е въпросът, който е причина за днешното ни идване тук.

Фрайман се усмихна едва ли не добродушно.

— Къде е трупът?

ШЕЙСЕТА ГЛАВА

— Браво! — Виктор Ларенц изръкопляска безсилно. — Много добре. Прост въпрос, но точно на място.

— Е? Къде е тялото на дъщеря ви? — повтори въпроса доктор Рот.

Ларенц престана да ръкопляска, разтърка отново китките си и сведе поглед към кафявия линолеум на пода, на когото изкуствената светлина от тавана придаваше леко зеленикав оттенък.

— Е, добре — въздъхна той. — Но после ще направим нашата малка сделка.

— Вие ще ми разкажете историята си, а аз ще ви върна свободата?

— Да.

— Не!

Виктор издиша тежко и въздъхна.

— Аз съм виновен, знам. Извърших най-страшното престъпление, което човек може да си представи. Убих съществото, което най-много обичах на този свят. Собствената си дъщеря. Но вие знаете, че бях болен. Че съм болен. За мен няма изцеление. Сега се готвят да ми организират медиен спектакъл. Шумен процес, а после ще ме затворят в лудницата. Ако имам късмет, ще попадна в затворено отделение като вашето. Но да не мислите, че това ще е от полза за обществото?

Доктор Рот вдигна рамене.

— За обществото аз съм извършил убийство. Да. Но биха могли да ме освободят веднага и да са напълно уверени, че никога повече няма да направя подобно нещо. Защото никога вече няма да обичам някого толкова силно, колкото обичах дъщеря си. Моля ви. Не смятате ли, че съм достатъчно наказан? Кой би имал полза от целия този спектакъл?

Доктор Рот поклати глава.

— Може би сте прав. Но аз нямам право да го направя. Това е наказуемо деяние.

— За бога, но аз не искам да ми отключите вратата, доктор Рот. Мартин! Моля ви! Аз ще си остана тук. Просто ми дайте няколко хапчета, за да мога да се върна в Паркум.

— В Паркум? Какво ще правите там? Нали точно на острова преживяхте всички ужаси, за които днес ми разказвахте в продължение на часове.

— Това беше само през последните седмици. Доскоро живеех на моя остров мечта. — Виктор се засмя невесело. — Времето беше топло и меко, съпругата ми звънеше всеки ден и обещаваше да ме посети скоро, Халберщет се грижеше за генератора, а Михаел ми носеше прясна риба от плаванията си. Синдбад лежеше доволно в краката ми. И най-важното: Йози живееше там с мен. Всичко беше перфектно. Бурята се разрази едва когато спряхте да ми давате лекарства.

Доктор Рот извади от джоба си кутийка с лекарства. Думите на Ларенц го бяха трогнали.

— Все пак не знам. Не постъпвам правилно...

— Разбирам ви. — Виктор Ларенц седна в леглото. — Ще се опитам да ви улесня, доктор Рот. Ще отговоря на последния ви въпрос. Ще ви кажа къде е тялото на Йози. Но при едно условие: първо ще ми дадете хапчетата.

— Обратното — отговори младият лекар и нервно приглади косата си над олисяващите слепоочия. — Вие ще ми кажете къде е тялото, а след това ще ви дам медикаментите.

— Не. Говорих в продължение на няколко часа, без да знам дали ще получа ответна услуга. Сега е ваш ред. Доверете ми се и ми дайте таблетките. Ще минат най-малко две минути, докато започнат да действат. Това ще е достатъчно, за да ви кажа мястото.

Доктор Рот спря колебливо пред леглото на Ларенц и се замисли. Знаеше, че онова, което прави, е в противоречие с всички правила на лекарската професия. Но не беше в състояние да се удържи. Любопитството беше по-силно от разума.

Отново извади от джоба бялата кутийка с таблетки и я подаде на Виктор Ларенц. Тя съдържаше всички лекарства, които редовно му

бяха инжектирали през изминалите четири години, преди да ги спрат преди три седмици.

— Много благодаря. — Без да губи време, Ларенц изсипа осем таблетки в шепата си. Младият лекар го наблюдаваше с неподвижно лице. Точно когато пациентът ги пхна в устата си, доктор Рот протегна ръка, за да поправи грешката си, но вече беше твърде късно. Ларенц ги глътна наведнъж.

— Не се притеснявайте. Доверете ми се, доктор Рот. Постъпихте правилно. Времето е подходящо за рецидив. Никой няма да поиска кръвна картина, ако след няколко минути ме намерят отново да лежа в самозабрава. Защитниците ми ще се погрижат да ме предпазят от нова интервенция. Те искат да съм невменяем, нали знаете? Професор Малциус ще си помисли, че самолечителните ми сили са били недостатъчни, и ще се върне към класическото медикаментозно лечение. В крайна сметка идеята да спрете медикаментите не беше негова.

— А може би няма да се примири? Може би ще нареди да ви направят промивка на стомаха?

— Това е риск, с който ще живея... и ще умра.

Виктор пое шумно въздух и се отпусна на възглавницата. Бе глътнал двойна доза и в гласа му вече се усещаха първите признаци на замайване. Вдигна безсилно ръка, за да повика доктор Рот при себе си, и когато младият лекар се наведе над него, зашепна задавено.

Много скоро очите му се изцъклиха и доктор Рот се уплаши, че Ларенц ще отнесе отговора на най-важния въпрос със себе си на остров Паркум.

— Къде е Йози? — Мартин Рот леко раздруса пациента си и повтори въпроса си: — Къде е тялото на Йози?

За момент очите на Ларенц се замъглиха, после погледът му отново се проясни и той изрече последните си думи с ясен, твърд глас.

— Слушайте внимателно — започна той и доктор Рот отново се наведе към устата му. Съвсем близо. — Слушайте внимателно, млади приятелю. Сега ще ви кажа нещо, което ще ви направи известен.

ЕПИЛОГ

Половин година по-късно. Кот д'Азур

Апартамент №910 на хотел „Виста Палас“ в Рокбрун е известен не само с възхитителната гледка към нос Мартин и Монако. Освен три отделни спални и две бани, апартаментът притежава и собствен малък басейн, защото изисканите гости не желаят да влизат в досег с обикновените хора, обитаващи другите стаи на хотела, в общия басейн.

Изабел Ларенц лежеше на шезлонга до басейна и се наслаждаваше на предимствата на двайсет и четири часовия румсървис. Беше си поръчала филе с италиански картофи и чаша шампанско. В момента келнер в бяла ливрея сервираше обяда ѝ в порцеланови чинии със златен ръб. Втори келнер изнесе от салона кресло и го сложи до масата от тиково дърво, където Изабел бе избрала да обядва. Такова бе желанието ѝ. Не ѝ харесваше да седи на прост градински стол, докато се храни.

— Звъни се, мадам.

— Какво?

Изненадана, че един слуга се е осмелил да я заговори, Изабел остави новия брой на френския „Инстайл“ на шезлонга и засенчи очи с ръка, за да се предпази от слънцето.

— Някой звъни на вратата. Да отворя ли?

— Да, да.

Изабел му махна да се отдалечи и се изправи. Беше гладна и с нетърпение чакаше двамата келнери най-сетне да се оттеглят. Преди това потопа единия си крак в своя частен басейн и реши, че още в ранния следобед ще повика отново маникюристката. Лакът, избран вчера, не подходеше на вечерната рокля, която бе избрала за днес.

— Добър ден, госпожо Ларенц.

Изабел се обърна недоволно и видя непознат мъж, който без покана бе излязъл през плъзгащата се врата на терасата. Среден на

ръст, просто облечен, с разбъркани коси. И говореше немски.

— Кой сте вие? — попита тя и се озърна. Объркването ѝ нарасна, когато установи, че двамата келнери са се оттеглили, без да дочакат обичайния бакшиш. И без да сервират гарнитурите към филето. Каква наглост!

— Името ми е доктор Рот. Доктор Мартин Рот. Аз съм лекуващият лекар на съпруга ви.

— О, така ли? — Изабел остана до басейна. Гореше от нетърпение да седне и да се наобядва. Но това означаваше да покани неканения гост да ѝ прави компания.

— Дойдох да ви кажа нещо. Нещо много важно, което ми довери съпругът ви малко преди да получи нов срив.

— Не разбирам защо сте си направили този труд. Затова ли сте дошли дотук от Берлин? Само за да говорите с мен? Защо просто не се обадохте по телефона?

— Защото мисля, че е по-добре да го обсъдим лице в лице.

— Е, добре, доктор Рот, щом така искате. Макар че ми се струва малко странно, ще ви изслушам. Няма ли да седнете? — Все пак трябваше да прояви малко учтивост. Дори лицемерна.

— Не, благодаря. Няма да ви задържам дълго. — Доктор Мартин Рот мина покрай басейна и застана под слънцето на терасата. — Хубаво ви е тук.

— Да, приятно е.

— Често ли прекарвате почивката си в този хотел?

— Не. За първи път от четири години съм отново в Европа, доктор Рот. Но сега ви моля да говорите по същество. Обядът ми ще изстине.

— Живеете в Буенос Айрес, нали? — Рот се направи, че не е чул молбата ѝ. — Напуснали сте Германия малко след смъртта на Йози.

— Имах всички основания да оставя зад гърба си цялото си минало. Ако имате семейство, ще ме разберете.

— Разбирам ви. — Доктор Рот я погледна изпитателно. — И така. Както знаете, съпругът ви призна пред мен, че в продължение на много месеци е давал отрова на дъщеря ви, а накрая я е удушил в пристъп на лудост.

— Адвокатите, които натоварих да го защитават, вече ме уведомиха.

— Вероятно знаете също, че след признанието мъжът ви отново изпадна в делириум.

— И оттогава не се е събудил. Да.

— Но преди това успя да ми разкрие къде се намира тялото на дъщеря ви.

Лицето на Изабел остана безизразно. Само свали от косата си слънчевите очила с марка „Гучи“ и ги сложи на очите си.

— И? — попита с твърд глас. — Какво ви каза той?

— Да, сега знаем къде се намира дъщеря ви.

— Къде? — попита тихо жената, като за първи път показва някаква емоционална реакция — долната ѝ устна затрепери леко.

Мартин Рот прекоси моравата и се облегна на парапета. Стръмният бряг под него образуваше дълбока пропаст към морето.

— Моля ви, елате при мен! — повика я той.

— Защо?

— Елате, моля ви. Така ще ми е по-лесно да ви кажа.

Изабел пристъпи колебливо.

— Виждате ли долу вляво общия басейн за гостите на хотела? — Доктор Рот посочи просторната тераса под тях.

— Да.

— Защо не отидете да плувате там?

— Не разбирам какво общо има това с мъжа ми. Пък и много добре виждате, че си имам свой собствен басейн.

— Да, правилно — отвърна Мартин Рот, без да отвърща поглед от оживената тераса под тях. — Защо тогава онзи господин е легнал там?

Докторът посочи строен мъж в бански на червени карета, вероятно в началото на четирийсетте, който тъкмо местеше шезлонга си на сянка.

— Откъде да знам? Не го познавам.

— Живее до вас. Лекар е, като мен. И също има апартамент със собствен басейн. Като вас. Въпреки това е слязъл долу.

— Доктор Рот, аз наистина съм търпелив човек. Доколкото си спомням, вие казахте, че имате да ми съобщите нещо важно за неоткритото тяло на дъщеря ми. Не намирате ли за доста... безвкусно вместо това да обсъждате с мен навиците на непознати мъже?

— Да, права сте. Съжалявам. Работата е там, че...

— Какво? — Изабел свали очилата си и черните ѝ очи засвяткаха гневно.

— Според мен причината този мъж да посещава общия басейн е, че харесва момичетата наоколо. Например красивото младо момиче, което е заело шезлонга точно до душовеите. Виждате ли го?

— Да. Но не ми е познато. Вижете, търпението ми наистина не е безкрайно...

— Наистина ли?

Доктор Рот пхна два пръста в устата си, наведе се към басейна и изсвири.

Поне десетина души във водата и по шезлонгите вдигнаха глави. Направи го и красивата млада блондинка. Тя остави книгата си настрана и колебливо махна за поздрав на доктор Рот, който бе вдигнал ръка.

— *Hóla?* — извика тя, стана и се запъти към басейна.

Изабел се вцепени. Само след минута момичето застана точно под тях и огледа първо нея, после и посетителя ѝ.

— *Hóla? Qué pasa?* — извика блондинката отново на испански.
— *Quién es el hombre, mami?*^[1]

Доктор Рот бе очаквал Изабел да побегне. Едва влязла в дневната, вратата се отвори с трясък и на прага застана френски полицай.

— Арестувам ви по подозрение за създаване на пречки пред правосъдието, провокиране на особено тежко престъпление и тежка физическа травма — изрече полицаят на неравен немски.

— Това е смешно — възмути се Изабел.

Белезниците щракнаха.

— Това е недоразумение! — извика тя, когато я поведоха.

Полицаят каза няколко неразбрани думи в своя микрофон и само след секунда всички чуха бученето на хеликоптер над покрива на хотела.

— Трябва да призная, че планът ви е бил много умен, госпожо Ларенц — каза доктор Рот, който вървеше непосредствено след арестуваната, за да е сигурен, че тя ще го чуе. — Йози не е била задушена. Когато сте я намерили в къщичката за лодки, е била в безсъзнание. Вие сте скрили дъщеря си и сте я качили на кораб за Южна Америка. Така сте можели да се възползвате от душевното

заболяване на съпруга си в своя изгода. Оставили сте го да мисли, че е убиец. Той е повярвал, че е погубил детето си, и е колабирал. Това ви е дало възможност да го поставите под запрещение. И да си присвоите имуществото му. Адвокатите са изпълнили отлично задачата си, а в Аржентина никой не ви е питал кое е момичето с вас — нали сте имали достатъчно пари. Да, планът е отличен. Не разбирам защо сте постъпили така лекомислено, бих казал даже глупаво, и сте се върнали с Йози в Европа само след четири години. Наистина ли бяхте убедена, че Виктор никога няма да се събуди след признанието си?

Полицаят качи Изабел на петия етаж и я изведе на покрива на хотела, където беше оборудвана писта за хеликоптери за специалните гости. Сега там чакаше хеликоптер на специалната жандармерийска част. По целия път нагоре Изабел не бе промълвила нито дума. Не отговори и сега, когато доктор Рот извика след нея:

— Какво казахте на Йози? Че най-доброто за нея е да избяга далече от медийния шум? Чак в Буенос Айрес? Че новата самоличност е необходима, за да не ѝ задават неудобни въпроси? Колко време мина, докато момичето престана да пита за баща си?

Изабел остана безмълвна. Не му отговори и не зададе нито един въпрос. Не попита къде е адвокатът ѝ. Не изказа желание да се сбогува с дъщеря си, която вече беше под грижите на една полицайка. Излезе безмълвно на покрива и се остави да я отведат до хеликоптера, без да се съпротивлява.

— Мъжът ви имаше извинение! — извика след нея доктор Рот, надявайки се това последно изречение да не потъне сред бученето на хеликоптера. — Виктор е болен. Но вие... вие сте само алчна.

Едва при тези думи тя спря и се обърна към него. Без да се колебае, полицаят насочи оръжието към нея. Изабел попита нещо, но доктор Рот не чу думите ѝ. Затова направи крачка напред.

— Как е разбрал Виктор?

Този път беше достатъчно близо, за да я чуе.

— Как е разбрал мъжът ми?

О, Виктор е знаел много отдавна, помисли си доктор Рот, без да отговори. Малко след събуждането си Ларенц бе проумял истината — дълго преди Мартин Рот да го попита за първи път за трупа на Йози. Фактът, че полицията не е намерила тялото на момичето в къщичката за лодки, допускаше едно-единствено логично заключение: Йози не е

мъртва. Остатъкът бе сглобен много лесно. В началото доктор Рот, естествено, се питаше защо Ларенц толкова държеше да се върне обратно в своя измислен свят. Макар да знаеше, че дъщеря му е жива. Но много бързо му стана ясно, че Виктор Ларенц се страхува. Че страхът му е неизмерим. Страхува се от себе си. Веднъж вече бе наранил дъщеря си. Почти я бе убил. И като психиатър знаеше най-добре колко нищожни са шансовете му да се излекува. Затова бе избрал за себе си единственото място на света, където Йози беше недостижима за него. Остров Паркум.

— Как Виктор е разбрал, че Йози е още жива? — изкрещя за трети път Изабел, за да надвика бученето на хеликоптера.

— Тя му е казала! — изрева към хеликоптера доктор Рот и за момент сам се изненада, че е дал такъв отговор. Вероятно защото това беше отговорът, който Виктор би дал на жена си.

— Казала му е? Коя е тя?

— Ана.

— Ана?

Полицаят сложи ръка на рамото на Изабел и я побутна да продължи напред. Тя се подчини, но отново направи опит да се обърне назад. Искаше да поговори още с доктор Рот. Да му зададе един последен въпрос. Ала само след няколко метра той престана да чува думите ѝ. Но това вече не беше нужно. Беше му достатъчно да проследи движенията на устните ѝ.

Коя, по дяволите, е Ана?

Слисването в погледа, пълната безпомощност в очите ѝ, когато хеликоптерът потегли, беше последното, което доктор Мартин Рот видя и запомни от Изабел Ларенц. Запомни завинаги.

Младият психиатър се обърна бавно и се запъти към стълбата. Докато слизаше към терасата, той си повтаряше, че най-трудното тепърва предстои. През следващите месеци щеше да си проличи дали е научил занаята си на психиатър. Нова пациентка се нуждаеше от терапия. И той щеше да даде най-доброто от себе си, за да ѝ обясни истината. Защото беше обещал на баща ѝ.

---

[1] Здравей. Какво става? Кой е този човек, мамо? — Бел.ред. ↑

БЛАГОДАРНОСТ

Отначало — и това не е баналност — искам да благодаря на вас. За това, че прочетохте книгата. Вие и аз, ние имаме нещо общо. Защото писането и четенето са самотни, а това означава интимни занимания. Вие ми направихте най-скъпия подарък: подарихте ми малко време от живота си. Не, не малко, а много време, ако четете и тези редове. Ако имате желание, с радост ще чуя мнението ви за книгата.

Просто ме посетете в интернет на www.sebastianfitzek.de или ми напишете имейл на fitzck@sebastianlitzek.de.

За мен е съкровена потребност да благодаря на хората, които ме създадоха:

На моя литературен агент Роман Хоке, който от първия ден се отнасяше към мен не като към новак, а като към един от многото автори на бестселъри, които представлява.

Благодаря на редакторката си, госпожа д-р Андрея Мюлер, която не само ме прие дружелюбно в семейството на издателство Кнауер, а и с работата си допринесе решително за окончателния вид на романа.

Благодаря на приятеля си Петер Пранге, защото безкористно ме допусна до знанията си като автор на бестселъри, а заедно със съпругата си Серпил направи важни предложения за промени. Надявам се, че съм изпълнил всичките.

Клеменс, на теб благодаря за медицинските термини. Никога не е зле да имаш за брат частен доцент по неврорадиология. Поне един в семейството да има разумна професия. За да не станат моите критици твои, ще им кажа, че евентуалните научни несъответствия се дължат само на това, че не ти дадох да прочетеш всичко.

Всеки роман представлява края на дълъг път. Моят започва с родителите ми Криста и Фраймут Фицек. Благодаря ви за любовта и неуморната подкрепа.

Историите не струват нищо, ако няма на кого да ги разкажеш. Герлинде, на теб трябва да благодаря, че изслуша „Терапията“ поне

шест пъти и похвали всяка нова версия, макар че любовта със сигурност ти е попречила да бъдеш обективна.

Накрая искам да благодаря на многото хора, които дори не познавам, но без които книгата нямаше да съществува физически. На онези, които направиха прекрасната корица, отпечатаха произведението, изпратиха го по книжарниците и го наредиха на витрините, за да могат читателите да си го купят.

Благодаря, естествено, и на теб, Виктор Ларенц. Където и да си сега.

Себастиан Фицек

Берлин, януари 2006 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.